

Giới thiệu Thiên Tử

Thể loại : xuyên không, tu chân,

Nội dung xoay quanh nam chính là Vô Danh vốn là một tiểu hòa thượng thông minh, có khuôn mặt ưa nhìn, được trời ban cho một loại thiên phú chỉ cần nhìn lướt qua bất cứ một thứ gì thì đều có thể nhớ rõ. Vì Vô Danh rất hòa đồng nên được các sư huynh đệ trong chùa rất là yêu quý

Nhưng mọi thứ bỗng chốc thay đổi tất cả chỉ sau một vụ tai nạn, bởi vì Vô Danh xuyên không tới một thế giới mà cậu không hề biết gì về nó cả.

Ở địa cầu cậu có thể là thiên tài, nhưng ở thế giới này cậu bị đối xử theo cách một thẳng phệ vật điển hình, khuôn mặt ưa nhìn vốn có sau tai nạn đã trở nên cực kì xấu xí, linh căn thuộc hạng bét, khó có thể tu luyện, thường xuyên bị đồng học trêu đùa bắt nạt, không gia đình, không người thân, cậu thật sự lạc lõng giữa thế giới này, chỉ có duy nhất một người quan tâm đến cậu.....

Liệu Vô Danh có thể đối mặt với tất cả mọi chuyện, cậu sẽ chấp nhận thực tại, hay hoàn toàn buông bỏ??

Mọi mọi người hay đón đọc bộ truyện Thiên Tử để biết được Vô Danh sẽ viết tiếp câu chuyện cuộc đời của mình ra sao. .

Sơ lược về cảnh giới: Vô Sĩ- Vô Sư - Đại Vũ Sư - Vũ Quân - Vũ Vương - Vũ Tông - Vũ Hoàng - Vũ Tôn - Vũ Đế

Bạn đang đọc truyện Thiên Tử được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 1: Quả trứng bảy màu

Tại một vị diện cách Trái Đất rất xa, có bốn khối tinh cầu khổng lồ, mỗi tinh cầu đều có đặc điểm bên ngoài khác nhau. Bốn tinh cầu nằm ở mỗi một vị trí cách xa nhau, chúng được ngăn cách thành hai nửa bởi một không gian đặc biệt đầy những đốm sáng nhỏ, một bên là ba khối tinh cầu có kích thước bằng nhau, còn một bên là một khối tinh cầu lớn gấp ba lần những tinh cầu còn lại.

Ba khối tinh cầu ở một bên không gian ngăn cách kia, có một tinh cầu với năm màu khác nhau phân biệt, hai tinh cầu còn lại phân biệt thành hai tinh cầu trắng và đen. Ba tinh cầu này nằm ở ba góc khác nhau giống như ba đỉnh của một tam giác.

Đột nhiên trong mảnh hư không nằm giữa ba tinh cầu này xuất hiện một lỗ đen rất lớn, nó tạo ra một lực hút kinh khủng, hết thảy mọi thứ xung quanh đều bị nó hút vào, trong đó ba tinh cầu kia cũng không có ngoại lệ đều bị hút vào trong lỗ đen khổng lồ.

Ba tinh cầu bị lực hút khổng lồ kéo đi với tốc độ kinh khủng....rồi cuối cùng ba khối tinh cầu này đâm thẳng vào nhau.

BÙM.....BÙM!!!

Từng tiếng nổ lớn vang lên, ba tinh cầu đâm vào nhau rồi nổ tung. Vụ nổ làm không gian xung quanh vặn vẹo, từng khe rách đen xì xuất hiện, các mảnh vụn văng khắp nơi trong hư không.

Từng cột sóng năng lượng khổng lồ xung kích ra xung quanh, nó đi tới đâu tàn phá tới đó, tất cả những nơi đi qua chỉ còn lại tro bụi mờ mịt, nhiệt độ khủng khiếp do vụ nổ tạo ra vẫn chưa tiêu tán, không gian vặn vẹo một cách dị thường.

Lúc xảy ra vụ nổ có bảy tia sáng năng lượng khác nhau bắn ra từ trong ba tinh cầu này. Mỗi một tia sáng đều mang các màu khác nhau là lam, lục, đỏ, vàng, nâu, trắng, đen. Bảy tia sáng này hội tụ với nhau, ánh sáng bảy màu tỏa ra xung quanh.

Từ bên ngoài vụ nổ nhìn vào có thấy thấy bên trong có một ánh sáng bảy màu tỏa ra, ánh sáng này yếu dần rồi tắt hẳn.

Khi ánh sáng bảy màu tắt hẳn, chỉ thấy nơi những tia sáng hội tụ lại có một quả trứng bảy màu được hình thành. Thấp thoáng bên trong vỏ trứng bảy màu là một bào thai đang dần được hình thành, bên trong là một nguồn năng lượng khổng lồ nuôi sống bào thai này.

Vỏ trứng bảy màu bắt đầu ngưng thực hơn, nó dần trở nên rõ ràng rồi che mất đi bào thai bên trong. Quả trứng bảy màu loé sáng một lần rồi tắt, sau đó bị lỗ đen hút đi mất.

Vụ nổ khủng khiếp từ ba tinh cầu tạo ra khiến mọi thứ đều tan thành bụi phấn...nhưng vì xuất hiện lỗ đen cho nên tất cả bụi phấn bay đầy trời bắt đầu lại với nhau.

Một thứ có hình dạng giống tinh cầu đang được hình thành, nó đang không ngừng lớn lên, theo thể tích đang không ngừng tăng lên của tinh cầu này thì lực hút của lỗ đen cũng bắt đầu giảm dần. Cảnh tượng này nhìn cứ như một pha quay lại vậy.

Nguồn năng lượng đặc biệt của ba tinh cầu trước vẫn chưa tiêu tán mà nó đang phiêu phù ở xung quanh. Khi tinh cầu mới được hình thành thì nguồn năng lượng này liên tục rót vào bên trong tinh cầu, khiến cho tinh cầu này xảy ra biến hóa rất lớn.

Sự sống đang được hình thành trên tinh cầu này, núi lớn, cây cỏ, biển rộng....Cây cối đang không ngừng lớn lên, miệng núi lửa phun trào đầy dung nham,...mọi thứ đều được diễn hóa ra.

Khi quá trình hình thành tinh cầu mới kết thúc thì chi thấy một tinh cầu khổng lồ, kích thước của nó to gấp ba lần những tinh cầu tạo ra vụ nổ, và kích thước này giống như đúc với tinh cầu thứ tư ở đằng sau không gian ngăn cách kia

Hai tinh cầu này to lớn này, tinh cầu vừa mới hình thành thì mang đầy sức sống, còn tinh cầu thứ tư kia thì lại là một tinh cầu trần ngập từ khí khác hẳn với tinh cầu xanh đầy sức sống kia.

.....

Quả trứng bảy màu sau khi bị lỗ đen hút đi thì bay xuyên qua vỏ số các không gian khác nhau, qua bao nhiêu năm tháng nó vẫn cứ bay như vậy, phá vỡ không biết bao nhiêu mảnh ngăn cách vị diện. Cuối cùng tới một ngày quả trứng này lao thẳng vào một tinh cầu xanh chôn sâu vào trong đất...theo thời gian hành tinh này biến hóa thì quả trứng cũng không ngừng hấp thu năng lượng từ bên ngoài để nuôi sống bào thai bên trong.

Tại tinh cầu này, thời gian cứ thế trôi qua, xảy ra nhiều biến hóa, các loài động vật khác nhau được sinh ra, mọi thứ đều tiến hóa để thích nghi với sự thay đổi ở bên ngoài, dần dần những con người đầu tiên cũng được hình thành.

Theo thời gian thế giới này biến đổi thì quả trứng bảy màu cũng bắt đầu lờ ra bên ngoài không còn nằm sâu trong lòng đất nữa.

.....

Trên bầu trời xanh có một đôi nam nữ đang đặt một thanh phi kiếm du hành. Nam tử rất khôi ngô tuấn tú, phần trên cơ thể để trần lộ ra cơ bắp quần quện, còn nữ tử bên cạnh thì xinh đẹp như tiên nữ, tóc dài như suối, đôi lông mày lá liễu cũng với môi anh đào xinh xắn, thân hình mảnh mai khoác lên một bộ bạch y trông thật phần hấp dẫn, nếu có ai nhìn thấy được cũng sẽ cho rằng tiên nữ có khi cũng không sánh bằng cô gái này.

Nam tử kia ở đằng sau cô gái xinh đẹp này, hai cánh tay to khỏe ôm nhẹ lấy bờ eo mảnh mai kia, kéo nàng vào trong ngực của mình, giống như một đôi tình nhân vậy

Bỗng nhiên tay cô gái kia chỉ về một nơi xa rồi nói:

- Sùng Lâm, chẳng có nhìn thấy quả trứng bảy màu ở trên ngọn núi đằng kia không.

Nam tử tên Sùng Lâm đưa mắt nhìn về phía đôi tay ngọc đang chỉ kia, ở trên ngọn núi đó đúng thật có một quả trứng bảy màu rất lớn, sau đó nói:

- Ta nhìn thấy rồi. Âu Cơ, hay là chúng ta qua đó xem thử một chút??

Âu Cơ nghe phu quân nói như vậy thì lập tức đồng ý, sau đó hai người lập tức bay qua ngọn núi đó.

(Sùng Lâm chính là tên khác của Lạc Long Quân)

Sùng Lâm cùng Âu Cơ đáp xuống ngọn núi sau đó đi tới chỗ quả trứng bảy màu kia. Âu Cơ cầm quả trứng trong tay nói:

- Thiếp cảm nhận được trong quả trứng này có sức sống mãnh liệt, nhưng có lẽ phải mất rất lâu nó mới có thể nở ra.

Sùng Lâm nhìn quả trứng trên tay Âu Cơ sau đó gật đầu:

- Ừm. Ta cũng thấy như vậy, mà trong quả trứng này có dao động linh khí, mà linh khí xung quanh dường như cũng được nó hấp thu vào với một lượng rất lớn.

Âu Cơ cũng gật đầu tán thành, hai người quan sát một lúc lâu sau đó Âu Cơ lên tiếng nói:

- Thiếp cũng không đoán ra đây là trứng gì, nó không giống với trứng của yêu thú, cũng không giống với loại trứng mà tiên tộc của thiếp sinh ra, nhưng từ dao động từ quả trứng này có lẽ nó có lai lịch không tầm thường.

Sùng Lâm về mặt ngưng trọng nhìn quả trứng, nhưng một hồi lâu cũng không đoán ra đây là trứng gì, chỉ đành lắc đầu nói:

- Hay là chúng ta thử luyện hóa nó xem sao??

Nói là làm, Sùng Lâm hai tay bắt pháp quyết sao đó truyền chân khí vào trong quả trứng bắt đầu luyện hóa, một lúc sau Sùng Lâm ngừng lại rồi thở dài:

- Quả trứng này không thể luyện hóa, mỗi khi ta truyền chân khí vào thì nó đều hút hết tất cả những chân khí này, nhưng nó lại chẳng có động tĩnh gì, cứ như vậy hút đi chân khí của ta.

- Lại có thể như vậy sao, thật kì lạ??

Âu Cơ nhủu mày nhìn quả trứng trước mặt, dường như đang suy nghĩ điều gì nhưng cuối cùng cũng không thể nghĩ ra:

- Hay là chúng ta cứ mang nó về trước, chăm sóc đến khi nó nở ra là biết. Thiếp thấy quả trứng này cũng rất đáng yêu, chẳng cho thiếp mang về nuôi nha.

Âu cơ nhìn quả trứng đang ôm trong tay, sau đó đưa đôi mắt đẹp nhìn Sùng Lâm nói một cách dịu dàng, giọng điệu giống như đang làm nũng vậy.

Âu cơ vừa dứt lời thì Sùng Lâm đã di chuyển ra phía sau nàng rồi đưa tay ôm lấy bờ eo nhỏ kéo sát vào trong người, đầu Sùng Lâm ghé sát vào tai Âu Cơ rồi nói nhỏ:

- Nàng muốn nuôi cũng được, nhưng không phải nàng cũng nên sinh cho ta một đứa con hay sao??

Sùng Lâm ghé sát miệng nói vào tai Âu Cơ khiến cho nàng hơi rùn rẩy một chút, sau đó cả mặt đỏ bừng lên, trong cổ họng nhẹ " ừm " một tiếng rất nhỏ như muỗi kêu. Sùng Lâm tất nhiên cũng nghe được sau đó cười cười bảo Âu Cơ cắt quả trứng đi rồi bế nàng lên và bay đi thật xa.

Thời gian dần dần trôi qua, Âu Cơ sinh cho Sùng Lâm một bọc trăm trứng, trăm trứng này nở ra một trăm người con trai. Trăm người con kia cũng dần lớn lên được Sùng Lâm và Âu Cơ chia ra mỗi người năm mươi người con trai, sau đó Sùng Lâm đưa năm mươi người con xuống biển, còn Âu Cơ thì để năm mươi người con ở lại đất liền sau đó xây dựng đất nước và phong cho người con trai cả làm vua, hiệu là Hùng Vương.

Sau khi mọi thứ đều được an bài xong xuôi thì Sùng Lâm cùng Âu Cơ cũng không xuất hiện nữa mà để cho những người con của mình tự sinh tự diệt, sống một cuộc sống phàm tục, không dạy cho chúng tu luyện. Sở dĩ không dạy cho chúng tu luyện bởi vì thế giới này linh khí quá thưa thớt, nó thích hợp cho một cuộc sống bình thường hơn.

Trên một đỉnh núi xanh, mây trắng vờn quanh che phủ khắp đỉnh núi, ở đó có hai thân ảnh một nam một nữ, người này chính là Sùng Lâm và Âu Cơ. Hai người đang nằm dài trên bãi cỏ, Âu Cơ tựa đầu vào trong ngực của Sùng Lâm, còn Sùng Lâm thì ôm lấy eo của nàng kéo sát vào bên cạnh

Sùng Lâm hai mắt nhìn về phía xa sau đó nhỏ giọng nói:

- Ta cảm giác được cánh cửa kia sắp mở ra...theo tu vi tăng lên thì thế giới này cũng có một loại bài xích với sức mạnh của chúng ta, cổ lẽ ngày chúng ta rời đi một phương thế giới này đến " Tam Sinh giới " cũng không còn xa nữa.

Âu Cơ nghe Sùng Lâm nói vậy thì trong lòng cũng hơi động, ánh mắt cũng trở lên mờ mờ:

- Vậy sao, muội cũng muốn biết thật ra " Tam Sinh giới " kia là nơi như thế nào. Hơn nữa ở đó cũng có tổ tiên " Long tộc " của huynh và tổ tiên " tiên tộc " của muội.

Sùng Lâm đưa mắt xuống nhìn Âu Cơ nói:

- Theo như thông tin mà Long Mẫu để lại cho ta thì ở đó linh khí rất đậm đặc chứ không thưa thớt như ở đây, nơi đó chính là thiên đường tu luyện. Không những linh khí đậm đặc mà còn có rất nhiều bảo vật khác nhau, nhưng mà bên cạnh đó sự nguy hiểm cũng luôn luôn rình rập, vì tranh giành tài nguyên tu luyện mà phải chém giết lẫn nhau. Những ngày tháng yên bình như ở đây sẽ không còn nữa mà thay vào đó sẽ là một hồi chém giết ác liệt, người sống thì ta chết. Nàng có sợ không??

Âu Cơ đưa mắt nhìn Sùng Lâm, trong ánh mắt đầy vẻ kiên định nói:

- Chỉ cần được ở bên cạnh chàng, thiếp cái gì cũng không sợ.

Nhìn ánh mắt sâu thẳm cùng gương mặt xinh đẹp kia, trong lòng Sùng Lâm hiện lên sự quyết tâm:

- Ta nhất định sẽ chăm chỉ tu luyện, trở thành cường giả cái thế, ta sẽ bảo vệ nàng vượt qua mọi nguy hiểm, ai cũng không thể tổn thương nàng.

Nói xong Sùng Lâm nhìn vào đôi môi anh đào nhỏ nhắn kia, rồi cuộc cũng không kìm được mà hôn lên. Bất chợt bị Sùng Lâm tấn công Âu Cơ cổ họng rung lên "ừm" một tiếng sau đó vòng tay qua cổ Sùng Lâm ôm lấy đáp trả lại nụ hôn ngọt ngào kia.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Từ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Rời đi

Một tháng sau...

Trên núi Tân Viên, mặt trời vừa nhô lên, mây mù vẫn phiêu phù xung quanh đỉnh núi, từng đợt gió lạnh thổi qua lay động từng tán cây, thanh âm xào xạc liên tục vang lên.

Ngoài tiếng lá ra thì không thể nghe thấy một thanh âm nào khác, không có tiếng chim kêu lành lút, hay tiếng thú rừng vang vọng quanh đây, thật kỳ lạ khi đây vốn là nơi trú ngụ của nhiều loại động vật và cũng là nơi có nguồn thức ăn phong phú lại không có bất kỳ một tiếng kêu nào ở quanh đây, thậm chí một con kiến cũng không thấy.

Không gian nơi đây im ắng một cách lạ thường, thời gian cứ như ngừng lại vậy, không gian hiu quạnh này khiến cho con người ta cảm thấy nỗi da gà.

Sợ dĩ như vậy là bởi vì ở xung quanh đây đang có rất nhiều luồng uy áp mạnh mẽ tiến tới, khiến cho tất cả mọi loại động vật ở đây cảm thấy run rẩy sợ hãi, loại sợ hãi này hoàn toàn đến từ trong huyết mạch, không một loài nào có thể áp chế được sự sợ hãi này.

Những luồng uy áp mạnh mẽ này chính là tồn tại bên trên của mọi loại động vật, khiến tất cả phải cúi đầu trước những vị vương giả này.

Vù...Vù....Vù...Vù!!!

Hàng loạt âm thanh xé gió vang lên, từng bóng dáng xuất hiện trên đỉnh núi, mây mù xung quanh bị chấn tán ra, dần dần để lộ thân hình của những cái bóng này.

Đứng ở phía trước là một nữ nhân rất xinh đẹp, khuôn mặt trái xoan, ngũ quan tinh xảo, đôi mắt màu xanh sâu thẳm như hồ nước, lông mày mỏng như lá liễu, mũi cao, đôi môi đỏ mọng nhỏ nhắn, hai gò má cao hồng xinh đẹp, tóc đen dài mượt tới ngang hông, phía trên đầu có hai chiếc tai giống như tai cáo dài và nhọn, phía sau mỏng còn có chín cái đuôi dài màu trắng không ngừng ngoe nguẩy trông rất đẹp. Nữ nhân này mặc một bộ y phục màu hồng nhạt bó sát người, từng đường cong đầy quyến rũ hiện ra.

Phía sau Cửu Vĩ Hồ là khuôn mặt của một người đàn ông trung niên, người này có đuôi giống đuôi của cá sấu, nhưng lại có thân hình người, hai bàn tay và hai bàn chân chỉ có ba ngón và có móng nhọn, xung quanh người này còn có vảy nhọn rất chắc chắn, người này trông giống như giao long biến thành vậy.

Bên cạnh trung niên nam tử này là một Bạch Viên khổng lồ.

Ba thân ảnh vừa mới đáp xuống đỉnh núi thì đưa mắt nhìn nhau sau đó cùng gật đầu chào. Đột nhiên trung niên nam tử cung tay với hai người sau đó nói:

- Xin chào hai vị ta là tộc trưởng Giao Long tộc, Ngạc Hoán.

Sau khi Ngạc Hoán giới thiệu xong thì nữ nhân xinh đẹp kia cũng tự giới thiệu, giọng nói trong trẻo của nàng truyền ra:

- Ta là Hồ Tâm Thanh của tộc Cửu Vĩ Hồ.

- Còn ta là Hinh Viên.

Sau khi Hồ Tâm Thanh giới thiệu xong thì Bạch Viên khổng lồ kia cũng tự giới thiệu.

Ba người đều đã biết lai lịch của đối phương. Ngạc Hoán về mặt có chút suy tư, nhìn hai người kia nói:

- Chắc hai vị cũng giống như ta, cảm nhận được một luồng dao động linh lực mạnh mẽ như có như không, theo thời gian cảm giác này càng lúc càng rõ ràng. Ta đã lần theo luồng dao động này, cuối cùng thì đến được đây. Nhưng khi ta tới đây thì lại k phát hiện được luồng dao động này nữa.

Hai người kia nghe Ngạc Hoán nói thì trong mắt cũng hiện lên vẻ ngạc nhiên, thật không ngờ đối phương cũng có cảm giác giống như mình. Hồ Tâm Thanh gật đầu xác nhận:

- Chính là như Ngạc huynh nói, ta đúng là có cảm giác được đạo động linh lực này cho nên hôm nay ta mới đến đây, lúc đến thì cũng không cảm nhận được nữa, mà chỉ thấy Ngạc huynh cùng với Hinh huynh ở đây.

Hồ Tâm Thanh vừa dứt lời thì giọng nói ồm ồm của Hinh Viên cũng trở nên ngưng trọng:

- Ta thấy có thể cũng không chỉ có ba người chúng ta cảm nhận được dao động này, chắc chắn những vị đại nhân kia cũng có thể cảm nhận được.

Nghe xong lời của Hinh Viên thì hai người còn lại cũng gật đầu đồng ý sau đó cả ba cũng trở lên trầm mặc, yên lặng chờ đợi chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Đợi khoảng mười phút sau thì trên bầu trời xuất hiện một bóng đen lớn, bóng đen này rơi thẳng xuống giữa vị trí của ba người Ngạc Hoán.

ẦMẦMẦM!!

Một tiếng ầm lớn vang lên, nơi cái bóng đen kia tiếp xúc, mặt đất nứt toác ra...một cái hố sâu chừng năm mươi phân rộng ba bốn mét xuất hiện, bụi mù đất đá bay tứ tung. Ba người Ngạc Hoán đều nhẹ nhàng vận chuyển linh lực hộ thân không cho đất đá cùng bụi bặm bắn vào người.

Bụi đất cũng đã tan đi, để lộ ra một người khổng lồ mình trần, óng quăn hoi te tua, bàn chân trần dề lún cả mặt đất. Khuôn mặt của người khổng lồ này nhìn rất phúc hậu, đầu trọc lọc không có một sợi tóc nào.

Luồng áp lực mà người khổng lồ này tỏa ra làm cho ba người Ngạc Hoán cảm thấy có chút khó chịu ở trong ngực, hiển nhiên tu vi của người này cao hơn hẳn so với ba người còn lại.

- Hahaha...chào ba vị, ta là Bàn Thiên, vừa rồi có chút lỡ mang, mong ba vị không để bụng.

Bàn Thiên vừa mới đáp xuống đã cười lớn, thu liễm khí tức sau đó quay sang chào ba người Ngạc Hoán rất khách khí, gương mặt hiền hậu tươi cười khiến cho người khác cảm không cảm thấy một chút phản cảm nào khi vừa mới xuất hiện đã làm ra động tĩnh lớn như vậy.

Ba người Ngạc Hoán thấy Bàn Thiên quay sang chào hỏi thì cũng cung tay đáp lễ:

- Chào Bàn Thiên huynh.

Bốn người sau khi làm quen thì bắt đầu trò chuyện về đạo động linh lực kia. Ba người Ngạc Hoán đều có tu vi Đại Vũ Sư còn Bàn Thiên lại có tu vi Vũ Quân hơn hẳn bọn họ một đại cảnh giới, nhưng Bàn Thiên lại nói chuyện hết sức thân thiện không có một chút ngừ khi cao cao tại thượng nào, khiến cho khoảng về tu vi giữa bốn người không còn mà nói chuyện hết sức vui vẻ.

Bốn người đến đây đều có chung một mục đích, và họ biết chắc chắn còn có những người khác mạnh hơn họ sẽ đến đây, cho nên cả bốn người đều ngồi xếp bằng xuống tu luyện.

Chỉ một giờ sau thì có sáu luồng uy áp tiến tới khiến cho cả bốn người đang ngồi tu luyện cảm thấy hết sức khó thở. Cả bốn người đều đứng lên ngửa mặt nhìn bầu trời trong xanh đang dần bị che khuất khiến cho cả đỉnh núi tối om.

Chỉ thấy từ đằng xa đồng loạt có năm âm thanh vang lên, năm âm thanh này nghe giống tiếng long ngâm, phương hót, hổ gầm, rùa kêu, và ngựa hí.

Sau đó từng hình ảnh to lớn hiện ra, ở phương bắc là hình một con rồng màu vàng rất lớn, phía trên lưng rồng là một vị tiên tử rất xinh đẹp, ở khoảng cách vài trăm dặm bên cạnh con rồng vàng kia là một con phượng hoàng đỏ rực lửa đang giương đôi cánh rộng hàng nghìn trượng bay tới, ở ba hướng còn lại lần lượt là một con bạch hổ khổng lồ cùng một con rùa xanh đang đập mây, hướng còn lại là một con kỳ lân trắng.

Khi cả sáu hình ảnh này tới gần thì bắt đầu biến hóa, chỉ còn lại một vị sáng bay tới đứng trước bốn người Bàn Thiên đang đứng. Cả sáu thân ảnh hiện ra, họ đều thu liễm lại khí tức, ở giữa là một nam tử khôi ngô tuấn tú chính là Sùng Lâm, bên cạnh Sùng Lâm không ai khác ngoài Âu Cơ đang mặc một bộ bạch y. Ngoài ra xung quanh hai người còn có một thiếu nữ rất là xinh đẹp, ngũ quan hết sức tinh xảo cả mái tóc đỏ rực như lửa, mắt phượng mày ngài, bộ hồng y bó sát tôn lên đường cong gợi cảm của nàng.

Đứng bên cạnh thiếu nữ mặc hồng y này là một nam tử có khuôn mặt ưa nhìn, dáng người cao ráo thẳng tắp giống như một tòa tháp, nam tử này mặc một bộ cẩm bào màu trắng nhìn có vẻ rất nho nhã. Nam tử mặc cẩm bào màu trắng này có đôi mắt xanh toát ra vẻ uy nghiêm, bề ngoài, chỉ cần nhìn vào cũng khiến cho kẻ khác không tự chủ được mà nhìn đi hướng khác. Bên cạnh nam tử này là một ông lão, vẻ mặt già lua có chút tang thương, và còn có một nam tử có một chiếc sừng nhọn ở trên đầu.

Cả sáu người vừa chạm xuống mặt đất thì đưa mắt nhìn nhau sau đó cùng gật đầu. Đột nhiên Sùng Lâm tiến lên phía trước đưa mắt nhìn mọi người xung quanh sau đó giọng nói bình thản truyền ra không kiêng cang cũng không tự ti:

- Xin chào tất cả các vị đang có mặt tại đây, ta là Sùng Lâm, chắc hẳn mọi người đều biết ta rồi, ta cũng không giới thiệu dài dòng làm gì, ta sẽ nói thẳng vào vấn đề chính luôn. Trước tiên ta muốn hỏi một câu, mọi người đến đây hẳn là cùng chung một lý do??

Mọi người nghe vậy thì cùng gật đầu, thiếu nữ mặc hồng y cũng cất giọng nói trong trẻo lãnh lút nói:

- Ta cũng cảm nhận được một đạo động linh lực rất lớn nhưng khi tới thì lại không thấy đâu nữa.

Những người khác cũng gật đầu tán thành. Sùng Lâm thấy vậy thì cũng cười một cái rồi nói tiếp:

- Mục đích mọi người đến đây giống nhau, ta cũng nói luôn cho các vị biết, dao động ấy chính là dấu hiệu sắp mở ra cánh cửa đến " Tam Sinh giới ".

Sùng Lâm vừa dứt lời thì trong mắt mọi người cũng hiện lên vẻ kinh ngạc, hiển nhiên cũng không biết " Tam Sinh giới " là gì.

Nam tử mặc cẩm bào màu trắng nhủ mấy suy tư:

- Tam Sinh giới??

- Đùng vậy chính là cánh cửa đến Tam Sinh giới, hẳn mọi người cũng không biết Tam Sinh giới này là nơi như thế nào, đây chính là một nơi có linh khí cực kỳ dồi dào, chính là thiên đường tu luyện đối với tất cả chúng ta.

Xôn xao....

Mọi người nghe thế thì cũng rất là vui mừng cùng ngạc nhiên, nhưng cũng không khỏi suy tư. Đột nhiên giọng nói già nua của ông lão già kia vang lên:

- Sùng Lâm, người có thể nói cho ông già này tại sao người lại biết đây là cánh cửa mở ra Tam Sinh giới không, còn nữa sau khi đi sang Tam Sinh giới kia thì sẽ như thế nào.

- Ta cũng không giấu các vị, đây là thông tin mà Long Mẫu đề lại cho ta, sau khi rời một phương thế giới này đến Tam Sinh giới thì việc tu luyện của mọi người sẽ thoải mái hơn rất nhiều lần vì ở đó linh khí rất đậm đặc, nhưng bên cạnh đó thì cũng sẽ có rất nhiều nguy hiểm bởi vì nơi đó có rất nhiều tài nguyên tu luyện, muốn được thực tới thì phải tranh giành chém giết lẫn nhau, cái chết có thể đến bất cứ lúc nào. Nhưng ta nghĩ mọi người đã có thể tu luyện đến bước này ở một nơi linh khí thiếu thốn như vậy chắc cũng không có gì có thể làm khó các vị.

Sùng Lâm chậm rãi giải thích cho mọi người hiểu.

- Ta cũng sẽ không nói thêm nữa, cánh cửa này sắp mở ra, ai đi thì ở lại, ai không muốn đi thì có thể quay trở về.

- Chúng ta chắc chắn sẽ đi, có gì mà phải sợ cơ chứ.

Âm thanh hùng hồn của Bàn Thiên vang lên, cả ba người Ngạc Hoán, Hinh Viên và Hồ Tâm Thanh cũng gật đầu, đều tỏ ý rằng mình sẽ đi.

Sau đó tất cả mọi người cùng im lặng, chờ đợi giây phút kia đến, họ sẽ rời khỏi một phương thế giới này tìm kiếm tạo hóa của bản thân.

Đợi cả nửa ngày, bây giờ đã là giữa trưa, mặt trời lên rất cao, nhưng vẫn chưa có động tĩnh gì, một lúc sau Sùng Lâm đang ngồi xếp bằng đột nhiên mở mắt, trong miệng lẩm bẩm:

- Cuối cùng cũng đến rồi sao

Sùng Lâm đứng lên, sau đó tất cả mọi người cũng đứng dậy, hiển nhiên họ cũng nhận ra giây phút này cuối cùng cũng đã đến.

Bầu trời đột nhiên nổi gió, sau đó một cái lỗ đen từ từ xuất hiện, rồi nó lan rộng ra, tiếng gió rít gào xung quanh bị lỗ đen này hút vào trông cứ như dòng xoáy vậy....mọi thứ đều bị hút vào, thiên địa lúc này bỗng nhiên tối đi, không một chút sắc. Tất cả mọi người cũng không hèn mà cũng bay vào lỗ đen kia, sau khi hình dáng của tất cả mọi người biến mất thì lỗ đen này cũng dần thu nhỏ lại rồi cũng tiêu tán không còn gì. Bầu trời lại trong xanh như lúc ban đầu như chưa có chuyện gì xảy ra, chỉ có mỗi cái hố mà Bàn Thiên tạo ra vẫn còn ở đó.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Từ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Sự dè dặt tâm huynh lái rất lạ

Bốn ngàn năm sau....

Lưu lo...lưu lo...cúc cu...cúc cu...!!!

Khi bình minh ló dạng, những tia nắng ban mai ảm áp chiếu xuống xua tan đi những đám mây đen còn sót lại sau cơn mưa, tia nắng tiếp tục chiếu xuyên qua mọi góc ngách tằm, sau đó len lỏi qua khe cửa sổ của một căn phòng nhỏ trong một ngôi chùa chiếu sáng lên gương mặt thanh tú mà non nớt của một tiểu hòa thượng.

Vô Danh vẫn còn đang nằm đắp chăn mọt quạt trên giường, hai mắt đang nhắm bỗng chốc mở ra rồi lại nhắm mắt lại đưa tay lên che, ánh sáng đột nhiên chiếu vào khuôn mặt của Vô Danh khiến cậu không kịp thích ứng mà phải che mắt lại.

Khi đã quen cậu đưa tay xuống sau đó sờ phía dưới bụng của mình, ở đó có hình vẽ bảy đốm hồng vẽ với bảy màu khác nhau. Hình vẽ này không phải hình xăm hay tự vẽ lên mà nó giống như từ lúc sinh ra đã có vậy.

Vô Danh cứ xoa xoa liên tục vào chỗ đó, ánh mắt nhìn qua cửa sổ đưa về nơi phương xa, trong miệng thì thảo:

- Cái bót này có nghĩa là gì chứ?? Cha, mẹ, người đang ở nơi nào??

Đây chính là câu hỏi mà Vô Danh canh cánh trong lòng suốt mười năm qua, nhưng mười năm cứ thế thấm thoát trôi đi mà câu hỏi ấy vẫn chưa được giải đáp.

Sống trong chùa từ thuở còn nằm trong nôi, cho đến khi năm cậu bốn tuổi, nhìn những đứa trẻ được ba mẹ chúng cầm tay đưa đến chùa hành hương, cậu mới không nhịn được mà hỏi trụ trì rằng " trụ trì có biết ba mẹ của con ở đâu không". Trụ trì nhìn tiểu hòa thượng trước mặt, cậu bé đầu tròn lóc, đôi mắt sáng tròn xoe hơi rung rung nước mắt đang ngược lên nhìn mình, đôi tay nhỏ nhắn hồng hào đang ôm lấy chân của mình mà không khỏi xót xa.

Đứa trẻ mình tự tay nuôi lớn từ bé tới giờ, tự pha sữa cho nó uống, mỗi tối đều bế bồng hát ru nó ngủ, không có gì là ông không tự tay làm cho nó. Mọi yêu thương ông đều dành cho cậu nhóc trước mắt này, nhiều lúc ông cũng tự hỏi một ngày không còn được nhìn đứa trẻ này nữa thì sẽ đau lòng như thế nào.

Trụ trì nghe đứa bé hỏi nhưng cũng chỉ đành lắc đầu thờ dài. Đứa nhỏ thấy vậy thì cũng chỉ đành nhắm hai mắt lại mặc cho nước mắt chảy ướt hai gò má mà quay lưng bước đi. Đứa nhỏ quay đi mà mỗi bước đều cảm thấy nặng nề, để lại dưới sàn gạch là những giọt nước mắt trong veo.

Trong lòng trụ trì lại nhớ lại ngày hôm ấy, đêm trước ngày hôm đó trong giấc mơ ông thấy ngọn núi sau chùa có một con rồng vàng bay xuống và cuộn mình ở đó, lúc con rồng hiện thân thì bầu trời xanh ra dị tượng, trời bắt đầu nổi gió, sấm sét đánh liên hồi, mặc dù là trong đêm tối nhưng sau cơn mưa lại có cầu vồng bảy màu xuất hiện, nhưng cầu vồng lại không giống với cầu vồng bình thường. Cầu vồng này có bảy màu " lam, lục, đỏ, vàng, nâu, đen, trắng ".

Khi con rồng đến cũng như lúc nó đi, tất cả mọi con vật trên núi đều như đang có mình trước vị vương giả, cây cối cũng lắc lư xào xạc, chấm hoa đua nở. Sáng ngày hôm sau ngay khi ông mở cửa ra thì thấy bên ngoài sân ướt hết, ông nghĩ rằng có lẽ đêm qua mưa, nhưng đến khi lên núi phía sau chùa thì cảnh tượng trước mắt khiến ông phải sửng sốt, tất cả các loài hoa đều nở rộ, từ dưới chân núi nhìn lên tới đỉnh. Ông chạy thật nhanh lên đỉnh núi, tới vị trí mà con rồng vàng nằm cuộn mình trên đỉnh núi trong giấc mơ của ông.

Vừa lên tới nơi thì ông đã nhìn thấy một đứa bé đang nằm trong một vỏ trứng bảy màu, bảy màu này tương ứng với bảy màu của cầu vồng trong giấc mơ kia. Đầu óc của ông bảy giờ hoàn toàn trống rỗng, chỉ có hai từ lặp đi lặp lại trong đầu của ông đó chính là " ý trời ".

Ông tiến tới coi chiếc áo của mình ra rồi đặt đứa bé vào trong để giữ ấm cho nó, sau đó ông nhìn cái vỏ trứng kia rồi nhìn ra xung quanh...xung quanh vỏ trứng này khoảng vài mét tất cả đất đều khô, nhưng vượt qua giới hạn này thì nó lại bị ướt. Ông quyết định chôn vỏ trứng này đi, sau đó trở về chùa, ông chăm sóc cho đứa nhỏ như chính con ruột mình, không, có lẽ còn hơn thế, vì ông cũng từng có con, nhưng vụ tai nạn năm đó khiến ông vĩnh viễn mất đi người vợ yêu dấu và đứa con trai bé bỏng của mình. Chính vì thế mà ông chăm sóc đứa nhỏ trước mắt này còn hơn cả con ruột của mình, yêu thương che chở nó, ông thật sự không muốn mất đi một lần nữa.

Trụ trì tỉnh lại nhìn đứa nhỏ đang ù rừ bước đi trước mắt, ông quyết định gọi nó lại:

- Vô Danh, ta sẽ giúp con tìm ba mẹ của con.

Vô Danh nghe thấy giọng nói già nua mà ảm áp kia thì đột nhiên khựng lại, quay người chạy thật nhanh về phía trụ trì ngược mặt hỏi với vẻ vui mừng kích động:

- Thật sao trụ trì...người...người nói có thật không, người sẽ giúp con tìm cha mẹ của con??

Vô Danh đưa tay quệt đi nước mắt, cười thật tươi nhìn trụ trì. Trụ trì thấy Vô Danh vui như vậy thì cũng nở nụ cười hiền hòa gật đầu.

Vô Danh rồi rít càm on rồi sau đó chạy đi thật nhanh, cậu bé thật sự rất vui. Trụ trì nhìn hình dáng đứa trẻ đang dần xa khuất khỏi tầm mắt của mình thờ dài, ông núi giúp Vô Danh tìm cha mẹ của cậu thật ra chỉ là một cách để cậu bé dần dần quên đi việc mình không có cha mẹ mà thôi, thời gian trôi qua thì Vô Danh sẽ quen với điều đó, và quả thật như vậy, sau nhiều lần hỏi thăm tin tức thì cũng không thu hoạch được gì, Vô Danh cũng đã không còn hỏi về vấn đề đó nữa.

- Vô Danh sự đệ đã dậy chưa??

Dòng suy nghĩ của Vô Danh đột nhiên ngừng lại, bởi vì có một tiếng gọi từ ngoài cửa đã cắt đứt dòng suy nghĩ của Vô Danh, khiến cậu trụ về với thực tại. Giọng nói kia hết sức quen thuộc với vô danh:

- Đệ dậy rồi Ngộ Năng sư huynh, huynh chờ đệ một lát.

-Ừ, đệ nhanh lên nhé!!!

Vô Danh lật chăn sau đó rời khỏi giường vội vàng thay thật nhanh quần áo và ra khỏi phòng. Vô Danh vừa mở cửa ra thì đã có một hòa thượng béo đứng trước cửa:

- Sư đệ dậy rồi sao, huynh đang có chuyện muốn nhờ đệ giúp một tay đấy.

- Sư huynh muốn nhờ đệ giúp việc gì sao??

Vô Danh nghe vậy thì cũng hỏi lại.

- Ừ, huynh muốn nhờ đệ sau khi ăn sáng xong thì đi lên núi với huynh hái thuốc có được không??

- Được chứ, ăn sáng xong đệ sẽ đi với huynh.

- OK, cứ như vậy nhé, bây giờ ta với đệ đi vệ sinh trước để chuẩn bị tụng kinh sáng, ăn xong ta với đệ cùng đi

Sau khi làm xong hết tất cả mọi chuyện thì Vô Danh cùng với Ngộ Năng đạp xe lên núi, hai người ngồi chung một chiếc xe. Vì lên núi phải đi qua một đoạn đường dốc dài, Vô Danh liên tục giục Ngộ Năng đạp mạnh hơn, khiến cho tên béo này mặt bở hơi tai, trên đường lên dốc còn bị Vô Danh không ngừng đánh vào mông nữa chứ

Vô Danh ở đằng sau thì cười khoái chí, chẳng mấy khi Ngộ Năng sư huynh phải nên núi hái thuốc, nên Vô Danh quyết định hành cho sư huynh béo này một trận, giúp huynh ấy giảm cân a.

Sau khi hái thuốc xong, hai người quay về, đường về bây giờ đã dễ dàng hơn đường đi lên rất nhiều vì chỉ cần cho xe tự lao xuống dốc là được rồi, không cần phải tốn sức đạp như lúc lên núi nữa.

Mà Ngộ Năng cũng đã nghĩ ra một trò để trêu lại sự đệ của mình, Ngộ Năng sẽ lao dốc không phanh, dọa Vô Danh một trận, Ngộ Năng tưởng tưởng cái cánh Vô Danh sẽ sợ phát thét ra thì không nhịn được cười lớn:

- Ha ha ha ha!!!

Tự nhiên Vô Danh thấy Ngộ Năng cười lớn như vậy thì cũng không khỏi tò mò, khua khua tay trước mặt Ngộ Năng hỏi:

- Sư huynh, có chuyện gì buồn cười lắm sao mà huynh cười dữ vậy??

- À cũng không có chuyện gì đâu, chúng ta về thôi.

Trong lòng Vô Danh nháy một cái, tự nhiên cảm thấy bất an.

.....

- Aaaaaaaa.....sư huynh chậm chậm a.....aaaaa....sư huynh mau bóp phanh đi, như thế này sẽ gây chết người đấy.

- Haha...Sư đệ yên tâm huynh lái lụa lắm không cần phải lo a.

- Chậm thôi mà sư huynh...chậm thôi...đệ chịu hết nổi rồi.....aaaa....

Nghe tiếng kêu la thảm thiết của Vô Danh mà Ngộ Năng cảm thấy càng lúc càng vui, cười rộ lên như bị điên vậy. Cuối cùng Ngộ Năng còn thả cả hai tay ra rồi tận hưởng gió trời

Con xe phượng hoàng lửa huyền thoại cứ thế lao đi. Ngộ Năng ngồi phía trước thẳng lưng dang hai tay ra tận hưởng, còn Vô Danh thì ôm chặt lấy eo của Ngộ Năng mà không ngừng kêu " chậm thôi...chậm thôi.....aaaa ".

Cảnh tượng này cứ như phiên bản lỗi của phim titanic vậy.

Đến một khúc cua, đột nhiên một chiếc xe ô tô tai từ đầu đi ngược hướng với xe của Vô Danh lao tới.

- Sư huynh có xe kia...bóp phanh ngay...bóp ngay...aaaa

- AAAAAAAAAAAAAAAAAA.....KHÔNG!!!!

Ngô Năng còn đang nhắm mắt hưởng thụ rất tin tưởng vào tay lái của mình, khi nghe Vô Danh nói vậy thì giật mình mở mắt ra la lớn, rồi đưa tay bóp phanh thật nhanh.

Nhưng chiếc xe kia tới quá nhanh, Ngô Năng vừa bóp phanh vừa quẹo tay lái sang hướng khác, nhưng vẫn không thể tránh khỏi chiếc xe tải kia được.

Cả hai nuốt nước bọt ừng ực, la lớn:

- Lần này thật sự xong đời a.....bỏ tất cứu con.....aaaaa

- Sư huynh ngốc, để đã kêu huynh chậm thôi mà huynh không nghe, bây giờ thì đến cả phật tổ cũng không cứu nổi a.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Từ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Ta đã xuyên không ??

Vì đêm hôm qua trời mưa, cho nên đường khá là trơn trượt, khiến cho việc điều khiển xe càng trở lên khó khăn hơn. Đùng lúc chiếc xe đạp sắp đâm phải chiếc xe ô tô thì đột nhiên gặp phải một bãi cát vàng, làm cho xe bị đổ và lệch khỏi đường đi.

Chiếc xe bị bắt ngờ bị đổ, thoát khỏi việc bị chiếc xe tải kia cán vào, nhưng Vô Danh và Ngô Năng cũng kéo lê đi cả chục mét. Hai người Vô Danh và Ngô Năng bị kéo đến sát mép vực mới ngừng lại, chiếc xe đạp thì đã bay thẳng xuống vực rồi.

Vô Danh cả người chỉ thấy toàn vết máu, quần áo rách tả tơi, khuôn mặt thì cũng biến dạng, máu me be bét, trong miệng không ngừng có máu chảy ra.

Tuy lúc xe bị ngã cậu đã vận nội công để giảm thiểu tối đa lực va chạm cho cơ thể, nhưng khuôn mặt của cậu thì không được may mắn như thế.

- Ư.....Ư.....ư!..ư!!

Tiếng rên đau đớn phát ra từ cổ họng của Vô Danh, hần đưa cánh tay trái ôm lấy bàn tay phải đã bị trật khớp, cánh tay run run không ngừng nắn bóp cánh tay bị trật kia để bớt đau hơn, nhưng thật sự là nó rất khó để thừa nhận.

Con đau rất đến từ khắp mọi nơi trên cơ thể, từng búng máu trong miệng cứ thế trào ra, cảm giác này thật sự quá khó chịu.

Vô Danh chống tay trái xuống đất cố gắng đứng lên, việc này dừng đến các vết thương trên người của Vô Danh khiến cho mặt của hần nhăn lại, nhưng mà vẫn cố dùng hết sức đứng dậy, việc này thật sự tiêu hao quá nhiều khí lực.

Vô Danh đứng dậy được nhưng hai chân của hần cứ run bần bật, như thể sẽ ngã ra bất cứ lúc nào, máu ở trong mũi khiến hần hít thở hết sức khó khăn, hai mắt có đôi chút hoa lên nhìn không rõ, đầu hơi quay cuồng.

- S.....ư.....ư.....hu...y.....nh.....hun...ồ...đ...âu...rồi...???

Từng âm thanh yếu ớt không rõ phát ra từ miệng của Vô Danh, máu trong miệng cứ không ngừng tràn ra khiến cho lời nói không được tròn vành rõ chữ, mà trở lên rất khó nghe.

Vô Danh cứ quay qua quay lại tìm kiếm Ngô Năng, xong rồi cũng đã nhìn thấy, Ngô Năng ở ngay bên cạnh, cũng đang chật vật đứng lên, nhưng lại chẳng nói gì, tay trái cứ thế ôm lấy lách phải, chắc chắn là đã bị thủng lách do bị tay lái chọc vào rồi.

- Sư...huynh....lần này...đệ sẽ về...méc với trụ trì...cho huynh ăn đòn đủ lun...huhu!!!

- CẶN THẶNNNN!!!!

Mà đúng lúc này, một tiếng hét to vang lên, Vô Danh quay mặt lại nhìn, lúc đầu còn chưa kịp nhìn rõ cái gì nhưng khi mắt nhìn được thì khiến cho mặt hần ngệt ra, ánh mắt tràn đầy sự tuyệt vọng, khỏe mồi hần nhếch lên một cái.

Chỉ thấy một người đang lái chiếc xe mô tô lao tới, chiếc xe này bị trượt đất trơn ở ven đường, người lái xe ngã ra hồ to, còn chiếc xe thì vẫn cứ thế trượt đi.

Vô Danh nhìn chiếc xe mô tô đang lao thẳng đến người mình mà không thể làm gì được, ngoài sự tuyệt vọng ra thì không có gì khác, hần cũng muốn tránh lăm chút, nhưng mà hữu tâm vô lực.

BINH!!!!

Chiếc xe đụng thẳng vào người của Vô Danh, nhưng nó vẫn không ngừng lại mà lao thẳng vào cả Ngô Năng. Hai sư huynh đệ bị chiếc xe mô tô đụng phải bắn ngược ra sau, rồi rơi xuống vực.

Va chạm nặng nề khiến cho con khi ốm Vô Danh không chịu nổi mà phun ra một búng máu, khí lực cả người thoát đi không còn gì, miệng hần nhếch lên một nụ cười đầy đau đớn, đúng là thiên tài thì hay chết sớm, trong đầu hần không ngừng hiện lên những khuôn mặt của các sư huynh đệ trong chùa, và người cuối cùng chẳng ai khác, chính là khuôn mặt cô hơi chút già nua, và bộ râu trắng dài kia " Trụ trì ".

- Co..n...xin...lỗi

Vô Danh lập tức ngất đi, lần này hần phải chết không thể nghi ngờ, hần muốn mở mắt ra, nhưng mí mắt cứ nặng trĩu, hần bầy giờ rất mệt, hần muốn ngủ rồi. Còn Ngô Năng dang kia cũng vì sợ hãi mà ngất đi...nhưng cũng không thể nào thè thảm bằng Vô Danh, Ngô Năng nặng nhất thì cũng chỉ bị thủng lách mà thôi, hần béo tốt thịt đầy như vậy cơ mà.

Hai người cứ thế rơi xuống, nhưng đến khi chi cách mặt đất mười mét thì đột nhiên có một cái lỗ đen hút cả hai người vào trong, hai người triệt để biến mất không còn thấy đâu nữa, chỉ còn lại những vết máu trên con dốc kia và chiếc xe đạp phượng hoàng lửa cũ kĩ nát bấy dưới chân núi mình chứng cho việc ở đây vừa mới xảy ra tai nạn.

.....

- La lá lá là là...la lá là...

- Róc rách...róc rách

Dưới chân một ngọn núi, thác nước từ trên cao không ngừng chảy xuống, mặt hồ phía dưới liên tục gợn sóng, có rất nhiều loài cá đang bơi ở xung quanh. Ở giữa hồ này có một tiểu cô nương đang cất lên những tiếng ca trong trẻo, hai tay không ngừng xối nước lên người của mình.

Tiểu cô nương này thật sự rất là xinh đẹp, ngũ quan cực kì tinh xảo, khuôn mặt tròn đẹp như trăng rằm, đôi lông mày cao, góc cạnh, mũi thanh tú, đôi môi anh đào đỏ mọng, tất cả tạo lên một đôi trọng dọc trên khuôn mặt, khiến người ta nhìn vào có cảm giác thon gọn, hài hòa.

Nàng có một mái tóc đen dài, mượt nổi bồng bềnh trên mặt nước, làn da trắng mịn như mỡ đông. Cảnh tượng này thật sự khiến cho con người ta cảm giác không tự chủ được bản thân.

Đột nhiên một bóng đen từ trên trời rơi xuống.

ỪM.....!!!

Bọt nước bắn tung tóe, tiểu cô nương kia bị dọa sợ hết hồn bơi thật nhanh lên bờ sau đó mặc quần áo vào.

Nàng không biết đó là thứ gì, nhưng nàng đang tắm mà lại có một thứ từ trên trời rơi xuống như vậy thì thật sự không chấp nhận nổi. Nàng không chút do dự chạy thật nhanh vào trong rừng, nhưng chạy được một đoạn thì cũng chẳng thấy động tĩnh gì, sự tò mò bắt đầu chiếm lấy suy nghĩ của nàng.

Nàng cân nhe mọi một cái rồi sau đó quay người lại chạy về phía hồ, khi chạy đến nơi, cảnh tượng trước mắt khiến cho nàng hoảng hốt. Ở chỗ cái vật kia vừa rơi xuống là tiểu tử đầu trọc đang nằm sấp trên mặt nước, trên mặt hồ toàn là vết máu loang lổ trông rất kinh khủng.

Trong lòng nàng bây giờ thực sự rất bối rối không biết phải làm như thế nào, người đó chắc chắn đã bị thương, nhìn đáng vẻ kia không biết đã chết hay chưa, nàng không biết là nên cứu hay không cứu, tên nhóc đầu trọc kia có lẽ cũng chỉ bằng tuổi của nàng mà thôi.

Nếu như không cứu người kia thì có thể hần sẽ chết, nhưng nếu như cứu hần....

Nàng cân đối mồi đó mọng của mình một cái rồi quyết định cứu người đang bị thương trước mắt này, nàng không quen cảnh tượng thấy chết mà không cứu.

Nàng bơi ra giữa hồ sau đó lật người của tên đầu trọc kia nên:

- Á!!!

Khi lật ngửa người này lên, khuôn mặt của hắn khiến nàng cảm thấy hơi sợ hãi mà hét lên, một bên mặt của kẻ này hoàn toàn bị hủy đi trong rất xấu xí. Nàng định thần sau đó nhìn lại, thì thấy một nửa bên mặt kia thật sự rất soái a.

Nàng tự hỏi không biết người này gặp chuyện gì mà lại bị thương nặng như vậy, không nhưng thế một bên mặt hoàn toàn bị hủy đi.

.....

- Ta đang ở đâu thế này, sao lại tối đen như vậy, ta đã chết sao, đây là âm phủ??

Tiếng nói vang vọng trong đầu của Vô Danh, hắn cứ suy nghĩ thì đầu lại đau như búa bổ nhưng hắn lại không biết đây là nơi nào, hắn cố gắng làm gì đó nhưng hắn nhận ra mình không thể cử động được, thật là kỳ lạ, nếu như chết rồi thì cũng không đến nỗi không thể di chuyển như vậy chứ.

- Mảnh tối tăm trước mắt này là như thế nào??

Hắn cố gắng thử lại lần nữa, nhưng lần này hắn không cố gắng cử động thân thể, mà thử mở mắt ra, vì hắn cảm giác được có gì đó không đúng.

Chỉ việc mở mắt thôi cũng khiến hắn cảm thấy khó khăn, hắn cảm nhận được con nhúc từ mắt, mắt hắn cứ dính lại không mở ra được, phải một lúc lâu sau hắn mới có thể mở ra.

Sau khi mở mắt, hai mắt hắn cứ hoa hoa không nhìn được gì, Vô Danh cố gắng mở miêng ra muốn nói gì đó, nhưng miệng hắn bấy giờ khô khốc, hắn cảm thấy rất khát, cuối cùng hắn cũng thốt ra được một tiếng:

- Nước.

Mà lúc này ngồi ở phía trước Vô Danh có một tiểu cô nương, chính là tiểu cô nương ở hồ nước kia, đột nhiên nàng nghe thấy tiếng của Vô Danh, hỏi:

- Người...người đã tỉnh rồi sao??

Vô Danh cũng không có trả lời mà cứ lặp đi lặp lại:

- Nước, nước, ta....khát....nước!!

- Người muốn uống nước sao, đợi chút để ta đi lấy.

Nói xong nàng chạy thật nhanh ra chiếc bàn gỗ bên cạnh rót nước vào một chiếc cốc rồi sau đó đưa cho Vô Danh uống.

- Khụ...khụ...khụ

Vô Danh mới uống được mấy ngụm thì đã ho khụ khụ.

- Người uống từ từ thôi kéo sặc.

Tiểu cô nương kia lấy chiếc khăn lau miệng cho Vô Danh sau đó lại cho hắn uống tiếp. Đợi cho hắn uống hết lúc này nàng mới hỏi:

- Người tên là gì, nhà của người ở đâu, có người thân nào không??

Vô Danh nghe tiếng nói trong trẻo như ngọc kia thì cũng không khỏi bất ngờ, hắn cố gắng nhớ lại, hắn bị ngã từ trên dốc núi xuống, mà sao bây giờ hắn lại ở đây, ở dưới núi ngoài đất đá ra thì làm gì có gì, mà ý nghĩ trong đầu mới xuất hiện làm hắn càng thêm kinh hãi, hắn bị ngã như vậy mà không chết. Hắn tỉnh táo lại sau đó mới nhìn cảnh tượng trước mắt.

Trước mặt của hắn bấy giờ là một tiểu cô nương cực kì xinh đẹp, hắn đoán cũng chỉ là bằng tuổi hắn, sau đó nhìn ra xung quanh. Đây là một căn nhà nhỏ được dựng hoàn toàn bằng lá và tre, đồ vật cũng toàn làm bằng gỗ...của xô thì được che bằng giấy chứ không phải kính. Hắn thật sự không biết đây là đâu a, cứ như là trở về thời xưa vậy.

- Đây...sao người không trả lời ta??

Tiểu cô nương thấy hắn không trả lời thì hỏi lại.

- Ta tên là Vô Danh, ta ở...

Vô Danh định nói là hắn ở trong cùng với những huynh đệ khác thì hắn lại dừng lại, vì trong trí nhớ của hắn không hề biết một nơi như vậy, và nếu như có người cứu hắn thì cũng phải đưa đi bệnh viện chứ sao lại để hắn ở đây....Mà ở đây hình như cũng không có ai ngoài cô bé trước mặt này. Cho nên hắn không trả lời thật:

- Ta không có nhà cũng không có người thân.

- Ồ, vậy sao.

Cô bé kia thấy hắn trả lời như vậy thì gương mặt cũng hiện lên vẻ gì đó như là đồng cảm với hắn vậy. Hắn hỏi lại:

- Có gì sao??

- À không có gì...chỉ là người giống ta, cũng không có người thân....

Hai người nói chuyện một hồi thì hắn cũng biết vì sao hắn lại ở đây rồi, và một suy nghĩ lóe lên trong đầu của hắn, suy nghĩ này hết sức điên rồ, vượt qua mọi tưởng tượng của hắn, đó chính là:

- Ta đã xuyên không đến đây sao??

Bạn đang đọc truyện *Thiên Từ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5: Người sẽ làm ta ngỡ ngàng đấy

Vô Danh nói chuyện một hồi với cô bé kia thì cũng biết được đại khái đây là một thế giới như thế nào. Hắn giả vờ rằng mình bị người ta đuổi giết, sau đó mới bị ngã xuống núi, do đập đầu vào đá nên bây giờ không còn nhớ gì hết, chỉ nhớ rằng bản thân tên là " Vô Danh ", là một kẻ lang thang không nhà, không cửa, không người thân. Chính vì vậy mà hắn đã có lý do để cho cô bé kia nói toàn bộ cho hắn nghe về những thứ hắn chưa biết về thế giới này.

Hắn cũng đã biết được tên của nàng, nàng tên là Nguyệt Nhi, cũng giống như hắn, sống một mình, nhưng ít ra vẫn hơn hắn là nàng có một căn nhà sống tạm bợ qua ngày.

Nguyệt Nhi bắt đầu sống một mình từ hồi bốn tuổi, trước đó thì nàng sống cùng với cô của nàng, nhưng không biết vì lý do gì mà cô của nàng đã đi mất không một từ biệt.

Nguyệt Nhi phải học cách tự sống một mình, hàng ngày nàng lên núi nhặt củi, thức ăn cũng là tự nàng đi tìm, ở dưới hồ nước mà Vô Danh ngã xuống có rất nhiều cá, ngoài ra nàng còn tự đặt bẫy trong rừng để săn một số loại động vật khác để đổi món cho đỡ ngán, không những vậy nàng còn tự đi tìm các loại rau củ về trồng sau vườn, còn có một số loại linh thảo nữa.

Vô Danh nghe vậy thì cũng rất là khâm phục Nguyệt Nhi, tuy hắn cũng không có cha mẹ, nhưng ít ra hắn vẫn được sống trong vòng tay bao bọc từ trẻ của " trụ trì " và các sư huynh đệ trong chùa, còn nàng phải hoàn toàn sống cô đơn một mình.

Sau khi biết được hoàn cảnh cuộc sống của Nguyệt Nhi thì hắn mới hỏi một chút thông tin về thế giới mới này. Nơi này được gọi là " Tam Sinh giới ", chia ra làm năm châu lần lượt là: Đông Châu, Bắc Châu, Tây Châu, Nam Châu, Trung Châu. Hiện tại thì Vô Danh đang ở phía nam thành Lai Châu, thành Lai Châu là một thành lớn của Phong Vân đế quốc ở Nam Châu. Ở Nam Châu này cũng có rất nhiều nước lớn giống như Phong Vân đế quốc.

Tam Sinh giới này là thiên đường của tu luyện, những nơi có linh khí càng dày đặc thì càng có nhiều người tụ tập sinh sống, Nam Châu là nơi có linh khí rất mỏng, chính là nơi mà người ta gọi là " mảnh đất chết không thêm ị ".

Sự đối đãi giữa người thường và các tu sĩ là hoàn toàn khác nhau, người bình thường ở thế giới này không có địa vị trong xã hội, họ bị các tu sĩ đạp lên trên đầu, bởi vì thế giới này yêu cầu con người ta phải có thực lực, không có thực lực thì chính là con sâu cái kiến, bị người ta chà đạp, thích giết lúc nào thì giết, tất cả đều là thực lực vì tôn, một kẻ bình thường hạ đẳng như anh có chết thì cũng không ai để ý, nằm đầm ở đây chính là luật.

Và giữa tu sĩ với tu sĩ thì cũng như vậy, anh có nắm đầm mạnh hơn thì anh có quyền sai bảo kẻ khác phục tùng mình.

Vô Danh nghe thế thì cũng sợ hết hồn, nhờ có một ngày vô ý đắc tội người ta thì đúng là chết lúc nào cũng không biết a. Nhưng mà nghe đến đoạn sau thì Vô Danh cũng thở phào nhẹ nhõm vì ở đây cũng có luật thép, không được giết trẻ em dưới

mười bốn tuổi.

Sợ dĩ như vậy là bởi vì trẻ em chính là những nguồn đạo tạo mới cho các học viện, có thể sẽ có thiên tài, cũng có thể sẽ có phế vật, những người này sau khi tốt nghiệp thì có thể xin vào các bang phái hay tông môn để tiếp tục tu luyện cũng như là nguồn nhân lực mới cho các tông môn đó, nhưng dù sao cũng không được giết chúng.

Những đứa trẻ sống tới mười bốn tuổi lúc đó cơ thể đã hoàn toàn phát triển, lúc đó mới thích hợp cho việc tu luyện, nếu cố ý tu luyện dưới mười bốn tuổi có thể sẽ gây ra những hậu quả không đáng có, để lại di chứng khôn lường cho cơ thể, ảnh hưởng đến việc tu luyện sau này.

Nhưng mà người ta giết anh mà không ai biết thì cũng đánh chịu, có những kẻ tai to mặt lớn thì vẫn luôn nách qua được pháp luật mà không bị xử tội chết.

Nói tới học viện thì có một tin khiến cho Vô Danh rất vui mừng và kỳ vọng, chỉ một tháng nữa thì Vạn Xuân học viện sẽ tổ chức khảo thí, chiêu thu những học viên mới nhập học, muốn được học viện nhận vào thì còn phải xem anh có tư chất tốt hay không, nếu là tư chất quá kém thì cũng chỉ làm tốn tài nguyên của học viện mà thôi.

Vạn Xuân học viện nằm giữa ba nước là Phong Vân đế quốc, Đại Hoàng đế quốc, và Thiên Thủy đế quốc. Thời điểm diễn ra cuộc tuyển sinh học viện mới Vạn Xuân học viện sẽ phái ra các giáo viên đến các nước. Tại mỗi nước đều có một số địa điểm cố định là nơi học viện Vạn Xuân tuyển sinh. Việc tuyển sinh sẽ diễn ra trong vòng mười ngày, mười ngày này nếu như có ai không đến thì hoàn toàn bị loại bỏ tư cách dự thí, lần tuyển sinh diễn ra vào năm sau đã quá tuổi thì cũng không được nhận vào nữa. Nhưng mà vẫn có một số trường hợp đặc biệt...

Vô Danh nghe Nguyệt Nhi nói xong thì trong lòng nổi lên sự nhiệt huyết, hẳn thầm nhủ trong lòng rằng nhất định phải tham gia lần khảo thí này.

Hai người mới chỉ nói chuyện một lúc thì bầu trời cũng đã tối rồi, sau đó Nguyệt Nhi đi ra ngoài làm chút thức ăn. Vô Danh được Nguyệt Nhi đun cho một bát thuốc, bát thuốc này rất là thơm, mới chỉ hít vào thôi nhưng cái cảm giác khoan khoái kia làm cho hắn cảm nhận vết thương trong cơ thể cũng đang có dấu hiệu tốt lên. Vô Danh không nhận được tổ mò hốt:

- Thuốc của người là thuốc gì mà thơm vậy, sau khi ta ngửi vào còn cảm thấy bệnh trong người đang có dấu hiệu tốt lên, không có đau như lúc trước nữa.

Nguyệt Nhi nghe hắn nói vậy cười mỉm một cái, sau đó từ từ giải thích:

- Thuốc này là ta dùng một số linh thảo có tác dụng chữa thương sắc cho người uống, người uống vào thì sẽ rất nhanh hết bệnh.

Vô Danh nhìn nụ cười của Nguyệt Nhi mà khiến cho hắn thất thần, khi nàng cười thật sự là quá đẹp, nhưng hắn cũng rất nhanh tỉnh táo lại:

- Thật vậy sao, nó dĩ nhiên có tác dụng tốt như vậy.

Ánh mắt vừa nảy mà hắn nhìn Nguyệt Nhi cũng không thoát được khỏi mắt của nàng, mặt nàng hơi đỏ lên một chút, sau đó súc một thìa thuốc dút cho hắn.

Vô Danh thì trong lòng giống như đang có con hươu non nhảy nhót vậy, cảnh tượng này thật sự là rất khó thích nghi, hắn có bao giờ nhìn thấy một người xinh đẹp như vậy.

- Người có uống thuốc hay không thì báo??

Vô Danh mặt ngệt ra nhìn Nguyệt Nhi còn quên cả trời đất như thế, nàng đưa thìa thuốc đến tận miệng rồi mà vẫn cứ nhìn nàng chăm chăm như vậy khiến nàng thẹn quá, mắng một tiếng.

- Uống chứ...uống chứ.....!!!

Vô Danh cười xóa chữa ngượng sau đó há miệng ra nuốt lấy thìa thuốc kia.

Sau một hai ngày thì vết thương trên người của Vô Danh cũng đã khỏi hẳn, chỉ riêng một bên mặt bị hồng kia thì cũng không thể nào lành lại được.

Vô Danh vì chuyện này mà cũng hơi buồn, nhìn hắn xấu xí như vậy thế mà Nguyệt Nhi cũng không có chút nào chán ghét hẳn, chứng tỏ nàng rất là thân thiện, dễ gần, điều này khiến trong lòng Vô Danh cũng có chút ảm áp cùng cảm kích.

Vô Danh cũng rất nhanh thì quên đi chuyện buồn này, nhưng ngày tháng tiếp theo hắn sống hết sức vui vẻ. Ngày ngày cùng Nguyệt Nhi vào rừng nhặt củi, kiểm tra những chiếc bẫy xem có con thú nào sa vào không, sau đó thì đi ra hồ nước dưới núi bắt cá, chăm sóc vườn rau sau nhà.

Đến tối, sau khi ăn cơm xong thì Vô Danh với Nguyệt Nhi lại đi lên bãi cỏ phía trên núi cùng nhau ngắm sao, Vô Danh còn kể cho nàng nghe những câu chuyện mà hắn biết, Nguyệt Nhi nghe Vô Danh kể chuyện thì cũng rất là thích thú lắng nghe.

Những ngày vui vẻ bình yên cứ thế nối tiếp trời đi, ngày qua, hai người cùng nhau nhặt củi bắt cá, chăm sóc vườn rau sau nhà cùng đàn gà súc. Mỗi ngày đều trôi qua rất vui vẻ. Có hôm hắn kể chuyện cười, có hôm lại kể những câu chuyện cổ tích, sau đó thì hắn kể những câu chuyện tình yêu hết sức cảm động.

Mỗi câu chuyện mà hắn kể từng chữ đều khắc thật sâu trong đầu của Nguyệt Nhi, giống hắn kể chuyện thật truyền cảm, khiến cho nàng chìm đắm vào trong mỗi câu chuyện mà hắn kể. Có lúc nàng cũng khúc khi nghe hắn kể chuyện, Vô Danh nhìn Nguyệt Nhi khóc mà trong lòng cũng thấm thía: khúc thời mà cũng xinh đẹp như vậy.

Đêm nay Vô Danh kể cho Nguyệt Nhi câu chuyện tình yêu của Ngưu Lang và Chức Nữ. Nguyệt Nhi có vẻ là một cô gái rất dễ xúc động, nghe hắn kể mà thỉnh thoảng cũng có vài giọt nước mắt rơi xuống. Điều này thật sự không giống với vẻ kiên cường bên ngoài của nàng chút nào.

Vô Danh thầm nghĩ nàng sống một mình suốt mười năm đáng lẽ ra phải là một người mạnh mẽ mới đúng, nhưng những ngày qua hắn thấy nàng là người có nội tâm hết sức yếu đuối, hay vì nàng đã sống cô đơn một mình quá lâu rồi, để đến bây giờ chen giữa cuộc sống của nàng chính là hắn khiến cho nội tâm yếu đuối giấu kín bao lâu nay được nàng buông lỏng.

Vô Danh đưa tay lên trời chỉ về phía hai chòm sao, rồi nói:

- Người có nhìn thấy hai chòm sao kia không, đó chính là hai chòm sao Ngưu Nang và Chức Nữ, cứ đến ngày mùng bảy tháng 7 âm lịch hàng năm những con quạ sẽ nối nhau thành một cây cầu để cho Ngưu Nang và Chức Nữ gặp nhau, họ chỉ được gặp nhau một đêm duy nhất mỗi năm mà thôi.

- Không có chuyện gì là mãi mãi, cuối cùng họ cũng phải chia tay nhau, những giọt nước mắt chia ly của hai người hóa thành những giọt mưa ngâu rơi xuống trần gian, chính vì thế mà tháng bảy này thường có mưa ngâu.

Vô Danh vừa dứt lời thì liền có những giọt mưa rơi xuống, hắn đã dự tính được tối nay sẽ mưa, lên mọi thứ hắn làm đều liên quan với nhau, trong đó có câu chuyện mà hắn kể. Vô Danh mở chiếc dù ra sau đó che cho Nguyệt Nhi rồi cả hai quay trở lại lều cỏ.

Trên đường trở về, hai mắt long lanh của Nguyệt Nhi thỉnh thoảng lại liếc nhìn hắn, góc nhìn của nàng không thấy bên mặt bị hồng của Vô Danh mà chỉ nhìn thấy bên mặt còn lại. Trong đầu nàng thầm nghĩ nếu như hắn không bị ngã từ trên núi xuống, có lẽ hắn thật sự rất đẹp trai. Nhưng điều đó đối với nàng cũng không quan trọng, quan trọng là tâm hồn của hắn thật sự không xấu như vẻ bề ngoài, nàng cảm giác được sự từng trải trong ánh mắt kia, hắn còn biết nhiều hơn những gì hắn nói với nàng rằng hắn không nhớ gì cả.

Đột nhiên Vô Danh mỉm cười nói:

- Đừng nhìn ta như vậy, ta thật sự không quen, người sẽ làm ta ngượng đấy.

Vô Danh vừa dứt lời thì hai má của Nguyệt Nhi đỏ lên, sau đó nàng đi thật nhanh về phía mà không quan tâm rằng trời đang mưa rất nặng hạt, Vô Danh cười cười sau đó chạy thật nhanh che ô cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Khảo thí

Một tháng rất nhanh đã sắp trôi qua, chỉ còn ba ngày nữa là đến ngày Vạn Xuân học viện tổ chức khảo thí tuyển những học viên mới đủ điều kiện gia nhập trường học.

Nhà của Nguyệt Nhi cách rất xa địa điểm tổ chức, cho nên ngày từ bảy ngày và Vô Danh đã chuẩn bị sắp xếp đồ đạc để lên đường. Họ sẽ đi ngày trong hôm nay, vì khoảng cách xa nên phải đi trước vài ngày, nếu không sẽ bị bỏ lỡ cuộc khảo thí lần này.

Nếu như để lỡ khảo thí, thì lần sau cũng không có cơ hội nữa, vì lúc đó đã quá tuổi rồi, cũng chẳng có ai chấp nhận kẻ đến muộn cả, tuy nhiên vẫn có một số trường hợp con ông cháu cha được nhận vào nhờ chút lót, chỉ cần có bảo vật thì có gì là không thể giải quyết được.

Vô Danh sắp xếp y phục của mình thật gọn gàng sau đó bỏ vào trong một cái túi, lúc hắn đến thế giới này thì cũng chỉ có bộ y phục rách nát sau tai nạn mà thôi. Nhưng cô nàng Nguyệt Nhi đã tự tay may cho hắn vài bộ y phục mới, tất cả đều rất hợp với hắn, điều này khiến hắn rất cảm kích Nguyệt Nhi.

Nguyệt Nhi thì cũng đang xếp quần áo của mình vào túi, nàng lấy thêm một cái túi nữa sau đó bỏ vào trong đó lương khô dùng trong mấy ngày đi đường. Nguyệt Nhi móc trong túi của mình ra một ít kim tệ, tất cả có mười kim tệ, nàng giữ lại một nửa sau đó cầm một nửa đi về phía Vô Danh:

- Đây là một ít tiền ta tích góp được trong những năm qua, ta đưa cho người một nửa, ta cũng giữ lại một nửa, người cảm lấy dùng, nhờ đi đường có chuyện phát sinh thì cũng không phải băn khoăn.

Vô Danh nhìn nắm đồng kim tệ trong lòng bàn tay của Nguyệt Nhi, hần mỉm cười sau đó lấy hai tay của mình cầm tay Nguyệt Nhi rồi úp tay nằng lại, nói:

- Ta thật sự không có chuyện cần dùng đến, đây là tiền mà người cực khổ tích góp được người cứ giữ lấy mà dùng, không cần lo cho ta.

Vô Danh bắt ngờ cầm lấy tay của Nguyệt Nhi khiến cho nàng không kịp phản ứng, người nàng cứng lại, sau đó thật nhanh đặt những đồng tiền kia vào tay của Vô Danh rồi mắng:

- Ta bảo người cầm thì người cứ cầm đi, sao còn nói nhiều vậy.

Nói xong là lập tức quay người đi không thèm liếc hần một cái. Vô Danh thấy thế thì cũng sững sờ, sao tự nhiên nàng lại nổi dóa lên với mình, nghĩ một hồi sau đó hần mới vỗ cái bốp vào chán của mình lẩm bẩm:

- Nam nữ thụ thụ bất thân a, ta thật là vô ý quá đi, ai da lúc nào cũng chiếm tiện nghi của người ta, đúng là đáng chết.

Sau khi sắp xếp xong tất cả mọi thứ, hai người mới dời đi, lúc đi xa được một đoạn, thì Nguyệt Nhi dừng lại sau đó quay người nhìn về phía căn nhà tranh kia. Vô Danh thấy vậy thì cũng hiểu trong lòng nàng đang nghĩ gì, hần cũng dừng lại chờ Nguyệt Nhi, sau đó cả hai lại tiếp tục lên đường.

Thành Lai Châu rất lớn, địa điểm đến ra cuộc khảo thí là ở phía bắc của thành lai châu, đi bộ cũng phải mất mấy ngày đường, hai người Vô Danh ngày đi tới nghỉ, vì đi bộ nên cũng khá là vất vả, rất may là thời tiết ở đây khá mát mẻ, chứ không có nóng như ở địa cầu, nếu không đi gấp gấp như vậy thì cũng có ngày mệt chết a.

Vô Danh đi đường thì che một chiếc khăn cuốn quanh đầu, che đi hết khuôn mặt của hần, chỉ chừa lại đôi mắt. Vì hần đã bị hủy mất mắt bên mặt, cho nên hần cũng không muốn khoe ra cho người khác nhìn, còn Nguyệt Nhi thì cái trang thành bộ dạng một tiểu cô nương xấu xí, đầu tóc bù xù, mặt lem luốc nhọ nhội.

Sở dĩ nàng phải cái trang như vậy là vì che đi nhan sắc của nàng, nếu không giấu đi có thể dẫn đến nhiều kẻ soi mói, sau đó không bị chúng cường ép tòm đi mới lại. Xinh quá cũng là cái tội a.

Kể ra thì cũng thật buồn cười, một kẻ che đi khuôn mặt của mình vì quá xấu xí, còn một kẻ thì lại vì mình quá xinh đẹp mà phải che đi trốn tránh tai họa không đáng có. Xấu quá thì bị mọi người soi mói cười chê, đẹp quá thì lại trở thành đích ngắm cho mọi người, hồng nhan thì họa thủy.

Ba ngày cũng nhanh chóng trôi qua, hai người không gặp bất cứ trở ngại gì trong lúc đi đường, tối này chính là buổi dùng chân cuối cùng, ngày mai sẽ bắt đầu khảo thí.

Hai người Vô Danh dùng chân tại một quán trọ, hai ngày trước họ không ở trọ mà chỉ dừng lều ngủ dưới gốc cây, còn hôm nay hai người quyết định xa hơi một chút mặc dù giá ở trọ hơi đắt.

Đêm nay thật sự là một đêm khó ngủ đối với Vô Danh, hần rất mong chờ vào kết quả của ngày mai, việc hần có vào được học viện hay không sẽ ảnh hưởng rất lớn đến cuộc sống sau này của hần, Vô Danh đi đến bên cạnh lan can ngoài cửa sổ:

- Hi vọng ngày mai ta sẽ có kết quả tốt.

Vô Danh thì thầm, hần đưa ánh mắt nhìn ngắm sao trời đêm nay, hôm nay có rất nhiều sao, bầu trời thật sự rất đẹp, khung cảnh về đêm ở thành Lai Châu thật sự rất thơ mộng, hần đảo mắt qua mọi nơi hần có thể nhìn thấy.

Nơi đây nhà lầu san sát, có rất nhiều chỗ vui chơi nhộn nhịp, mặc dù bây giờ đã khuya nhưng vẫn có rất nhiều người đi lại, đèn lồng đỏ treo đầy đường, nhà nhà đều treo đèn lồng đó, khiến cho cả khu phố sáng rực ánh hồng, đây chính là một khung cảnh trong mơ của Vô Danh.

Ánh mắt vô danh đảo sang bên trái, đúng lúc này hần cũng gặp một ánh mắt đang nhìn hần, Nguyệt Nhi cười nhẹ nghiêng nhìn hần, sau đó nàng lại tiếp tục ngắm sao, Vô Danh cũng cười đáp lại, rồi cùng nhìn lên trời cao, cả hai đều trầm mặc, dường như đang suy nghĩ tới viễn cảnh trong tương lai.

.....

ỒN ÆO, NÁO NHIỆT!!!

Chỉ có hai từ như vậy để diễn tả khung cảnh đang diễn ra trước quảng trường rộng lớn này, đang có hàng vạn người đứng ở đây, tất cả đều là những con người trẻ tuổi, hầu hết mọi người ở đây đều có độ tuổi giống nhau, đó chính là mười bốn tuổi, nhưng cũng có một số trường hợp ngoại lệ.

- Ô Đường ca, huynh cũng tới đây khảo thí à, chẳng phải huynh đã hết độ tuổi dự thí rồi hay sao??

Một tên mặt nhỏ nhìn người mặt trắng trẻo mặt nói, lời nói của hần dẫn đến rất nhiều ánh mắt đều nhìn lại đây, có một số người còn bàn tán:

- Tên này đúng là không biết liêm sỉ, đã hết tuổi còn cố tình đến dự thí.

- Đúng vậy, không biết là thành phần không có nào nào lại xuất hiện ở đây cơ chứ, quá tuổi vẫn còn mặt trời trăng bóng đến đây, thật là buồn nôn.

- Người nhìn gương mặt dâm ô của hần là biết rồi, cần gì phải đề ý đến hần, tà trù cho hần bị trượt khảo thí a, eo oi nhìn mặt hần mà ta buồn nôn quá.

- QEEEE.....QE.....!!!

Tên mặt trắng nghe tiếng nghị luận cùng nồn mửa xung quanh khiến cho mặt hần xanh mét, giận quá đánh bốp cái vào đầu tên mặt nhỏ kia mắng:

- Phải chú cái mồm thối của nhà ngươi, ai nói lão từ đã quá tuổi dự thí, ta cũng chỉ có mười bốn tuổi rồi mà thôi, tên chết bầm nhà ngươi dám nói xấu ta như vậy, chưa ăn đòn thì chưa chưa có phải không. Đã thế hôm nay lão từ tùy cha mẹ người dạy dỗ người.

- Á á, Đường ca tha mạng, Đường ca tha mạng a!!!

Những người xung quanh thấy vậy thì cũng xì một tiếng khinh bỉ, sau đó không thèm để ý đến hai tên đó nữa.

Vô Danh và Nguyệt Nhi cũng đang đứng ở một góc chờ cuộc khảo thí bắt đầu, hai người cũng khá là kín tiếng, cũng không có nói một câu nào mà chỉ yên lặng chờ đợi.

- Tất cả yên lặng cho ta.

Đột nhiên ở phía dài trên quảng trường một giọng nữ phát ra, gây sự chú ý của toàn trường, ở trên đó là một mỹ phụ khá xinh đẹp trông chỉ tầm ba mươi đến ba mươi ba tuổi. Mọi người yên lặng nhìn mỹ phụ chờ đợi hành động tiếp theo của nàng, tất cả mọi người cũng đã biết đây là ai rồi.

- Khảo thí sắp bắt đầu, mọi người trật tự xếp hàng, nếu như có kẻ nào lộn xộn, chen lấn, ầm ĩ lập tức tước bỏ tư cách dự thí.

Đợi mọi người xếp hàng ngay ngắn chỉnh tề xong, mỹ phụ này mới nói tiếp.

- Ta tên là Hinh Hoa, là giáo viên của Vạn Xuân học viện, được điều đến đây kiểm tra giám sát cuộc khảo thí ngày hôm nay. Hiện tại khảo thí bắt đầu. Trước hết ta sẽ giới thiệu qua về luật khảo thí để các người nắm rõ. Trước mắt các người là máy kiểm tra linh căn, có tổng cộng mười chiếc.....

Vô Danh đưa mắt nhìn chiếc máy kiểm tra linh căn mà mỹ phụ kia nói tới, ở phía trên đài cao có 10 chiếc máy giống hệt như nhau, thiết kế thành hình một cái bàn ở giữa có 2 rãnh hình bàn tay, mặt trên là một quả cầu thủy tinh, thiết kế thực sự rất đơn giản.

- Khi lên trên đài kiểm tra, các người đặt hai bàn tay vào hai rãnh này, chiếc máy sẽ kiểm tra linh căn trong cơ thể của các người sau đó hiện thị trên quả cầu thủy tinh. Mỗi loại linh căn sẽ tương ứng với màu sắc của nó, hỏa linh căn có màu đỏ, mộc linh căn màu xanh lá, thủy linh căn màu xanh lam, kim linh căn màu vàng, thổ linh căn màu nâu, băng linh căn màu bạc, lôi linh căn màu đen, phong linh căn màu xám. Mỗi linh căn đều chia ra là hoàn mỹ linh căn, tuyệt phẩm linh căn, thượng phẩm linh căn, trung phẩm linh căn, và hạ phẩm linh căn, lúc này nhận vào mức độ đậm nhạt của màu sắc để nhận biết phẩm chất của linh căn. Bây giờ ta sẽ lấy ví dụ.

- Giả sử quả cầu thủy tinh này hiện lên màu máu đỏ, thì đó là tuyệt phẩm hỏa linh căn, màu sắc nhạt hơn thì có độ tinh thuần thấp hơn, nếu quả cầu hiện lên thì hai ba màu khác nhau trở lên thì tức là người có từ hai đến ba loại linh căn, màu sắc của linh căn nào sáng hơn thì đó là linh căn chủ tu trong các loại linh căn mà người có.

- Những kẻ có năm loại linh căn trở lên sẽ bị loại và không được nhận vào học viện, mặc dù người có dưới năm loại linh căn nhưng phẩm chất quá kém cũng sẽ không được nhận. Tất cả đã nghe rõ chưa

- RỒ!!!

Cả hàng vạn người trong quảng trường đồng thanh hô to.

- Nếu đã rõ rồi thì khảo thí bây giờ bắt đầu. Từng người tiến lên phía trước kiểm tra linh căn, ở đó sẽ có người giám sát thông báo kết quả ngay lập tức cho các người.

Từng người tiến lên kiểm tra, về mặt của ai cũng rất là hứng thú, theo đó từng tiếng hô to cũng vang lên:

- Trung phẩm hỏa linh căn, thông qua.

- Tam hệ linh căn.....thông qua

- Song linh căn, phẩm chất quá kém, loại.

- Ngũ linh căn, loại.

-.....

Rất nhanh hơn một nửa người trong quảng trường đã kiểm tra xong, có những người vui mừng cười ha ha vì đã được nhận vào học viện, còn có một số người thì khóc rống lên vì không đủ tiêu chuẩn.

Cuối cùng sắp đến lượt Nguyệt Nhi và Vô Danh. Nguyệt Nhi đứng ở hàng dành cho nữ còn Vô Danh đứng ở hàng dành cho nam. Hai người đứng song song với nhau.

- Thượng phẩm mộc linh căn, thông qua, người tiếp theo.

Bây giờ đã đến lượt của Nguyệt Nhi, nàng háo hức tiến lên phía trước, Vô Danh ở phía sau cổ vừ:

- Nguyệt Nhi, cố lên!!!

- Ủm, ta nhất định sẽ thông qua.

Nguyệt Nhi quay lại cười với Vô Danh một cái rồi tiến lên kiểm tra. Hai bàn tay của nàng đặt vào hai rãnh kia sau đó đợi một lúc thì quả cầu thủy tinh phát sáng.

Một ánh sáng màu xám lóa mắt chiếu rọi khắp quảng trường, khiến cho mọi người đều chú ý, chỉ thấy quả cầu thủy tinh phát ra ánh sáng màu xám, xung quanh quả cầu thủy tinh còn phát ra ánh sáng chói mắt kèm theo. Mọi người nhìn vào cảnh tượng trước mắt này mà triệt để ngây ngốc. Toàn trường cực kì yên tĩnh, không một tiếng động phát ra, đến ngay cả thở cũng không dám thở, cái cảnh tượng trước mắt này thực sự rất là đã kích.

Từng tiếng nuốt nước bọt ừng ực phát ra, rồi sau đó là những tiếng la thất thanh:

- Hoàn.....Hoàn.....mỹ phong...linh căn...ôi trời à...hoàn mỹ phong linh căn...

- Trời ơi, chúng mày chọc mù mắt tao đi, chọc mù mắt tao đi, ời trời à, dĩ nhiên là hoàn mỹ phong linh căn.

- Thiên tài à, cái này...thực sự quá là đã kích đi.

- Thiên tài cái đầu nguoi, cái này phải gọi là yêu nghiệt mới đúng.

Mỹ phụ tên Hinh Hoa kia cũng ngây ngốc nhìn vào cảnh tượng trước mắt này, thật không ngờ địa điểm mà nàng điều hành việc khảo thí lại có người là hoàn mỹ phong linh căn, lần này khi trở về học viện nàng sẽ được thưởng lớn a. Sau đó Hinh Hoa cũng dần tỉnh táo lại, không nhận được kích động nào.

- Hoàn mỹ phong linh căn, thông qua.

Xung quanh tất cả mọi ánh mắt đều nhìn vào Nguyệt Nhi, có những ánh mắt hâm mộ, nhưng dĩ nhiên cũng có những ánh mắt hiện lên vẻ ghen ghét đố kỵ.

Có người nhìn vào gương mặt lem luốc và đầu tóc bù xù của Nguyệt Nhi thì cũng chê bai nhan sắc của nàng, còn có một số người thì ánh mắt tinh tường hơn, nhận ra rằng thân hình của nàng cũng rất được nếu như tắm rửa sạch sẽ chắc chắn là rất ngon a. Cứ thế có tiếng cười dè dặt vang lên khanh khách, nhưng có một số kẻ thức thời hơn biết rằng, dù đó có là miếng thịt ngon thì cũng không đến lượt bọn họ được ăn nên cũng chỉ đành nhìn mà thôi.

Vô Danh cũng không nhận được mà mừng thầm trong lòng, hẳn thực sự cũng bị kích động không thôi, hẳn nghĩ mình cũng không thể thua kém nàng, lúc Nguyệt Nhi đi xuống hẳn cũng lên tiếng chúc mừng.

- Người tiếp theo

Lần này cũng đã đến lượt Vô Danh, hẳn từ từ bước lên đài, rồi hai tay của hắn đặt vào trong khe rãnh kia, hắn nhìn quả cầu thủy tinh ở phía trước và ký vọng, lần này nhất định không thể kém được, phải là loại tốt, phải là loại tốt. Sau đó ánh sáng từ quả cầu thủy tinh phát ra. Mọi người đều chú ý vào hắn, không biết phía sau cô nàng hoàn mỹ phong linh căn kia, thì người tiếp theo sẽ có thành tích như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Một mình tao chấp hết

Quả cầu thủy tinh sáng lên, hiện lên tám loại màu sắc nhân nhạ khác nhau, hai mắt của Vô Danh cứ như muốn lòi ra, ánh mắt của hắn hiện lên sự tuyệt vọng. Tròng lòng hắn thăm nhủ chắc chắn là mình bị hoa mắt, sau đó hắn nhắm mắt lại rồi lại mở ra lần nước, nhưng lần này kết quả vẫn giống như vậy, hẳn chính là một kẻ có tám loại linh căn trong người, mà mỗi loại phẩm chất đều hạng bét.

Vô Danh đứng lặng người ở đó không nhúc nhích, nội tâm hắn đang gào thét cực kì khủng khiếp:

-Trời ơi, tại sao.....tại sao....ông lại giống với ta như vậy, ông đưa ta tới nơi này, mục đích chỉ là để cho họ cười vào mặt ta hay sao??? Tại sao ông lại đùa ác với ta như vậy chứ??? Thà ông cứ để ta chết đi, có lẽ còn dễ chịu hơn bây giờ gấp trăm, ngàn lần....

Toàn quảng trường sau một giây yên lặng, thì bỗng giờ bắt đầu có những tiếng cười phá lên, kèm theo đó còn có rất nhiều kẻ lên tiếng chửi bới:

- Phế vật ha ha, tên này đúng là phế vật, tám loại linh căn hạng bét, trời à, hai mắt của ta mù hết rồi..ha ha

- Ha ha, thì ra đằng sau một thiên tài chính là một thằng phế vật haha...

- Ta thấy hắn nên đi chết đi, linh căn như thế thì sống làm gì nữa cho rước nhục vào người...

- Ha ha, người nói vậy sai rồi, hắn chết đi cũng không hết nhục.

- Tên phế vật kia, còn không mau xuống đi cho người khác lên kiểm tra, nhục nhà chưa đủ à mà còn đứng đó.

Hàng loạt tiếng la ó, chửi bới vang lên, còn có những tiếng nhỏ nước bọt một cách đầy khinh bỉ. Đột nhiên có một tên tiến lên phía trước kéo người Vô Danh lại rồi đưa tay giựt cái khăn che mặt của hắn rồi quát lên:

- Phế vật, ngươi còn không mau cúi xuống cho lão tử kiểm tra, ngươi đứng trên đây đúng là làm ô uế ánh mắt của hàng ngàn người bên dưới.

Mà lúc hắn kéo khăn che mặt của Vô Danh xuống dưới đất thì gương mặt xấu xí kia của Vô Danh cũng hiện ra trước ánh mắt của hàng ngàn người đang theo dõi, ánh mắt của mọi người hiện lên vẻ kinh hãi, nhưng rất nhanh sau đó lại có tiếng chửi bới thậm tệ vang lên:

- A mù mắt ta rồi, các người xem, hắn không những là phế vật mà còn là thằng quái thai haha....

- Đồ ngu, ai nói hắn là quái thai, phải gọi hắn là tình trùng khuyết tật.

- Ha ha ha.....đúng vậy, chính là tình trùng khuyết tật ha ha.

Vô Danh cũng chẳng thêm để ý đến những lời nói nặng nề cay độc kia, hắn nhặt chiếc khăn dưới nền đất, sau đó che lại khuôn mặt xấu xí của hắn. Vô Danh bước những bước nặng nề đi về phía trước dưới hàng nghìn ánh mắt soi mói, cùng những lời lăng mạ phi báng.

Thấy Vô Danh đi xuống dưới, tất cả mọi người đều tránh dạt ra sang hai bên, hẳn nhiên ai cũng không muốn tới gần tên phế vật này. Đột nhiên có một kẻ hô lớn:

- Mọi người, hôm nay ta đặc biệt chuẩn bị một ít vũ khí bí mật...mọi người hãy cầm lấy xài, chơi chết tên súc vật này đi.

Nói xong hắn mang ra một cái bọc, chỉ thấy trong đó là một ít rau thối, đậu phụ thối, mà bên cạnh đó, còn có một cái túi khác, bên trong toàn là phân người.

Hắn vừa mới mở ra nấy thứ đó, tất cả mọi người đều bịt mũi lại, đứng tránh xa hắn ra.

- Tên này thật là độc ác a...rau thối thì thôi đằng hắn còn mang theo cả phân thối đến, trời à ta buồn nôn quá....ợ ợ....

- Mọi người đừng lo hôm nay ta đều đã chuẩn bị cả, mọi người hãy đeo những chiếc gang tay với khẩu trang này vào sẽ không còn cảm thấy ghê nữa.

Nói xong hần phản phát cho mọi người, sau đó cũng có một số tên tiến lên bóc mấy thứ kia.

Vô Danh bị mọi người hai bên ném đầy rau thối cùng đậu phụ thối vào người, cả người trông rất là bẩn thỉu.

Nhìn thấy bộ dáng của Vô Danh như vậy, bọn người xung quanh cười rất là khoái chí, liên tục cầm những thứ bẩn thỉu kia ném lên người hần. Mà việc này, đội chấp pháp của Vạn Xuân học viện cũng không quản.

- Các người tránh ra, để ta cho hần ăn cực.

Một tên mây rậm hét to, sau hai tay của hần không ngần ngại bóc một nắm phân thật lớn rồi ném thẳng vào người Vô Danh.

Vô Danh bị ném rau thối với đậu phụ thối vào người thì hần vẫn hết sức nhẫn nhịn, hần ở trong chùa nhiều năm tâm tính hết sức kiên định, hần cũng mặc kệ những kẻ kia, hần cũng không thể đắc tội hết với mọi người ở đây được.

Đột nhiên Vô Danh dừng bước, liếc mắt về phía tên vừa hô to, hần tránh đi cực cực đang bay tới kia sau đó hai nắm tay của hần siết chặt lại, những thứ kia hần có thể nhìn, những kẻ kẻ nào quá mức, vượt qua giới hạn chịu đựng của hần, chọc vào vảy ngược của hần, thì tên đó nhất định phải nhận được một bài học nhớ đời, hần không thể nhìn tên này được nữa.

Vô Danh hai tay nắm chặt, sau đó chạy thật nhanh đến phía cái tên mây rậm kia, mỗi bước chạy của hần dường như có một nhịp điệu gì đó, rất nhanh đã áp sát tên mây rậm.

Vô Danh đưa nắm đấm của mình lên, đấm một cú trời giáng vào mặt tên kia. Mây rậm bị hần đấm bay ra, Vô Danh vẫn không dừng lại, hần để nên người tên mây rậm bởi thêm mấy phát vào mồm, sau đó một tay của Vô Danh bóp miệng tên kia, tay còn lại hần cầm lấy cánh tay vẫn còn đang cầm cực của tên mây rậm rồi nhét vào trong mồm tên mây rậm. Chưa hết Vô Danh lại bồi thêm mấy phát nữa vào mồm, khiến cho cực trời tuột thẳng xuống bụng của tên mây rậm, mây rậm ho khan sặc sụa, sau đó vì quá nhục mà ngất đi.

Mấy kẻ khác đang đứng xem cũng kinh hãi không thôi, trong lòng cũng rung động không ngớt, không ngờ tên phế vật trước mắt lại hung hăng như vậy. Nhưng có một số kẻ thấy vậy cũng không thuận mắt, cho rằng phế vật mà còn dám lớn lối, muốn dạy cho Vô Danh một bài học:

- Mọi người, hãy cùng với ta tiến lên đánh chết tên phế vật này, đã phế còn lớn lối như vậy, không dạy cho hần một bài học thì chúng ta cũng không còn mặt mũi nào nữa.

Mọi người nghe vậy thì cũng đồng loạt hưởng ứng, sau đó tiến lên muốn dạy cho Vô Danh một bài học.

Mà Nguyệt Nhi ở đằng kia cũng bối rối không thôi, nàng chẳng biết làm thế nào để giúp hần, thế là cả hai mắt đều khóc đỏ lên, nhưng khóc lớn cũng chẳng có tác dụng gì, nàng bắt lực nhìn Vô Danh ở đằng xa kia.

Hình Hoa cũng luôn để ý Nguyệt Nhi, bởi vì nàng chính là một thiên tài có hoàn mỹ lý cần. Hình Hoa nhìn Nguyệt Nhi khóc đỏ cả hai mắt lên cũng không khỏi nhàu mày:

- Chẳng lẽ có nàng này có quan hệ gì với tên kia, ta có nên giúp hần không.

Hình Hoa thì thầm một mình, nàng không biết có nên giúp tên kia hay không, nàng cũng chẳng muốn quản việc này, chỉ là một tên phế vật đáng đời, nhưng nếu như không quản thì có thể sẽ để lại ấn tượng xấu trong mắt cô nàng kia, lỡ như nàng ta vì tên kia xảy ra chuyện gì đó mà không gia nhập học viện thì tội này Hình Hoa nàng cũng không gánh nổi. Nhưng đang định hét lên kêu tất cả dừng tay thì cảnh tượng trước mắt khiến cho nàng sững sờ, cả Nguyệt Nhi cũng vậy.

Lúc này chỉ thấy Vô Danh đang đấm tên mây rậm kia thì có một tên khác lao tới đập bay Vô Danh ra ngoài, sau đó một tên khác lại tiến lên định đá vào bụng Vô Danh, nhưng tên này cũng chẳng hoàn thành được mục đích mà bị Vô Danh quét ngã ra đất.

Vô Danh bật lên sút một phát vào bụng hần, cú sút này có lực rất mạnh, chấn cho tên kia học mấu sau đó bay xa mấy mét, rồi dụng vào chân mấy kẻ đang chạy tới khiến chúng ngã lăn ra.

Mà cùng lúc đó thì cũng có một tên khác từ bên cạnh vọt tới chỗ Vô Danh, sau đó đấm vào mặt của hần, còn có một tên khác thì ở sau lưng đập vào người hần.

Vô Danh bị đấm bay mắt kín che mặt, hần cũng chẳng thêm quan tâm, khuôn mặt của hần trở nên dữ tợn, hần xoay người đá một phát trúng hai tên kia, khiến bọn chúng lăn ra đất ôm mặt kêu đau.

Cả một đám người xông đến quần công Vô Danh, khiến cho Vô Danh cũng trúng không ít đòn nhưng hần cũng chẳng hề quan tâm, đối với hần đây không là thứ gì cả, nhưng những kẻ quấy lại đánh Vô Danh thì cũng bị hần đánh bay hết ra ngoài, có một kẻ bay ra thì lại có kẻ chen vào.

Quần áo của Vô Danh bị đánh cho rách ta toi, còn chiếc áo thì triệt để bị hỏng, sau đó hần cởi bỏ luôn áo ra làm vũ khí.

Áo vừa cởi ra để lộ một thân hình cực kỳ hoàn mỹ, ngực nở, bụng sáu múi, hai cánh tay rắn chắc.

Vô Danh bị trúng nhiều đòn khiến cho cơ thể hần tía máu, da thịt khắp nơi bị trầy xước. Nhưng mà Vô Danh cứ như một sắt thép vậy, hần hoàn toàn bỏ qua mọi thứ xung quanh, chỉ tập trung vào đánh giết, tới một đánh một, tới mười thì đánh cả mười

- Một mình tao chấp hếtttttttt.....

Vô Danh hét to giải tỏa không khí bức bối trong người, hai mắt hần đỏ ngầu tiếp tục hỗn chiến.

Vô Danh hần không sợ bất cứ kẻ nào, nhưng cũng không phải hần cuồng cuồng tự đại, chỉ có ai động vào hần thì hần mới đánh lại, còn không thì hần rất là hiền, hần không phải người hiếu chiến.

Từ lúc ba tuổi hần đã học võ ở trong chùa, hần có thiên phú trời cho, nhìn nghe một lần đều nhớ ngay lập tức, nên hần học võ rất giỏi. Năm tuổi hần bắt đầu luyện tập nội công, thành tích của hần không ai có thể sánh bằng. Học nội công nhiều năm khiến cho cơ thể của hần trở nên rắn chắc, khỏe mạnh. Hần có thể chặt vỡ liền một phát hai ba cục gạch cũng không vấn đề gì.

Vô Danh cũng tham gia rất nhiều cuộc thi võ thuật trên toàn quốc, không có giải nào mà hần không đạt huy chương vàng. Ngay cả giải thế giới hần cũng đã vài lần tham gia và đều đứng nhất. Có thể nói trong cùng tuổi hần không có đối thủ.

Mà đằng sau những vinh quang ấy, là một sự cố gắng không ngừng nghỉ, hần phải luyện tập ngày đêm, trả giá rất nhiều, sự cố gắng của hần ai có thể tưởng tượng nổi.

Mỗi ngày chạy hai mươi cây số, chống đẩy một nghìn cái, bật cóc một nghìn lần, đá chân một nghìn lần, đấm một nghìn lần.

Dụng cụ luyện tập của hần không phải là bao cát, mà chính là những khúc gỗ rắn chắc. Hần có một cái chum đựng toàn than nóng, mỗi ngày đều dùng tay đấm vào. Mỗi ngày đều luyện võ với sỏi đá.

Tâm tính kiên nhẫn khiến hần vượt qua mọi giới hạn của bản thân. Thế lực của Vô Danh đã không phải người bình thường có thể so sánh được nữa rồi. Mấy tên trước mặt này chẳng đáng để hần đặt vào trong mắt.

Hỗn chiến cứ thế diễn ra, Vô Danh thì vẫn cứ như sắt thép đánh đấm không ngừng nghỉ, cả người hần đầy máu. Mỗi kẻ tới đều bị hần đánh bay ra, mười người....năm mươi người....một trăm người.....ba trăm người....năm trăm năm mươi..

- Bốp, bốp, bình, rắc rắc!!!

Tiếng va chạm cùng tiếng xương gãy cứ thế vang lên không ngừng. Rồi cuối cùng dừng lại.

Trên mặt đất bây giờ có hơn bảy trăm người nằm la liệt ở phía dưới.

Cả quảng trường rộng lớn, từng cái nằm la liệt trên sân, người bị đánh nằm dưới đất chồng trất lên nhau, ở giữa chính là sắt thép Vô Danh. Sờ đi con số kia dừng lại là bởi vì chẳng có một kẻ nào dám tiến lên nữa, bọn chúng cứ thế ngã xuống, nhưng kẻ trước mặt kia vẫn đứng sừng sững ở đó, không bao giờ gục ngã. Mặc dù hần vết thương đầy mình nhưng lại chẳng có vẻ gì ảnh hưởng đến hần. Từng người cứ thế lùi lại, không dám tiến lên, kẻ này dùn dẩy kẻ kia, nhưng chúng đã quá sợ hãi rồi, ai mà lại ngu đến nỗi tiến lên chịu đòn.

Vô Danh lúc này không thấy có kẻ nào tiến lên, mới từ từ bình tĩnh lại, hần nhìn vào đồng người nằm rạp trước mặt này cũng không khỏi giật mình, hần cũng không ngờ mình lại trâu bò như thế. Mà lúc hần tỉnh táo lại thì con đau từ trên người truyền đến, sau đó hần cảm thấy mặt rã rồi, nhưng vẫn cố đứng thẳng, hần xông vào trong cơn loạn đầu khiến cho mọi thứ bên ngoài bị hần bỏ qua, đánh không biết mệt mỏi, nhưng bây giờ hần đã tỉnh táo lại, cơ thể hoàn toàn kiệt sức, chỉ cần hần ngã xuống thì hôm nay không chết cũng tàn phế.

Vô Danh hít thật sâu rồi nói:

- Ta có thể là một kẻ có linh căn không tốt, nhưng điều đó không đồng nghĩa với việc ta là phế vật, không có nghĩa là ta có thể mặc cho các người chửi bới đánh đập. Các người không xứng.

Chỉ một câu " các người không xứng " vang vọng ở trong đầu của tất cả mọi người, ai lấy cũng đều không còn một chút ý chí chiến đấu nào. Kể từ trận hỗn loạn ngày hôm nay, cái tên mà bọn hần cho là phế vật đã reo rắc một bóng ma sợ hãi trong lòng mỗi người. Bóng ma này chỉ có thể loại bỏ khi chiến thắng được kẻ đã reo rắc lên nó, nếu không thể loại bỏ bóng ma này, thì việc tu luyện về sau chắc chắn sẽ có giới hạn không thể tiến lên.

Vô Danh nói xong thì quay đầu đi, biến mất khỏi quảng trường.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Từ* được tải miễn phí tại **[wWw.EbookFull.Net](#)**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Niềm vui bất ngờ

Sau khi Vô Danh rời đi, quảng trường vốn đang yên tĩnh cũng bắt đầu ồn ào trở lại:

- Rành con phé vật bảy dật lớn lối, lần sau mà để ta gặp lại người thì cứ liệu hồn đấy.

- Lần sau mà để ta nhìn thấy hần, thì ta sẽ cho hần liếm liếm giày của ta.

Một số thiếu nữ nghe thì cũng xì một tiếng khinh bỉ:

- Các người đúng thật là oai phong a, vừa nãy sao ta không có thấy các người tiến lên đánh hần giống như lời các người nói vậy, mà lại đứng ở đằng sau khúm núm sợ hãi như gặp ma vậy há.

- Đúng là yếu mà còn đòi ra gió, có ngày bị cuốn bay mất cũng chẳng biết a.

Mấy tên sĩ diện vừa mở mồm thì đã bị chửi như vậy cũng không khỏi phồng mũi, trề môi nói:

- Nữ nhân các người thì biết cái gì, chẳng qua ta thấy hần vừa xấu xí lại còn là phé vật, nổi lòng thương xót hần nên mới không tới đánh cho hần một trận, người tưởng là ta sợ sao.

- Đúng, đúng, nữ nhân thôi các người thì biết cái gì chứ, bọn ta mà phải sợ hần sao.

Mấy tên khác nghe tên kia nói vậy thì cũng gât gât nói theo. Mà điều làm cho bọn chúng càng tức tối hơn là, mấy thiếu nữ kia đang nhìn về hướng mà Vô Danh biến mất, sau đó hăm mộ nói:

- Các người hồi nãy có nhìn thấy hần không, thật sự rất là oai phong a, ta yêu hần chết mất, trượng phu của ta sau này cũng phải là một người, đầu đội trời chân đạp đất, xông pha giữa hàng nghìn người mà vẫn bất khuất anh dũng như vậy.

- Đúng a, trượng phu của ta cũng nhất định phải là như vậy, nhưng mà cũng quá đáng tiếc a, gương mặt của hần lại quá xấu xí, nếu không thì...

- Các người cũng có điều không biết, nếu như gương mặt của hần không bị hủy như vậy chắc chắn rất là đẹp trai, vừa nãy ta nhìn hần ở một góc khác, chỉ thấy một bên khuôn mặt lành nặn của hần, lúc hần đánh nhau trông rất là...ui..ta cũng không biết phải dùng mỹ từ như thế nào để diễn tả nữa, yêu chết mất.

Mấy tên nam nhân xung quanh nghe mà tức muốn xi khói, bọn hần có linh căn tốt hơn cái tên phé vật kia gấp ngàn lần, khuôn mặt cũng đẹp trai hơn, vậy mà chẳng thấy có ai khen, làm sao mà không tức cho được:

- Xì cái gì mà đầu đội trời chân đạp đất cơ chứ, phé vật thì cũng chỉ là phé vật, các người nghĩ hần có thể ngóc đầu lên được sao.

- Đúng vậy, phé vật thì vẫn là phé vật, rồi có một ngày hần sẽ phải liếm giày cho ta.

Các thiếu nữ kia nghe vậy thì cũng khinh bỉ không ngớt:

- Chỉ được cái may mắn, người thứ nhứt mới đồng lúc nhúc nằm dưới sân kia xem, trong đó chẳng phải cũng có không ít kẻ được cho là tiềm năng phát triển hay sao, trong đó ta thấy còn có một kẻ vừa kiểm tra là thượng phẩm kim linh căn a. Tất cả chẳng phải đều nằm dưới gót giày của cái tên mà các người gọi là phé vật hay sao. Các người mà cũng xứng nói câu đó...

- Khoan, khoan, hình như ta nghĩ thấy mùi nước tiểu, các người có nghĩ thấy không.

Đột nhiên có một thiếu nữ ngắt lời, sau đó mũi không ngừng khịt khịt dò xét xung quanh, sau đó nàng đột nhiên chỉ vào mấy tên vừa nãy đầu khẩu vói các nàng:

- Ha ha mọi người nhìn xem, thì ra bọn chúng sợ vãi cả ra quần rồi mà vẫn không ngưng mồm đứng đây bốc phét kia.

Mấy tên bị chỉ đích kia cũng giật mình ngó xuống dưới quần, bọn chúng cũng không biết là mình són ra từ lúc nào. Mấy tên này ngưng quá, vèo một cái đều chuẩn đi mất. Đứng đấy tỏ ra oai phong thì cũng chỉ càng thêm mất mặt.

Mà Hình Hoa đang ngồi ra ở đằng kia lúc nãy cũng đã tỉnh lại, nằng hét lớn:

- Người đầu, dọn dẹp cái đồng lộn xộn này cho ta.

- Tất cả trật tự xếp hàng, tiếp tục kiểm tra, kẻ nào nhón nháo lập tức rút khỏi đây, mất đi tư cách khảo thí.

Đám đông ồn ào rất nhanh đã trật tự trở lại, khảo thí lại diễn ra bình thường.

Hình Hoa lúc này cũng âm thầm kêu khổ, đáng lẽ ra lúc hỗn chiến kia chưa bắt đầu thì nàng phải đứng ra ngăn cản, nhưng không hiểu sao lại đứng đấy ngây ngốc một hồi, tin này mà truyền về cao tăng của học viện thì nàng phải chịu rắc rối không nhỏ. Hình Hoa liếc về phía Nguyệt Nhi, cô nàng kia vẫn cứ ngây ngô ở đó.

Nội tâm Nguyệt Nhi lúc này thật sự rất rung động, ngạc nhiên, nàng đã sống cùng hần một tháng trời nhưng cũng không hề biết hần có bản lĩnh như vậy, hần che giấu quá kĩ càng, hần có tài như vậy nhưng cũng không hề lộ ra cho nàng biết, nàng thật sự không biết hần còn che giấu bao nhiêu thứ nữa.

- Đúng là cái tên xấu xa, thật uổng công người khác lo lắng cho người.

Đột nhiên hai má Nguyệt Nhi đỏ lên, nàng cũng không biết mình khóc từ lúc nào, mà lại nhớ đến hình ảnh oai phong lẫm liệt kia trong lòng của nàng lại có một cảm giác gì đó rất lạ, Nguyệt Nhi cũng chẳng biết tại sao mình lại như vậy, chắc có lẽ do hần là người thân duy nhất hiện tại của nàng.

Hình Hoa đột nhiên tiến đến gần Nguyệt Nhi sau đó nhẹ nhàng hỏi:

- Người tên là gì, người và tên vừa nãy rồi đi có quan hệ gì với nhau sau.

Nguyệt Nhi giật mình, vội đưa tay lau nước mắt, sau đó nhìn Hình Hoa nói:

- Thưa chấp sự, con tên là Nguyệt Nhi, con và người kia không quen không biết.

Nguyệt Nhi nói không quen Vô Danh chính là nói dối, sợ dĩ như vậy là bởi vì nàng sợ người đang đứng trước mắt nàng hỏi thông tin của Vô Danh từ nàng sau đó cho người đi bắt và trừng phạt hần.

Nguyệt Nhi nói dối Hình Hoa cũng biết, từ nãy đến giờ nàng luôn để ý Nguyệt Nhi, cô bé này sao có thể qua mắt nàng được:

- Người yên tâm, ta cũng không có ý trừng phạt hần, người cứ nói thật đi.

Nguyệt Nhi nghe thế thì cả người hơi thả lỏng một chút, sau đó nhỏ giọng nói:

- Hần tên là Vô Danh, hần là người thân duy nhất bây giờ của ta.

Hình Hoa nhủ mảy, người thân như thế nào thì Nguyệt Nhi không nói rõ, nàng cũng không tiện hỏi, kẻ tên là Vô Danh kia có thể mình độc chiến gần ngàn người thì kẻ đó cũng không phải tầm thường, nàng vừa nãy nhìn ra, một thân tài nghệ của hần chính là võ công của người thường, nhưng đạt đến trình độ như hần thì chắc chắn phải trải qua rất nhiều cố gắng mới có được thành tựu như vậy. Tu luyện không chỉ dựa vào linh căn tốt mà có thể tiến xa được, còn phải dựa vào nghị lực của bản thân.

Nàng suy nghĩ xem có nên đặc cách cho hần gia nhập học viện không, một phần vì hần là người thân của Nguyệt Nhi, nếu như Nguyệt Nhi vì hần mà không gia nhập học viện thì đúng là một tổn thất lớn, không nên vì một tên phé vật mà lại bỏ lỡ một thiên tài.

Hình Hoa đang suy nghĩ thì Nguyệt Nhi đột nhiên lên tiếng rồi nhìn nàng với ánh mắt cầu mong.

.....

Cuối cùng ngày khảo thí đầu tiên cũng đã kết thúc, một số kẻ chưa đến lượt khảo thí thì sẽ tiếp tục vào ngày mai. Mặt trời cũng đã lặn, mọi người đều trở về nơi ở của mình, có người thì cũng ở lại ngay trên quảng trường.

Nguyệt Nhi cũng quay trở về phòng trọ, khuôn mặt của nàng hiện lên vẻ vui mừng chưa bao giờ thấy, một phần là do nàng có hoàn mỹ linh căn được nhận vào học viện, còn phần còn lại là đến từ một điều khác.

Trời cũng đã về khuya, Vô Danh ngồi bên cạnh một chiếc bàn gỗ ở phía ngoài lan can, hần vừa uống trà, vừa nhắm nhĩ một chút lương khô.

Vô Danh đưa mắt nhìn lên bầu trời, hôm nay rất nhiều sao, ngôi sao nào cũng sáng. Chợt hần cười tự giễu, sao nào cũng sáng trừ hần ra.

Vô Danh không vì hần có tư chất kém cỏi mà buồn bã, hần có thời gian để làm vậy sao, cuộc sống suốt mười bốn năm qua không dạy hần điều đó. Điều hần nghĩ bây giờ là hành trình sau này của mình sẽ như thế nào, hần sẽ đi về đâu, làm gì.

Vô Danh thờ dãi, nhấp một ngụm trà rồi lại tiếp tục nhìn ngắm mọi thứ xung quanh.

- Cộc cộc!!!

Đột nhiên có tiếng gõ cửa vang lên. Vô Danh vẫn từ từ uống hết ngụm trà trong miệng sau đó nói:

- Cửa không khóa, vào đi!

Cánh cửa mở ra, trước mắt Vô Danh không ai xa lạ chính là Nguyệt Nhi, nhưng không giống với bộ dạng ở quảng trường mà là một thiếu nữ cực kì xinh đẹp, nàng mặc một bộ y phục màu hồng, gương mặt sáng sủa, mái tóc đen dài xõa ra phía sau, thật sự rất đẹp. Vô Danh nhìn hơi si mê một chút nhưng rất nhanh đã khôi phục lại, hần nhân nhật nói:

- Ngồi đi, người tìm ta có việc gì không??

Nguyệt Nhi kéo chiếc ghế ra rồi ngồi xuống, nàng nhìn về phía Vô Danh không nói gì.

Vô Danh cầm lấy ấm trà sau đó rót vào cốc rồi đưa về phía Nguyệt Nhi nói:

- Sao người không nói gì, chẳng phải người có chuyện cần nói sao, người sẽ không đến đây chỉ để nhìn ta thôi chứ??

Thật sự thì Nguyệt Nhi cũng không biết phải bắt đầu như thế nào, nàng sợ nói sai thì sẽ khiến hần buồn.

Vô Danh nhìn Nguyệt Nhi không nói, sau đó đột nhiên hần cười mỉm một cái:

- Chắc người đang cho rằng ta đang rất buồn, rất suy sụp cho nên mới đến đây để an ủi ta. Người yên tâm đi, ta cũng không có nhảm chán như vậy, ta không có thời gian để làm những việc vô vị như vậy. Nào, hãy thư giãn, uống một chút trà đi, đừng khiến mọi việc trở nên nghiêm trọng như vậy.

Nguyệt Nhi thấy thế thì cũng ngạc nhiên, hần thật sự không có buồn sao??

- Người thật sự không có đề tâm chuyện đó sao??

- Ủ, đó chỉ là chuyện nhỏ thôi. Cuộc sống còn dài, còn nhiều thứ để bắt đầu, đâu cần vì một lý do gì đó mà chán nản cơ chứ.

Nguyệt Nhi hơi thả lỏng một chút, sao đó cũng đưa chén trà lên nhấp một:

- Người có thể nghỉ thoải như vậy ta rất vui, nếu người không được nhận vào học viện, vậy sau này người sẽ làm gì.

Ánh mắt Vô Danh nhìn về phía xa xôi ngoài kia:

- Thế giới này rộng lớn như vậy, ta cũng chưa biết phải làm gì, có lẽ đi tìm đâu hay tới đó.

- Vậy nếu người được nhận vào học viện thì sao??

Nguyệt Nhi hỏi:

- Sẽ không có chữ nếu. Nhưng tại sao người lại nói như vậy??

Vô Danh không hiểu ý của Nguyệt Nhi, hần không hiểu sao nàng lại nói như thế, linh căn của hần tệ như vậy, còn có chữ nếu hay sao??

Nguyệt Nhi cười hì hì sau đó nói:

- Bởi vì người đã được nhận vào học viện, Hinh chấp sự kêu ta nhắn lại với người. Thế nào, bắt ngờ không??

Vô Danh nghe vậy thì đứng bật dậy, giọng nói kích động:

- Người...người nói thật chứ, người không có gạt ta chứ...ta...ta thực sự được nhận vào sao??

- Ừm, người đã được nhận vào học viện.

Vô Danh nghe vậy thì rất vui, nhưng rồi hần nhủ, hần rất thông minh, làm gì có chuyện nào dễ dàng như vậy, chẳng phải mình là phế vật bất hệ linh căn hay sao?? Vô Danh cầm lấy tay của Nguyệt Nhi hướng người sát về phía nàng rồi hỏi:

- Ta không tin có lại có chuyện tiện nghi như vậy, có phải người đã làm gì không, nói cho ta biết đi.

Hành động bất ngờ của Vô Danh khiến cho Nguyệt Nhi không kịp phản ứng, nàng lắp bắp nói:

- Ta...ta...ta nói với Hinh chấp sự.....nếu...người không được nhận vào thì ta cũng sẽ không gia nhập học viện nữa, nên ta đã xin Hinh chấp sự cho người một cơ hội.

Vô Danh nghe vậy thì ngồi bịch xuống ghế sau đó thờ dãi nói:

- Xin lỗi, là ta đã quá kích động, người cũng không cần phải vì ta mà làm như vậy, ta đáng để người làm như vậy sao??

Nguyệt Nhi an ủi:

- Người rất đáng để ta làm như vậy, người chính là người thân duy nhất bấy giờ của ta, một tháng qua ta đã rất vui...nhờ người mà ta được sống thật với bản thân của mình, người không xứng vậy thì ai xứng.

Vô Danh nhìn gương mặt xinh đẹp kia mà không khỏi cảm khái:

- Cảm ơn người, người thực sự rất tốt với ta, ta chẳng làm gì được cho người mà người lại giúp ta nhiều như vậy.

Giọng nói của Vô Danh về sau cũng nhỏ hơn, ánh mắt hiện lên một chút thương nhớ cùng buồn bã:

- Ngoại trừ ông ấy ra, người là người thứ hai tốt với ta như vậy.

Giọng nói của Vô Danh tuy nhỏ, nhưng mà Nguyệt Nhi cũng đã nghe thấy, nàng nhìn ánh mắt của hần, đoán được người trong lòng hần nói dường như rất quan trọng:

- " Ông ấy " mà người vừa nói là ai, người đó rất quan trọng sao, người đã nhớ ra gì đó rồi à??

Vô Danh nhìn về phía chân trời xa thẳm nói:

- Đứng vậy người đó rất quan trọng đối với ta, nhưng có lẽ ta không bao giờ được gặp ông ấy nữa!!!

Nguyệt Nhi thấy Vô Danh không muốn nói thì cũng không ép hỏi, nàng biết có những chuyện cũng không nên hỏi quá nhiều.

Hai người dần trở lên im lặng, ánh mắt nhìn ngắm những vì sao trên bầu trời đêm đầy thơ mộng ở thành Lai Châu.

.....

Mà trong lúc đó, ở một nơi xa xôi, trong một tòa thành rộng lớn, có một tên béo đầu trọc đang nằm cùi cút ở một góc trong con hẻm tối tăm.

Bất chợt hần cảm thấy có một thứ gì đó quét qua người mình, cứ như đang dò xét vậy, rồi một bóng đen hiện ra trước mắt hần, hần ngước mắt lên nhìn, người đang đứng phía trước là một ông lão, có bộ râu dài màu trắng, hai mắt hờn sâu, nhìn hần mỉm cười. Giọng nói già nua của ông lão truyền ra:

- Hoàn mỹ đi rồi linh căn, rất tốt, rất tốt, không biết tiểu tử người có nguyện ý bái ta làm sư phụ, ta sẽ dạy cho người tu luyện, đào tạo người trở thành một cường giả chân chính, đứng trên vạn người.

- Thế nào có đồng ý không, chỉ cần bái ta làm sư phụ người cũng không cần phải sống khổ sở như vậy nữa.

Tên béo đầu trọc kia nghe thế thì cũng giật mình, sau đó vui mừng cực độ, hần biết tu luyện ở trong lời nói của ông già trước mặt này có nghĩa là gì, hần vừa dập đầu với ông già này vừa nói:

- Ta nguyện ý, xin sư phụ hãy nhận một lạy của đồ nhi.

Ông già kia hài lòng gật đầu:

- Rất tốt, rất tốt, bây giờ người chính là đệ đệ đầu tiên của sư phụ.

Nói xong ông già kẹp tên đầu trọc kia vào nách sau đó nhún một cái đã biến mất không thấy đâu nữa

Chương 9: Thông Tin Cao Tầng

Hai ngày sau, cuộc khảo thí tuyển sinh học viện của Vạn Xuân học viện ở phía bắc thành Lai Châu đã kết thúc. Trong hàng ngàn người dự thí cuối cùng chỉ chọn được gần một nửa, trong đó trung phẩm linh căn có ba ngàn năm trăm người, thượng phẩm linh căn có năm trăm ba mươi một người, tuyệt phẩm linh căn chỉ có sáu mươi chín người, hoàn mỹ linh căn thì càng hiếm hơn chỉ có hai người.

Nhưng bên cạnh hàng ngàn học viện mới được nhận vào thì còn có một trường hợp đặc biệt. Trường hợp này đến từ một kẻ đã náo loạn cuộc khảo thí, một mình độc chiến hơn bảy trăm người mà vẫn bình yên trở ra. Hắn tên là Vô Danh, một kẻ chẳng có linh căn hoàn hảo gì, chỉ là một phế linh căn: bất hệ đồng tu.

Hắn không có linh căn hoàn hảo, nhưng sau trận chiến kinh khủng kia, hắn đã được đặc cách gia nhập học viện. Thông tin này truyền ra khiến cho tất cả những kẻ được nhận vào học viện bản tán liên tục, một số kẻ không được học viện công nhận thì oán thán không thôi. Có kẻ bất mãn nói:

- Nếu như đánh nhau như vậy cũng được nhận vào học viện, vậy thì ta còn khảo thí cái rắm gì nữa, cứ thế oánh nhau một hồi là được nhận vô rồi, thật xui xẻo.

Một kẻ nghe vậy thì trề môi phản bác:

- Thằng ngu, mày biết nó đánh với bao nhiêu người không, một mình nó đứng giữa hàng ngàn người, đánh ngã hơn bảy trăm, mày làm được sao, tao thì chẳng có bản lĩnh đó. Còn mày, hừ, vừa đứng ra chắc đã sợ vãi cả ra quần rồi còn bày đặt xàm xì.

Việc này cũng dẫn đến rất nhiều sự phản đối từ các phía, nhiều kẻ bắt đầu lên tiếng, nhiều nhất là mấy kẻ được nhận vào học viện thông qua khảo thí, trong đó còn có cả bảy trăm tên bị Vô Danh đánh cho sắp mặt nằm la liệt dưới đất.

Phản đối thì phản đối, bất mãn thì bất mãn, nhưng chúng cũng chẳng nhận được kết quả gì, không có thông tin Vô Danh bị loại khỏi danh sách nhập học.

Việc bất ngờ nhận một kẻ có linh căn phế phẩm gia nhập vào học viện khiến cho Hình Hoa cũng gặp rất nhiều rắc rối. Nàng bị các nhân vật cao tầng trong học viện gửi thông tin trách phạt, sau đó nàng phải đưa ra lý do dẫn đến việc nàng chấp nhận một kẻ có linh căn kém cỏi vào học viện.

Hình Hoa đưa ra lý do của nàng rằng tên phế vật có linh căn kém cỏi kia là người thân của một nữ học viện thiên tài có hoàn mỹ phong linh căn, nếu người này không thể cũng nàng nhập học thì nàng cũng sẽ không gia nhập vào Vạn Xuân học viện. Ngoài ra Hình Hoa còn gửi kèm theo một thủy tinh cầu ghi lại hình ảnh chiến đấu giữa hàng ngàn người của Vô Danh.

Trong một căn phòng lớn của Vạn Xuân học viện, các lãnh đạo cao tầng của học viện đã họp lại với nhau, xem hình ảnh chiến đấu được ghi lại trong thủy tinh cầu kia.

Mọi người đều hết sức chăm chú theo dõi thủy tinh cầu. Trong thủy tinh cầu là một thiếu niên một mình độc chiến giữa hàng ngàn người, kinh nghiệm chiến đấu vô cùng phong phú, ngoài ra còn có một thần thể cực kì cường hãn.

Mọi người ngồi trong căn phòng này đều gật gù tán thưởng không ngừng. Khi hình ảnh của thủy tinh cầu này kết thúc, một lão già ngồi ở vị trí đầu bàn nói:

- Tất cả mọi người đều đã xem rõ thủy tinh cầu rồi, bây giờ hãy đưa ra ý kiến của mọi người về thiếu niên cá biệt này.

Nghe vậy thì mọi người quay qua quay lại bàn tán, rồi có một người đàn ông trung niên ngồi ở ghế thứ hai bên hàng ghế tay phải nói:

- Thiếu niên này có kinh nghiệm chiến đấu rất phong phú, ngoài ra cơ thể đã được tôi luyện rất tốt, gần như đã đến cực hạn của người bình thường, một số kẻ mới bắt đầu trong lĩnh vực tu luyện chưa chắc đã được như thiếu niên này.

Mọi người gật gù tán thành, sau đó lại có một ông già ngồi bên phía tay trái nói:

- Nhưng thiếu niên này lại có linh căn thực sự rất kém cỏi, sẽ rất ảnh hưởng đến việc tu luyện.

Sau khi ông già này nói xong, mọi người xung quanh cũng không có ý kiến gì, lúc này lão già ngồi ở giữa mới nói:

- Mọi người đã không có ai còn ý kiến gì thì bây giờ ta sẽ đưa ra ý kiến riêng của mình...

- Thiếu niên này tuy có linh căn không tốt, nhưng để có thể một mình đứng giữa ngàn người không hề sợ hãi thì không phải ai cũng làm được, muốn vậy thứ đầu tiên phải có chính là trái tim của một cường giả, không sợ bất cứ thứ gì một đường tiến lên, thứ này thì hắn có.

- Điều thứ hai, chính là phải có nghị lực phi thường, thiếu niên kia có kinh nghiệm chiến đấu rất phong phú, cơ thể gần chạm tới giới hạn của một người bình thường, để đạt được điều này chính là hắn có nghị lực phi thường.

- Còn vấn đề về linh căn, hắn có linh căn như vậy cũng không có nghĩa là không thể tiến xa trong việc tu luyện, quan trọng nhất ở người tu luyện phải là người có nghị lực mạnh mẽ. Các người có biết cuộc chiến kinh thiên động địa vào năm vạn năm trước không?

Mọi người nghe vậy thì cũng nhủ mày suy nghĩ, sau đó một người à lên:

- Ý của hiệu trưởng có phải là trận chiến của cường giả Long tộc và Tà Thần hắc ám đến từ ngoại thiên thế giới có phải không.

Lão già ngồi ở giữa gật đầu sau đó nhàn nhạt nói:

- Cường giả Long tộc kia tên là Sùng Lâm, ngoài ta còn gọi với một tên khác là Lạc Long Quân, trận chiến năm đó diễn ra vô cùng ác liệt và thảm khốc. Đám tà ma đến từ thế giới bên ngoài kia muốn xâm chiếm Tam Sinh giới, thì gặp phải sự ngăn cản của Hoàng Long Vũ Đế Sùng Lâm.

- Hai bên chiến đấu rất ác liệt, các loại thần thông mạnh mẽ vô cùng đều được thi triển ra, điện thiên lôi minh, thiên địa hỏa ám. Cuộc chiến diễn ra rất lâu nhưng cũng không có hồi kết. Cuối cùng hai bên đều dùng tới sát chiêu của mình, kết quả là đồng quy vu tận.

- Mà các người có biết vị Hoàng Long Vũ Đế kia là người có linh căn như thế nào không...

Mọi người đều tay trống cảm suy nghĩ, sau đó về mặt của mọi người đều giống nhau, ai lấy cũng hết sức ngạc nhiên.

Nhìn sắc mặt của mọi người, hiệu trưởng nhếch miệng cười một cái sau đó chậm rãi nói:

- Chính là bất hệ linh căn.

- Bởi vậy ta nghĩ, thiếu niên kia hoàn toàn có tư cách gia nhập vào học viện, hắn có trái tim của một cường giả, có nghị lực, vậy thì sao chúng ta lại bỏ qua một kẻ như thế, cứ nhận hắn vào còn tạo hóa của hắn như thế nào thì cái này phải chính hắn đi tìm, chúng ta cũng sẽ không can thiệp.

- Nếu không ai có ý kiến gì, vậy thì hãy truyền đạt lại thông tin của chúng ta cho Hình Hoa, để nàng ta xử lý. Cuộc họp đến đây kết thúc, mọi người giải tán.

.....

Thông tin rất nhanh truyền đến cho Hình Hoa, sau đó nàng thông cáo với toàn bộ mọi người, lúc này ai cũng hết sức ngạc nhiên, không ngờ cao tầng của học viện lại có quyết định như vậy.

Vô Danh cũng rất là bất ngờ, nội tâm của hắn bây giờ hết sức vui mừng, hắn được nhận vào cũng là công lao to lớn của Nguyệt Nhi. Vô Danh hẳn bây giờ đã nợ Nguyệt Nhi rất nhiều điều. Hắn tự nhủ với bản thân, cũng nào cũng phải đối xử tốt với nàng, không để nàng gặp bất cứ nguy hiểm gì, như vậy hẳn mới có thể trả hết nợ cho nàng.

Bốn ngày sau, tất cả những người được nhận vào học viện đều tập trung ở quảng trường diễn ra khảo thí, lúc này ở giữa quảng trường là một phi thuyền cực lớn.

Vô Danh hỏi mọi người xung quanh mới biết được đây là một món pháp bảo phi hành. Pháp bảo này có thể chứa được rất nhiều người, tốc độ của nó cũng rất nhanh.

Đợi mọi người đến đông đủ, lúc này Hình Hoa mới nói to:

- Tất cả mọi người xếp hàng, chuẩn bị lên phi thuyền, một lát nữa phi thuyền sẽ khởi hành, bay về Vạn Xuân học viện.

Mọi người xếp hàng ngay ngắn, sau đó từng người một bước lên phi thuyền, người cuối cùng chính là Vô Danh. Vô Danh đã không còn "vô danh" nữa rồi, sau trận chiến kia hắn đã trở thành sát thần trong mắt tất cả mọi người, không ai không biết hắn, và cũng không ai là không sợ hắn, lúc mọi người đứng xếp hàng thì đều tránh xa hắn ra không dám lại gần. Điều này thì Vô Danh cũng có thêm bận tâm. Hắn bước lên phi thuyền với tâm thế hoàn toàn thoải mái.

Chương 10: Tiệc tùng

Sau khi tắt cả mọi người đã lên phi thuyền, nó bắt đầu bay lên không trung, rồi lao đi với tốc độ rất nhanh. Phi thuyền này là một pháp bảo phi hành, nguyên liệu có nó dùng chính là linh thạch, phi thuyền này cũng chẳng cần cánh hay buồm, hay bất kì một động cơ nào hết, duy trì nó bay đi chính là linh khí từ linh thạch.

Mọi người khi lên phi thuyền thì đều được phân chia phòng ở rõ ràng. Những người có linh căn tốt thì được ở trong căn phòng tốt hơn, Nguyệt Nhi được ở một mình trong một căn phòng rộng rãi đầy tiện nghi, có phòng tắm, phòng ngủ, phòng khách, mọi thứ đều là đồ tốt nhất. Chỉ có Nguyệt Nhi và một thiếu niên khác tên là Hoàng Dương có hoàn mỹ kim linh căn mới được hưởng đại ngộ như vậy.

Còn những người khác thì ở chung một phòng, phòng này rất rộng lớn, có thể chứa mấy trăm người cùng một lúc. Mọi người ở cùng một phòng thì đều bắt đầu hỏi thăm nhau và làm quen.

Còn Vô Danh chỗ ở của hắn chính là trong nhà bếp, lúc đầu biết được chỗ ở của mình thì Vô Danh cũng không vui cho lắm, nhưng sau đó hắn cũng chỉ đành thở dài chấp nhận mà thôi.

Hắn ở cùng với những đầu bếp trong nhà bếp, hầu như mọi người ở đây đều là những người đàn ông trung niên, mọi người đều là những người đàn hết sức bình thường. Việc Vô Danh đầu tiên làm khi vào trong nhà bếp chính là chào hỏi mọi người ở đây, ai cũng nở nụ cười thân thiện với hắn.

Vô Danh cũng không phải để làm cánh, hắn thấy mọi người làm việc vất vả thì liền phụ mọi người mấy việc vặt trong nhà bếp, giúp mọi người làm đồ ăn, dù sao hắn nấu ăn cũng không tệ, những việc người thường làm được thì có gì mà hắn không làm được.

Vô Danh hòa đồng hoạt bát như vậy cũng tạo lên thiện cảm đối với mọi người, ai ai cũng quý hắn.

Vô Danh đang nhặt rau rồi đột nhiên hắn nhớ tới cái gì đó:

- Tính theo lịch ở thế giới này có lẽ hôm nay là ngày mười năm tháng tám âm lịch ở địa cầu.

- Mọi năm đều cùng mọi người trong chùa ngồi dưới ánh trăng ăn bánh trung thu, bây giờ tới cái thế giới xa lạ này lại chẳng còn ai cùng ăn bánh ngắm trăng rằm nữa, thật là nhớ mọi người quá đi.

- Hay là mình cũng làm một chút bánh trung thu nhĩ...ôm cũng được đó, làm một chút rồi tặng cho mọi người trong nhà bếp coi như là quà ra mắt đi.

Vô Danh nhặt rau thật nhanh, sau đó hắn chạy tới chỗ của một người đầu bếp đã có tuổi nói:

- Tiểu thúc, chút nữa cháu có thể dùng một chút nguyên liệu trong bếp làm một chút bánh có được không ạ, cháu muốn làm một chút bánh tặng cho mọi người.

- Được chứ, cháu cứ tự nhiên, ta đoán mọi người sẽ rất vui nếu nhận được bánh cháu làm.

Người đầu bếp kia mỉm cười nói với Vô Danh.

- Cảm ơn Tiểu thúc.

Nói xong Vô Danh vội vàng đi tìm nguyên liệu, sau đó bắt đầu làm bánh, đến giữa trưa hắn mới làm xong bánh và bỏ vào lò nướng, rồi cùng mọi người trong bếp ăn trưa.

Đến chiều thì bánh cũng đã nướng xong, Vô Danh làm rất nhiều bánh, mỗi chiếc bánh đều có hình tròn và có hoa văn đẹp mắt. Vô Danh chia cho mỗi người một chiếc bánh nướng và một chiếc bánh dẻo, còn lại hắn để cho mình một phần.

Mọi người trong bếp ăn bánh của Vô Danh làm thì liên tục gật đầu khen, họ còn muốn Vô Danh chỉ cho họ cách làm loại bánh này, Vô Danh cũng không ngần ngại chỉ cho mọi người cách làm bánh.

Vô Danh chỉ mọi người làm bánh xong rồi cũng đã tối, hắn lấy quần áo của mình ra rồi tiến lên phía trên của toa tàu, vào phòng vệ sinh tắm rửa, lúc hắn tới thì chợt nghe thấy tiếng loa thông báo:

- Tối nay sẽ mở một buổi tiệc chúc mừng hai học viên mới ưu tú nhất của Vạn Xuân học viện trong đợt khảo thí vừa rồi, tất cả các học viên tối nay hãy đến tham gia buổi tiệc.

Vô Danh đã biết được điều này từ trước, chính vì thế mà hắn cùng các đầu bếp trong phòng bếp rất là bận rộn, hầu như không có quá nhiều thời gian nghỉ ngơi.

Buổi tiệc cũng đã bắt đầu, lúc Vô Danh tới thì cũng đã có rất nhiều người đến trước rồi, ai cũng mặc bộ đồ đẹp nhất của mình dự tiệc, còn Vô Danh thì chẳng quá chú ý đến vấn đề đó, hắn mặc một bộ y phục màu xanh đơn giản, trên mặt của hắn đeo một chiếc mặt nạ, chiếc mặt nạ này vừa vặn che đi chỗ khuôn mặt bị hỏng của hắn, để hở ra một bên mặt và miệng.

Vô Danh tìm một góc cạnh cửa sổ, nơi không có quá nhiều người chú ý tới, hắn lấy cho mình một chén trà sau đó ngồi nhắm nhĩ ngắm bầu trời bên ngoài kia.

- Mọi người nhìn, hai người có hoàn mỹ linh căn đi ra rồi kìa.

Mọi người nhìn theo hướng mà người kia vừa nói, người đầu tiên bước ra là một thiếu niên rất đẹp trai, mặc bộ đồ màu trắng, khuôn mặt trắng trẻo, tóc búi cao, để lại một tầng tóc mỏng dài ra phía sau lưng, đáng người cao ráo.

Thiếu niên này đi nên phía trước rồi nghiêng người đi sang một bên, một thiếu nữ cực kì xinh đẹp hiện ra phía sau thiếu niên này, mọi người nhìn vào thiếu nữ này tất cả đều ồ lên, ai lấy cũng trợn mắt há mồm, có vài kẻ còn chảy rãi ra.

Thiếu nữ kia có gương mặt tròn như gongg như vầng trăng, hai mắt to, mũi cao, đôi môi đỏ mọng bóng loáng, hai gò má hồng hào xinh đẹp, mái tóc đen dài búi lên, trước ngực là hai bím tóc được thắt nơ hồng, trên đầu còn có một bông hoa và một cây trâm màu vàng treo giữa búi tóc, vẻ đẹp của nàng lần đầu tất cả mọi thiếu nữ đang tham gia buổi tiệc này.

Vô Danh mọi khi cũng được nhìn ngắm vẻ đẹp của Nguyệt Nhi, nhưng hôm này nàng trang điểm vào thật sự rất đẹp, đẹp hơn mọi khi rất nhiều, khiến cho Vô Danh cũng có chút thất thần, nhưng hắn cũng rất nhanh khôi phục lại sự bình tĩnh như trước, hắn cũng không quá chú ý Nguyệt Nhi, mà ngồi một mình thưởng thức trà.

Hai người vừa bước lên trên khán đài thì cũng là tâm điểm chú ý của mọi người, họ nói đôi lời phát biểu, sau đó mọi người tiến lên tặng quà cùng những lời chúc, ai có gì tặng đó, không có thì chúc không.

Nguyệt Nhi cũng không để ý mọi người, nàng cứ liên tục đưa ánh mắt nhìn ngó xung quanh, nhưng cũng chẳng nhìn thấy thứ mà nàng đang tìm kiếm. Mọi người đều tiến lên tặng quà những người kia thì vẫn không thấy đâu. Nàng thì thăm trong lòng:

- Chẳng lẽ hôm nay hắn không đến sao.

Hoàng Dương ở bên cạnh thấy Nguyệt Nhi cũng chẳng thêm để ý đến hắn mà cứ liên tục nhìn ngó xung quanh thì tiến lên phía trước nàng hỏi:

- Nguyệt Nhi tiểu thư đang tìm kiếm ai chẳng, người đó không đến sao??

Nguyệt Nhi nhìn Hoàng Dương đang đứng chắn trước tầm mắt của nàng thì cũng chỉ lắc đầu không nói gì, rồi xoay người đi.

Hoàng Dương vẫn chưa bỏ cuộc, có nàng xinh đẹp này nhất định phải thuộc về mình, hắn cái gì cũng ưu tú, chỉ có hắn mới xứng với nàng:

- Tiểu thư có muốn xuống dưới nhảy với ta một chút không??

Nguyệt Nhi vẫn không có trả lời hắn, nàng đi xuống phía dưới không ngừng nhìn ngó xung quanh, nhưng đột nhiên một cánh tay cầm lấy tay của nàng, chính là Hoàng Dương, hắn mỉm cười nhìn Nguyệt Nhi rồi nói:

- Nguyệt Nhi tiểu thư hãy nhảy cùng ta một bản nhĩ!!!

Mà đúng lúc này thì Nguyệt Nhi cũng nhìn thấy người mà nàng đang tìm kiếm, hắn đang ngồi ở một góc khuất bên cạnh cửa sổ, tay hắn đang cầm chén trà nhắm nhĩ.

Ánh mắt của Nguyệt Nhi lướt tới thì Vô Danh cũng nhìn nàng, hắn cười một cái, sau đó lại nhắc chén trà lên uống một ngụm rồi nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nguyệt Nhi gạt cánh tay kia của Hoàng Dương ra sau đó chạy đến chỗ của Vô Danh.

Hoàng Dương bị từ chối liên tục như vậy cũng khiến hắn có một chút giận giữ, hắn cũng thật không ngờ một kẻ đẹp trai, có linh căn hoàn mỹ như hắn lại bị người ta từ chối một cách thẳng thừng như vậy, không những thế, nàng ta còn chẳng thêm nói một lời với hắn. Nhưng càng như vậy hắn lại càng thích, hắn nhất định phải chiếm được có nàng này, bắt nàng ta làm ấm giường cho hắn.

Lúc Nguyệt Nhi đến bên cạnh chỗ Vô Danh thì cũng có một người phục vụ đẩy một chiếc xe đến, trên chiếc xe là hai đĩa bánh hình tròn một cái màu nâu đỏ còn một cái màu trắng.

- Cảm ơn Trần thúc.

Vô Danh lấy đĩa bánh xuống rồi cũng không quên nói một tiếng cảm ơn, đây cũng là một người mà hắn quen trong nhà bếp. Người kia cười với Vô Danh một cái rồi rời đi.

Lúc này Vô Danh mới nhìn thiếu nữ xinh đẹp trước mặt cười một cái rồi chỉ tay về phía trước:

- Ngồi đi.

Nguyệt Nhi ngồi xuống, nhìn hần với ánh mắt ái oán. Vô Danh cũng chỉ cười trừ rồi nói:

- Người đang là tâm điểm chú ý của mọi người a, tại sao lại chạy đến chỗ này, ngoài kia chơi không vui sao.

- Tại sao người không tới tặng quà cho ta?? Ngay cả một lời chúc mừng người cũng chẳng nói??

Vô Danh đảo mắt nhìn xung quanh, tất cả nam nhân trong phòng này đều cảm ánh mắt nhọn sắc như đỉnh lên người hần, Vô Danh âm thầm cười khổ trong lòng, đúng là hồng nhan họa thủy.

Một số thiếu nữ nhìn vào Vô Danh một chút thì hiện lên vẻ si mê, chẳng ai nhìn thấy phần mặt bị hồng của hần mà chỉ nhìn thấy bên mặt lạnh lặn đẹp đẽ kia, nụ cười của hần cũng khiến trái tim của bao thiếu nữ tan chảy, nhưng rồi họ cũng nhận ra đây là kẻ có một bên mặt cực kì xấu xí, không những vậy còn có linh căn cực kì tệ hại, thật là đáng tiếc.

Vô Danh lấy một con dao, sau đó cắt mỗi chiếc bánh ra làm bốn phần, hần đặt hai phần bánh nướng và hai phần bánh dẻo vào một chiếc đĩa rồi đưa về phía Nguyệt Nhi, sau đó rót cho nàng một chén trà cười nói:

- Đây coi như là quà ta tặng cho người, bánh này là do ta tự làm, ta cũng chúc người càng lớn càng xinh đẹp được nhiều nam nhân chú ý theo đuổi.

Nguyệt Nhi nhìn những miếng bánh kia, sau đó hai mắt sáng lên, rồi nói:

- Hừ, người là đang cười ta sao, đến một kẻ xấu xí như người còn chẳng thèm ngó đến ta một cái, thì làm gì có ai theo đuổi cơ chứ.

Nói xong nàng ăn một miếng bánh nhỏ rồi nhấp một ngụm trà, sau đó lại ăn một miếng nữa, hiển nhiên bánh này rất là ngon.

Vô Danh cười cười nói:

- Người nhìn xung quanh a, chẳng phải ai cũng đều đang nhìn người sao, ánh mắt của bọn họ cứ như đang nuốt giết chết ta ngay lập tức a.

Sau đó Vô Danh cũng đảo mắt đến chỗ Hoàng Dương, Hoàng Dương thấy Vô Danh nhìn hần thì cũng đáp lại bằng một ánh mắt đầy địch ý, như muốn ăn tươi nuốt sống hần.

- Ta cũng chỉ muốn ngồi đây yên tĩnh một chút, ăn bánh, thưởng trà, ngắm trăng tròn mà thôi, vậy mà bầu không khí này lại bị người làm cho trở nên ngột ngạt mất rồi.

Nguyệt Nhi cũng đảo mắt nhìn xung quanh thấy mọi người đều chú ý đến nơi này thì đỏ mặt, ngượng ngùng nói:

- Ta xin lỗi, ta cũng không cố ý...

- Không sao, dù gì ta cũng quen rồi.

Nguyệt Nhi vừa đỏ mặt lên thì trông càng xinh đẹp hơn trước, mọi ánh mắt xung quanh đều si mê nhìn ngắm nàng rồi cũng rất nhanh đánh ánh mắt tràn đầy ghen tị cùng sát khí đến Vô Danh, đặc biệt là Hoàng Dương.

Hoàng Dương gọi một kẻ đến bên cạnh mình rồi nói nhỏ, một tay hần đưa lên mũi, ngửi hương thơm còn sót lại sau khi cầm tay Nguyệt Nhi, rồi hần nhếch mép cười gằn một cái:

- Người cứ chờ đó, ta sẽ dạy cho người một bài học, nữ nhân của ta thì không cho phép một con cóc ghè như người động vào.

Vô Danh cứ ngồi cùng với Nguyệt Nhi ngắm trăng cho đến lúc tàn tiệc. Mỗi người trở về phòng của mình

Bạn đang đọc truyện *Thiên Từ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Phòng tắm đấm máu

Nguyệt Nhi được ở một mình trong một căn phòng rộng rãi, ai được đãi ngộ như vậy chắc hẳn sẽ rất vui mừng, còn Nguyệt Nhi thì ngược lại, ở một mình như vậy quá là nhàm chán, cho nên nàng thường xuyên đi dạo trên con tàu rộng lớn này, nhưng cũng rất nhanh thì nàng lại cảm thấy chán.

Nguyệt Nhi quyết định đi tìm Vô Danh, sống cùng Vô Danh suốt một tháng qua không ngày nào là nàng không cảm thấy vui vẻ, cho nên muốn không cảm thấy nhàm chán thì phải đi tìm hần. Vô Danh cũng nói cho nàng biết rằng hần ở nhà bếp, cho nên Nguyệt Nhi tới thẳng nhà bếp để tìm hần luôn.

Mà lúc Nguyệt Nhi rủ hần đi dạo thì hần liên tục từ chối, hần cảm thấy ở đây giúp đỡ mọi người còn tốt hơn là ra ngoài đi dạo, đi ra ngoài lại có bao nhiêu ánh mắt soi mói hần, tuy Vô Danh không sợ bất kì kẻ nào nhưng điều đó cũng khiến hần khó chịu, đi một mình đã vậy huống chi là đi với Nguyệt Nhi, hồng nhan thì họa thủy.

Mọi người trong nhà bếp cũng đều khuyên Vô Danh ra ngoài đi dạo với Nguyệt Nhi cho khuấy khóa nhưng Vô Danh vẫn rất kiên định mặc cho cô nàng kia nài nỉ ra sao thì hần cũng miễn kệ.

Vô Danh cứ từ chối như vậy khiến cho Nguyệt Nhi rất là bức mình, thế là nàng cứ đóng cọc bên cạnh Vô Danh. Vô Danh cũng chỉ biết âm thầm kêu khổ, thế là đành phải đi theo nàng chơi một chuyến.

Nguyệt Nhi thấy Vô Danh đồng ý đi chơi với nàng thì vui mừng reo lên, thế là mọi chỗ vui chơi trên thuyền Nguyệt Nhi đều dẫn Vô Danh đi thăm quan.

Cuối cùng hai người đi đến cuối khoang thuyền, ở đây chính là một nơi rất thích hợp để ngắm cảnh, nó rất rộng rãi và thoáng mát, cho nên cũng có rất nhiều người đến đây, nam nữ đều có.

Vì phi thuyền bay với tốc độ rất nhanh cho nên trên thuyền còn có trận pháp bảo vệ, mọi người ở đây có thể yên tâm nhìn ngắm mọi thứ xung quanh mà không sợ bị rơi khỏi phi thuyền.

Vô Danh và Nguyệt Nhi chọn một chiếc bàn bên cạnh lan can của phi thuyền để ngắm cảnh cho thoải mái, hai người vừa đến thì đã dẫn tới rất nhiều ánh mắt chú ý của mọi người, có rất nhiều nam nhân đều nhìn Vô Danh với ánh mắt ghen ghét, cóc ghè mà đòi ăn thịt thiên nga.

Đến tối Vô Danh lại cùng Nguyệt Nhi xuống cuối khoang thuyền chơi, buổi tối ở đây còn đẹp hơn buổi sáng rất nhiều, nhiều chiếc đèn lồng đủ các loại màu sắc được treo ở trên thuyền, còn có một số quầy hàng bán đồ ăn nhanh, cái này thì mọi người phải tự bỏ tiền túi ra mua.

Trên thuyền còn không ngừng có tiếng nhạc du dương, mọi người ở đây cùng nhau nhảy múa ca hát, thưởng thức đồ ăn và ngắm bầu trời đêm thơ mộng.

Vô Danh và Nguyệt Nhi vẫn ngồi ở chỗ cũ, hai người vừa thưởng thức trà vừa ăn các loại bánh ngọt do Vô Danh làm. Nguyệt Nhi rất thích ăn bánh do Vô Danh làm, đây là lần đầu tiên nàng được ăn loại bánh như vậy.

Mà trong khi Vô Danh và Nguyệt Nhi nói chuyện vui vẻ với nhau thì ở phía một quầy hàng sang trọng, có một kẻ đang ghen ái tức ở, nhìn hai người với ánh mắt cực kỳ tức giận, kẻ này chẳng ai khác chính là Hoàng Dương.

Bên cạnh hần còn có hai cô nàng rất là xinh đẹp hầu chuyện, hai tay liên tục ve vãn trên người Hoàng Dương. Hoàng Dương mặc dù tức nhưng cũng chẳng thể làm gì được, chỉ đành nuốt cục tức này vào bụng và kiểm cơ hội giáo huấn cho Vô Danh một trận.

Hai ngày tiếp theo cứ thế bình yên trôi qua, cho đến lúc chiều tối của ngày thứ ba.

Vô Danh lúc này đang đi về phía phòng tắm, chợt âm thanh của Hình Hoa từ loa thông báo vang lên:

- Các học viên hãy chuẩn bị thu xếp gọn gàng đồ đạc, đêm nay phi thuyền sẽ về tới Vạn Xuân học viện.

Thông tin này thì Vô Danh cũng đã biết trước từ lâu, bởi vì mọi người trong nhà bếp đều đã có những chuyến đi như vậy rất nhiều lần nên có thể tính toán được thời gian.

Vô Danh mở cửa phòng tắm ra, sau đó bước vào trong. Mà lúc này ở một góc của phi thuyền gần chỗ phòng tắm có hai kẻ đang lén lút nói chuyện mờ ám với nhau. Một tên mặt vuông nói với kẻ có gương mặt đẹp trai trắng trẻo trước mắt bằng giọng cung kính:

- Hoàng Dương đại ca, bây giờ chúng ta có nên xử lý hần luôn không, mọi việc tiêu đệ đã chuẩn bị đầu vào đó.

Hoàng Dương nghe vậy thì đưa tay lên cổ rồi gạch ngang một cái, tên kia cũng hiểu ý gật đầu sau đó rời đi.

Hoàng Dương cười gằn:

- Hôm nay sẽ là ngày người biến thành một tên phế vật chân chính.

Vô Danh lúc này đang ngắm mình trong bể nước nóng. Bể nước nóng này không sâu mà chỉ tới đầu gối mà thôi.

Hai mắt của Vô Danh nhắm hờ, hai tay tựa vào thành bể, hết sức hưởng thụ cảm giác này. Thời tiết ở đây không giống như địa cầu, khi về tối nhiệt độ sẽ hạ thấp, cho nên tắm nước nóng là tốt nhất, vừa giữ ấm lại còn tốt cho sức khỏe.

Đột nhiên có một luồng khí lạnh kèm theo sát khí áp tới mặt của Vô Danh. Vô Danh hơi nghiêng đầu một chút, tránh đi luồng sát khí lạnh lẽo kia.

- Keng!!!

Con dao phay sau khi phi trượt mục tiêu thì va chạm với mặt đất kêu keng một tiếng rồi bắn ra xa. Sau đó một tiếng nói nhàn nhạt truyền ra:

- Hừ vậy mà cũng không có phi chết người.

Vô Danh từ từ mở mắt ra, nhìn về nơi âm thanh vừa phát ra, ở đó có một tên mặt vuông đang cầm một con dao nhỏ xoay xoay ở trên tay, phía sau hắn còn có rất nhiều người cũng đang cầm vũ khí.

Vô Danh đứng dậy, đi ra khỏi hồ nước, hắn lấy một chiếc khăn lớn quấn quanh người, che đi phần thân dưới, sau đó hắn lấy một cái khăn khác nhúng nước vào rồi thất nút hai đầu, hắn nhìn đám người trước mắt kia, kẻ nào cũng quần một chiếc khăn ở thân dưới giống hắn, đại khái có khoảng hơn năm mươi tên, Vô Danh hơi suy nghĩ một chút sau đó gạt đầu, giống nói nhàn nhạt của hắn truyền ra:

- Tất cả lên hết một lượt đi, ta không có quá nhiều thời gian để vui đùa với các người.

Nói xong hắn làm một cái thủ thế, đối đối thủ tấn công, tên mặt vuông cầm đầu kia nhếch miệng cười khẩy một cái:

- Không biết sống chết, tất cả lên.

Hắn giơ tay lên rồi hạ xuống, tất cả hơn năm mươi người đằng sau lao lên, trong tay ai cũng đều có vũ khí, kẻ cầm gậy kẻ cầm dao, kẻ nào mặt mày cũng đều trở nên hung dữ.

Vô Danh cũng chẳng đứng yên mà cho bọn chúng đánh, hắn nhảy xuống trước tiếp tấn công. Một kẻ đi đầu cầm dao lao lên đưa tay bỏ dọc xuống về phía đầu của Vô Danh. Vô Danh nghiêng người một cái tránh đi, rồi hai tay của hắn cảm lấy mảnh vải đập nước quấn quanh thân dao của tên kia. Dao đã bị khóa, hắn chẳng thể làm gì, thế là bị Vô Danh đập một cú thật mạnh trúng ngực phun máu bay ra sau, đụng vào mấy kẻ đang lao tới, bọn chúng ngã ngã ra trên mặt bể nước.

Vô Danh có kinh nghiệm chiến đấu cực kì phong phú, cộng thêm ở dưới mặt nước này cũng có tác dụng ngăn cản tốc độ của mấy kẻ kia, khiến cho hắn thoải mái hơn một chút.

Vừa đã bay một tên thì hai tên khác lại lao tới, hai tên đó bọc ở hai đầu của Vô Danh rồi chém ngang. Vô Danh ngả người ra sau tay phải cầm chiếc khăn đã tẩm nước xoắn lại đập vào mặt tên phía sau, rồi chân còn lại đá vào bụng tên phía trước.

- Bốp, bốp!!!

Hai kẻ kia chém hút mục tiêu thì đã bị trúng đòn của Vô Danh, tên bị đá trúng bụng thì bay thẳng ra sau, còn tên bị đánh vào đầu thì xoay một cái rồi bị đập giữa bụng đập thẳng vào thành bể, ngất tại chỗ.

- XOỆT, XOỆT!!

Vô Danh sau khi đánh bay hai tên kia, thì có mấy tên khác xông tới chém về phía hắn, Vô Danh kịp tránh đi chỗ yếu hại, nhưng vẫn bị mấy tên đó chém vào da thịt, khiến cho máu tươi tứa ra.

Không một dao chém chết được Vô Danh mấy tên kia tiếp tục xông tới giết Vô Danh.

Bị chém bất ngờ, mấy tên tránh được chỗ yếu hại, Vô Danh lùi ra sau, thấy mấy tên kia tiến lên, thì Vô Danh đá lên một sóng nước bắn thẳng vào mặt và mắt mấy tên kia để cản tầm nhìn cùng hành động của chúng.

Bất ngờ bị hất nước vào mặt bốn tên thu tay che mặt lại, chớp thời cơ Vô Danh nhảy tới, quật khăn vào người hai tên bên phải, rồi hai chân đá thẳng vào ngực hai tên bên trái.

Khăn tẩm lớn bị tẩm nước và xoắn lại, khiến cho khăn có sức nặng nhất định, khăn đập vào đầu một tên bên phải thì khiến cho tên đó nghiêng người đập đầu của hắn vào tên bên cạnh, choáng váng nằm dưới bể nước.

Kẻ địch đã vây quanh bốn phía mà Vô Danh cũng không hề nao núng, cơ thể không ngừng di chuyển tránh né các đòn tấn công, kẻ địch có sơ hở là hắn lập tức đánh tới, Vô Danh cũng bị trúng nhiều nhất dao và gậy đánh lên người, máu tươi của hắn tứa ra, cả người toàn là máu. Máu của Vô Danh rơi xuống bể nước nhuộm đỏ mặt nước một khoảng.

Đánh nhau liên miên không dứt, bọt nước bay tứ tung, kèm theo hơi nước nóng bốc lên, khiến cho trận chiến càng thêm mờ ảo. Vô Danh như một cái bóng xông pha giữa đám người, không ngừng tránh né cùng tấn công.

Hai tên về mặt dữ dần từ hai phía cản con dao dài chém tới, Vô Danh xoay người trên không, giữ thân ở giữa nơi hai đường dao đi qua, thân thể đáp xuống, Vô Danh lập tức xoay người đá thẳng vào mặt một tên, rồi lại bắn người ra phía sau, gió cao đầu gối nện thẳng vào ngực tên còn lại.

- A.....PHỐC!!

Tên bị nện đầu gối vào ngực kêu đau đớn một tiếng, rồi hộc máu bay ra.

Mặt bể nước trong veo có chút mập mờ của hơi nước nóng ban đầu bây giờ đã nhuộm đỏ thẫm cả mặt nước. Có rất nhiều kẻ bị Vô Danh chém vào người, nhưng hắn không có hạ sát thủ mà giữ lại cho bọn chúng một con đường sống, có thể bọn chúng giết hắn thì không sao, nhưng nếu như hắn giết quá nhiều người thì chắc chắn cũng có rắc rối lớn.

Vô Danh cầm một con dao dài phi thẳng về phía trước.

- Pháp!!

Pháp một tiếng, con dao cắm xuyên qua đùi của một tên, Vô Danh chạy tới rút con dao đó ra, một dòng máu đỏ từ đùi của tên kia phun ra, kêu la hết sức thảm thiết.

- Tất cả dùng hết sức tiến lên chém chết hắn.

Tên mặt vuông ở đằng sau hô to, sau đó xông lên đầu tiên, vừa nãy hắn kêu mọi người xông lên nhưng lại đứng ở phía sau, còn lần này nhất định hắn phải là người đầu tiên xông lên trước nếu không chẳng có ai theo theo hắn cả.

Tên mặt vuông vừa lao lên thì đã bị Vô Danh chém cho hai cái vào hai bên đùi, rồi bị đập một cái đỉnh đầu, trong lúc đó thì Vô Danh cũng phi một con dao tới, con dao nhắm về phần hạ thân của tên mặt vuông, mặt vuông thấy thế quá sợ hãi hét toáng lên:

- KHÔNGGGGGGGG!!!

- Pháp!!!

Mặt vuông thấy dưới hàng lãnh lạnh, hắn không tự chủ được mà trong quần rí nước, sau đó hắn ngó xuống thì mới thờ phào một cái, ánh mắt hoảng sợ nhìn về phía Vô Danh.

Con dao vừa rồi không cắm vào chim nhỏ của tên mặt vuông mà cắm vào tường, ngay sát phía dưới chim nhỏ của hắn.

Hơn một nửa người đã bị Vô Danh đánh cho sắp mặt nước. Vô Danh cũng bị chém rất nhiều dao, có những vết dao thấu thịt, nhưng hắn vẫn chẳng nhủu này dù chỉ một cái.

Càng ít người Vô Danh càng có nhiều khoảng trống hơn hắn dễ dàng di chuyển tránh né.

- XOỆT, XOỆT, XOỆT, XOỆT!!!!

Bốn tiếng dao chém vào da thịt vang lên, bốn tên vừa tới chỗ Vô Danh thì Vô Danh đã hạ thấp người chém ngang vào đùi của bốn tên. Hắn cầm những con dao và thanh dao kia phi ra phía sau,

- Pháp, pháp!!

Hai tên khác bị dao cùng dao cắm xuyên qua đùi, nằm la lộn tại chỗ. Rất nhanh những tên khác đều bị Vô Danh xử lý xong.

Vô Danh bình thân vào trong một phòng tắm nhỏ, hắn xả nước nóng lên người rửa đi vết máu, một cái nhủu mấy vò đau cũng không có chứ chẳng nói đến kêu.

Nơi đây cách âm rất tốt, mấy kẻ đang kêu la ngoài kia có lẽ gọi to hơn nữa cũng chẳng có ai để ý, mấy thằng ngu đó vừa vào thì cũng đã khóa trong lại rồi, ai có thể vào đây được chứ.

Vô Danh lau sạch vết máu trên người rồi quấn một lớp khăn quanh người. Máu của hắn vẫn cứ chảy ra, những đã bị Vô Danh cầm lại ít đi một chút.

Ở bên ngoài, Hoàng Dương xoay đi xoay lại, lăm bầm nói:

- Sao lâu như vậy vẫn còn chưa ra.

Mà đúng này thì cánh cửa cách một tiếng rồi sau đó mở ra. Hoàng Dương cười một cái đắc ý nhưng rất nhanh nụ cười đó cứng ngắc lại, mặt hắn tái mét, vì đằng sau cánh cửa không phải là bộ dáng thảm hại của Vô Danh giống như trong đầu hắn.

tương tượng mà là một Vô Danh hoàn toàn lành lặn.

Cùng lúc đó thì cũng có một tiếng kêu vang lên, giống như tiếng báo động, nó phát ra từ chính phòng tắm này.

- Ngươi, ngươi,.....!!!

Mặt Hoàng Dương xanh mét không nói lên thành tiếng, hần lúc này quá sốc, thật không ngờ dưới sự chém giết của năm mươi người có vũ khí, mà mấy tên đó cũng đã từng học nghệ, chí ít cũng không phải là những kẻ vô dụng, vậy mà đều thua dưới tay Vô Danh, vậy thì tên đeo mặt nạ trước mắt hần này kinh khủng đến mức nào.

Vô Danh vừa mở cửa nhìn thấy vẻ mặt của Hoàng Dương thì nhấc chân đạp thẳng vào bụng hần, làm cho Hoàng Dương đụng thẳng vào tường.

Hoàng Dương cũng bị bất ngờ, cú đá của Vô Danh quá nhanh, khiến cho hần không kịp phản ứng, điều này thôi cũng đã chứng tỏ hần học nghệ không bằng người, không phải không bằng mà còn kém xa.

- Thế nào, rất bất ngờ phải không. Có phải ngươi đang nghĩ đằng sau cánh cửa kia chính là bộ đáng thảm bại của ta, chứ không phải một cơ thể lành lặn như bây giờ.

Vô Danh cười nhạt nói ra, mọi lời nói của Vô Danh đều giống với suy nghĩ của Hoàng Dương, khiến cho đầu óc của Hoàng Dương kêu oong oong, ánh mặt hiện lên vẻ sợ hãi.

Vô Danh cũng không thêm đề ý đến hần nữa, mà quay người đi thẳng về nơi ở của mình. Đồng bữa bãi kia cũng không cần hần phải xử lí vì rất nhanh sẽ có người tới đây dọn dẹp thay cho hần.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Từ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Ngất rồi mà vẫn chiếm tiện nghi

Sau khi Vô Danh rời đi một khoảng thời gian thì có một nam sinh đi tới phòng tắm đó, tên nam sinh vừa mới bước vào trong phòng tắm, nhìn thấy cảnh mấy chục người nằm bò la liệt, có kẻ thì bất tỉnh, máu me khắp nơi thì hai chân của hần như nhũn ra rồi hét toáng lên chạy thật nhanh ra khỏi phòng. Mà đúng lúc đó đội chấp pháp cũng đến. Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt này cũng khiến họ cảm thấy sung sỏ.

Tên nam sinh kia sau khi sợ hãi chạy ra khỏi phòng tắm, thì lan truyền tin khắp nơi, sau đó càng lúc càng có nhiều người đến xem. Do động tĩnh gây ra quá lớn khiến cho Hình Hoa cũng phải ra mặt.

Hình Hoa vội vàng chạy đến chỗ phòng tắm của nam, mà ở đây đang có rất nhiều học viên đang đứng bàn tán sôi nổi, Hình Hoa quát lên một tiếng:

- Tránh ra

Mọi người nghe thấy tiếng quát của Hình Hoa thì vội vàng dẹp sang hai bên, nhường đường cho nàng đi. Hình Hoa vừa đến thì một tên trong đội chấp pháp cũng tiến lên chào kính cẩn:

- Hình chấp sự.

Hình Hoa gật đầu một cái rồi nói:

- Hãy nêu tình hình cụ thể diễn ra ở đây cho ta.

- Vâng, thưa chấp sự!

Người trong đội chấp pháp kia ngừng một chút rồi nói tất cả các thông tin mà hần biết được cho Hình Hoa:

- Theo kết quả điều tra, thì đây là vụ đánh nhau có tổ chức, người cầm đầu được cho là Hoàng Dương, học viên mới tuyển vào có hoàn mỹ kim lĩnh cần, dẫn đầu một đoàn hơn năm mươi học viên nam tổ chức đánh hội đồng một học viên nam khác, Hoàng Dương không tham gia trực tiếp vào vụ ẩu đả này, tại hiện trường cũng không thấy có mặt.

- Kết quả hơn năm mươi học viên dùng vũ khí đánh hội đồng một học viên nam khác thì bị học viên đó đánh ngược lại, tất cả hơn năm mươi người đều bị thương, có kẻ thương nặng có kẻ thương nhẹ, có kẻ thì trực tiếp bị đánh đến ngất đi. Hiện tại hơn năm mươi người này đã được đưa đi một phần để cấp cứu, còn một phần đang băng bó tại chỗ, và trong thời gian hồi phục cả thể xác lẫn tinh thần.

- Năm mươi học viên sau khi tham gia vụ ẩu đả, tinh thần đều xuống dốc, trong người luôn cảm thấy sợ hãi, dường như bị một cú sốc tâm lý.

Hình Hoa nghe thế thì nhủ mấy lời:

- Học viên bị âm mưu đánh hội đồng kia là ai??

Người chấp pháp kia cúi người một cái rồi nói:

- Theo thông tin sau khi tra hỏi những học viên tham gia đánh hội đồng kia thì học viên bị đánh hội đồng có tên là Vô Danh.

Hình Hoa vừa nghe đến cái tên này thì lại phát hỏa, hần đã gây ra không ít phiền phức cho nàng, bây giờ lại còn chạy tới phòng tắm gây họa, bảo nàng làm sau không câu cho được:

- Ngươi hãy cho người thông báo hai tên Hoàng Dương và Vô Danh đến phòng làm việc gấp ta, gọi luôn đi.

- Vâng.

Vô Danh vừa mới kịp cầm máu cho vết thương thì đã bị triệu tập đến phòng làm việc của Hình Hoa, hần vừa mới bước vào thì cũng đã nhìn thấy Hoàng Dương. Hai người bị mắng cho một trận, đợi đến khi tới Vạn Xuân học viện thì lại tiếp tục hình phạt kỷ luật của trường, sau đó cả hai bị đuổi thẳng ra khỏi phòng.

Đường trở về của Vô Danh phải đi qua phòng của Nguyệt Nhi, mà lúc chi còn cách cửa phòng của Nguyệt Nhi mấy chục bước thì Vô Danh đột nhiên cảm thấy hơi chóng mặt, đau đầu, chỗ vết thương truyền đến cảm giác đau nhức. Vô Danh lắc đầu mấy cái cho tỉnh táo, rồi hần đi tiếp.

Đúng lúc gần đến cửa phòng của Nguyệt Nhi thì cánh cửa mở ra, người đằng sau cánh cửa không ai khác chính là Nguyệt Nhi.

Nguyệt Nhi cũng đang định đi tìm Vô Danh, chuyện ở phòng tắm nàng cũng đã nghe được, cho nên nàng cảm thấy rất lo lắng cho hần, ngay lập tức nàng muốn đi tìm hần, vậy mà vừa mở cửa ra thì nàng đã nhìn thấy hần.

Nguyệt Nhi vội vàng đi tới phía Vô Danh rồi hai tay của nàng ôm lấy hai cánh tay của hần rồi lay nhẹ:

- Ngươi đi đâu vậy, ngươi có bị thương không, có nặng lắm không.

- A...a!!

Đột nhiên bị đụng mạnh vào vết thương như vậy khiến cho Vô Danh kêu lên một tiếng, Nguyệt Nhi cũng giật mình sau đó bỏ tay ra, nhìn hần xin lỗi:

- Xin lỗi, ta không cố ý, tại ta....

Vô Danh cười gượng nói ngắt lời của nàng:

- Không có gì, chỉ là chút vết thương nhỏ mà...

Vô Danh còn chưa kịp nói hết câu thì đột nhiên cảm thấy đầu óc choáng váng, sau đó Vô Danh ngã người ra phía trước, hần ngã cắm đầu vào ngực Nguyệt Nhi, trước khi hoàn toàn mất ý thức thì hần vẫn cảm giác được có thứ gì đó mềm mại, rất thoải mái ở trước mặt của mình, kèm theo đó là mùi thơm nhẹ nhàng.

- Á!!!

Đột nhiên Vô Danh ngã vào ngực Nguyệt Nhi khiến cho nàng kêu to một tiếng, sau đó hai tay cũng theo phản xạ mà đỡ lấy Vô Danh.

Nguyệt Nhi hai mắt đỏ như gấc chín, nhìn xuống Vô Danh đang áp mặt vào ngực mình, định đẩy hần ra, thì thấy hai tay của hần rỉ rụa, cả người không có lực, hai mắt thì nhắm lại, mặt tái xanh, lúc này mới nhận ra hần bị ngất. Nguyệt Nhi cảnh giác nhìn xung quanh, tim của nàng hơi đập nhanh một chút, phần ngực bị Vô Danh áp vào cũng có chút nóng lên, từ ngực truyền đến não một cảm giác gì đó lạ lạ:

- Phù, may mà không có ai nhìn thấy. Lúc nào cũng chiếm tiện nghi của người ta.

Câu sau của nàng nhỏ lí nhí, giống như là không có phát ra âm thanh vậy. Đây còn là Vô Danh, chứ nếu là kẻ khác thì chắc đã bị nàng đánh cho một trận như từ, mà chẳng biết sống hay chết. Nhưng mà Nguyệt Nhi vẫn cứ cảm thấy có gì đó sai

sai, cho dù hẳn có là Vô Danh đi chăng nữa thì cũng đáng bị đánh một trận, nhưng nằng lại chẳng thể xuống tay được, chỉ đành mặc cho hẳn chiếm tiện nghi.

Nguyệt Nhi vội tách Vô Danh ra rồi đỡ lấy hẳn, sau đó dịu hẳn vào trong phòng của mình, đặt hẳn lên trên giường.

Nguyệt Nhi cuống cuống xoay đi xoay lại, không biết làm gì cho phải, hai tay nàng đặt lên trán của Vô Danh thì cảm thấy nóng bừng, cả người hẳn nóng lên, sau đó lại hơi run run.

Nguyệt Nhi cắn răng một cái đỡ hẳn ngồi dậy, sau đó cời áo của hẳn ra, sau đó cời luôn cả lớp vải quần quanh người hẳn. Sau khi cời hết ra, cảnh tượng trước mắt khiến cho nàng giật mình, hai mắt nàng đỏ lên như muốn khóc:

- Hẳn...sao hẳn lại bị thương nhiều như vậy chứ.

Nguyệt Nhi nhìn cả người đều đầy vết dao chém của Vô Danh mà mũi hơi cay cay, vết thương của hẳn bây giờ đã sưng lên, giống như có dấu hiệu bị nhiễm trùng vậy. Nguyệt Nhi chạy thật nhanh ra khỏi phòng đóng cửa cái rầm. Một lúc sau nàng quay trở lại thì trên tay còn có mấy cây cỏ khác nhau, chúng tỏa ra hương thơm nhàn nhạt mà dễ chịu.

Nguyệt Nhi đập nát những cây cỏ kia sau đó đắp lên người Vô Danh, còn mấy cây khác thì nàng đun thành một bát thuốc.

Một lát sau khi làm xong tất cả mọi thứ Vô Danh mới tỉnh lại, hai mắt hẳn nheo lại nhìn cảnh tượng trước mắt:

- Đây là đâu vậy??

Nguyệt Nhi thấy hẳn tỉnh lại thì mừng rỡ, tiến đến gần phía hẳn ân cần hỏi thăm:

- Người tỉnh lại rồi sao?? Đây là phòng của ta.

Vô Danh nhìn thấy Nguyệt Nhi thì mới thở phào một cái, sau đó định ngồi dậy, nhưng đã bị Nguyệt Nhi cản lại:

- Người bây giờ cơ thể còn yếu, không lên cử động nhiều, nằm xuống nghỉ ngơi đi.

- Không sao, ta cảm thấy mình đã khỏe lên nhiều rồi, người không cần quá quan tâm đến ta như vậy.

- Người còn dám nói, bị thương nặng như vậy đến nỗi vết thương còn sưng hết cả lên mà nói không sao, nếu không phải có ta đắp thuốc cho người, thì người đã đi đòi nhà mà rồi.

Nói xong Nguyệt Nhi mũi sụt xịt, có vài giọt nước mắt chảy xuống.

Nghe Nguyệt Nhi nói thì Vô Danh cũng cảm thấy trên cơ thể mình có cảm giác mát mát truyền đến, hẳn là như nàng nói. Sau đó Vô Danh nhìn thấy Nguyệt Nhi khóc như vậy thì đưa tay lên gạt nước mắt trên má của Nguyệt Nhi rồi nói:

- Người xem kia, khóc như vậy trông rất là xấu, chẳng phải ta đã không có chuyện gì rồi sao, mọi khi mạnh mẽ lắm cơ mà, sao hôm nay lại mít ướt như vậy.

Nguyệt Nhi tay dụi dụi hai mắt rồi nói:

- Chẳng phải là tại người sao, đúng là cái đồ không biết tốt xấu.

- Ta phải đi tìm cái tên Hoàng Dương tính xấu mới được.

Nguyệt Nhi vừa định quay người đi thì đã bị Vô Danh cầm lấy cổ tay ngăn lại:

- Thời bỏ đi, mọi chuyện đã qua rồi, người có đi tìm hẳn cũng chẳng giải quyết được gì, ta cũng đã dạy cho hẳn một bài học, người không cần bận tâm.

- Nhưng...

Nguyệt Nhi còn muốn nói nhưng Vô Danh đã ngắt lời, bảo nàng ngồi xuống.

Mà đúng lúc này giọng nói của Hình Hoa từ loa phát thanh truyền ra:

- Tất cả học sinh chuẩn bị thu xếp đồ đạc gọn gàng, chỉ một lát nữa thì phi thuyền sẽ về tới học viện.

Vô Danh nghe vậy thì mới nhớ ra là mình chưa thu xếp đồ đạc, định đứng bật dậy thì Nguyệt Nhi đã ngăn lại:

- Người cứ nằm nghỉ ngơi một lát, đồ đạc của người ta đã xếp xong cả rồi.

- Vậy thì cảm ơn người nhiều.

- Chúng ta cũng không cần phải khách sáo như vậy chứ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Từ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: Về đến học viện

Khoảng hai canh giờ sau, phi thuyền đã đậu ở giữa quảng trường lớn của Vạn Xuân học viện. Phi thuyền vừa dừng lại, các học viên mới được nhận vào từ từ rời thuyền đứng ở phía dưới quảng trường. Mọi người đã đi xuống hết rồi chỉ còn lại Nguyệt Nhi đang đỡ Vô Danh từ từ bước xuống.

Mọi ánh mắt đều đổ dồn vào hai người, có những tiếng nguyền rủa ken kết vì ghen tị, có những kẻ thì bắn tới những ánh mắt sắc bén, hận không thể giết chết cái tên xấu xí kia rồi thay vào chỗ của hẳn.

Nguyệt Nhi bị nhiều người nhìn chăm chăm như vậy thì cũng cảm thấy rất khó chịu, còn Vô Danh thì chỉ cười nhạt, hẳn đưa mắt quét qua tất cả mọi người, ánh mắt của hẳn đưa tới đầu thì tất cả những kẻ phía dưới đều tránh đi mà không dám nhìn thẳng, sau đó ánh mắt của Vô Danh dừng lại chỗ Hoàng Dương một lúc rồi mới chậm rãi thu hồi.

Hoàng Dương không dám nhìn thẳng vào mắt của Vô Danh, hẳn cúi mặt xuống hai tay buông thõng ở hai bên, hai bàn tay nắm chặt lại kêu răng rắc, rằng hẳn không ngừng ngấu nguyền, bây giờ hẳn chẳng thể nào làm gì được Vô Danh, hẳn đành phải nhẫn nhục, Hoàng Dương lầm bầm:

- Người cứ việc đắc ý đi, đợi sau một thời gian nữa, sẽ là những ngày tháng đau khổ dần vật nhất trong cuộc đời người, phê vật thì mãi mãi là phê vật.

Nguyệt Nhi và Vô Danh vừa đi xuống thì Hình Hoa phát tay một cái, chiếc phi thuyền khổng lồ kia biến thành một tia sáng rời biến mất. Giọng nói của Hình Hoa truyền ra:

- Tất cả im lặng, xếp thành hàng ngay ngắn cho ta.

Đợi sau khi mọi người xếp hàng ổn định, không có một âm thanh nào phát ra, lúc này Hình Hoa mới nói tiếp:

- Đây là một tấm lệnh bài, phía trên có ghi tên của người, ở dưới là vị trí phòng nơi các người sẽ dọn tới đó sinh hoạt trong suốt bốn năm học. Ký túc xá được chia thành hai khu, khu dành cho nam và khu dành cho nữ. Bốn người sẽ ở cùng một phòng, những người cùng chung một phòng đó sẽ ở cùng nhau suốt bốn năm học không thay đổi, ta hi vọng các người sẽ kết bạn làm quen, giúp đỡ nhau trong suốt khoảng thời gian các người còn ở đây. Các người cũng có thể làm quen với nhiều người hơn tùy thích, chỉ có như vậy các người mới có chỗ dựa, mới có thể sống yên ổn ở đây mà không bị những người khác bài xích.

- Đây là chốn nư long hỗn tạp, ngoài sự bảo vệ từ mọi người xung quanh, thì quan trọng nhất vẫn là thực lực của các người, chỉ khi các người mạnh hơn người khác thì mới không bị người ta dè dặt cười cợt, chính vì thế các người phải chăm chỉ học tập cũng rèn luyện, như vậy mới có thể nâng cao thực lực của các người.

- Ta cũng sẽ không nói quá nhiều với các người, trong suốt thời gian học tập ở đây tự các người sẽ rút ra được kinh nghiệm. Bây giờ thì ai về chỗ người đó, giải tán.

Cùng lúc với âm thanh mà Hình Hoa phát ra thì có hàng ngàn các tia sáng bay đi, sau đó chúng rơi ở trong tay của mỗi người.

Một tia sáng kia bay đến chỗ của Vô Danh và Nguyệt Nhi, hai người đưa tay ra bắt lấy sau đó nhìn vào tấm lệnh bài ở trên tay mình.

Vô Danh nhìn lướt qua tấm lệnh bài màu lam nhạt trên tay, nó dường như được làm từ một vật liệu nào đó rất đặc thù, Vô Danh cũng biết được đó là cái gì, cầm trên tay khá nhẹ nhưng nó lại rất chắc chắn và bền. Đúng như lời của Hình Hoa nói, ở phía trên có tên của Vô Danh, phía dưới là số phòng ở của Vô Danh cùng với bản đồ đi tới đó. Học viện này rất là lớn, có lẽ phải gấp chục lần ngôi chùa của Vô Danh từng sống trước kia. Tìm được chỗ ở chắc cũng phải tốn rất nhiều thời gian.

Nguyệt Nhi lắc lắc tấm lệnh bài trên tay trước mặt Vô Danh, sau đó cười hỏi:

- Vô Danh, số phòng của người là bao nhiêu vậy, ta ở khu nhà phía tây, tầng hai phòng 201.

- Ồ để ta xem xem ta ở chỗ nào.

Vô Danh cười cười nhìn vào tấm lệnh bài của Nguyệt Nhi sau đó lại nhìn vào tấm lệnh bài trong tay của mình. Lúc đầu gương mặt của Vô Danh còn hồng hào vui vẻ, miệng cười tươi rói, nhưng sau khi nhìn vào tấm lệnh bài thì mặt của hắn tái mét, nụ cười méo xệch, miệng giật giật:

- Cái...cái...này.....

- Thế nào, chỗ người ở đâu??

Nguyệt Nhi giật tay áo của Vô Danh, mãi không thấy hắn nói được một câu, sau đó đôi mắt của nàng nhìn khuôn mặt tái mét của Vô Danh thì như mây một cái rồi nhìn vô tấm lệnh bài của hắn. Sau khi nhìn kĩ tấm lệnh bài của Vô Danh, Nguyệt Nhi vội đưa tay che miệng cười khanh khách, tiếng cười của nàng rất trong trẻo, nghe rất bắt tai:

- Hìhì, đáng đời tên xấu xa nhà người, ai kêu người cứ thích chiếm tiện nghi của người khác.....

Nguyệt Nhi vừa mới nói ra thì lại đưa tay bịt miệng không nói nữa, nàng đã nói sai rồi, nói thế sẽ khiến hắn hiểu lầm, mà lúc này mà của Nguyệt Nhi cũng đó búng, nàng ngưng ngưng cái đầu không nói nữa, vì nàng đột nhiên nhớ đến lúc Vô Danh bị ngắt đi, sau đó.....sau đó....ngã vào...chỗ đó...Nguyệt Nhi lắc bầm:

- Đáng ghét.

Vô Danh nghe vậy thì cũng ngờ ngác không hiểu ý của Nguyệt Nhi là gì, sau đó quay sang hỏi:

- Ý người nói là sao, ta nghe không hiểu??

Nguyệt Nhi vội vàng giải thích:

- Ý ta muốn nói là, người suốt ngày đi gây họa nên bây giờ mới bị xếp vào phòng như vậy.

Nói xong thì nàng cũng thờ phào một hơi, may mắn là Vô Danh cũng không biết gì cả, nhưng mà mỗi khi nghĩ đến thì khuôn mặt của nàng lại đỏ bừng hết lên.

- Ồ, người nói như vậy cũng không đúng a, ta cũng đâu có rảnh mà đi gây chuyện với bọn chúng chứ, rõ ràng là bọn chúng khiêu khích ta trước.

Vô Danh gật đầu một cái, sau đó lại bĩu môi nói. Mà nói xong thì hắn lại thấy mặt của Nguyệt Nhi đỏ bừng, nàng lúc này nhìn rất là xinh đẹp, đáng về ngưng ngưng của nàng khiến cho Vô Danh ngẩn ngơ nhìn ngắm:

- Này, sao người...cứ nhìn ta...chằm chằm vậy...mặt của ta có cái gì sao??

Nguyệt Nhi thấy Vô Danh ngờ ngác nhìn nàng thì赶紧 chần một cái,赶紧 giữ nói:

Vô Danh bị tiếng nói của Nguyệt Nhi làm tỉnh lại, biết mình thất thố, vội xua tay:

- À không có gì...không có gì...chỉ là ta thấy...sao mặt của người bỗng dừng lại đó lên hết như vậy...người bị ốm rồi à.

- Người nói thật sao, ta cũng không biết tại sao lại như vậy, nhưng không phải là do ta bị ốm đâu...chắc là...trời hơi nóng một chút. Thôi ta cũng phải về phòng đây, trời đã tối rồi, người cũng nên về nghỉ ngơi đi.

Nguyệt Nhi nói xong thì quay phắt người, đáng về vội vàng rời đi của nàng khiến cho Vô Danh cũng chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Vô Danh đưa tay lên đầu gãi, gương mặt ngờ ngác lắc bầm:

- Nóng sao, ta thấy thời tiết rất mát mẻ mà, làm sao lại thấy nóng được nhỉ, thật là kỳ lạ.

Vô Danh đột nhiên lại cười một cái, hắn nhớ lại đáng về của Nguyệt Nhi vừa này, rất là xinh đẹp đáng yêu.

Nhưng rồi hắn lại thờ dãi, nhìn vào tấm lệnh bài trong tay mà cả người hắn ừ ừ, một môi bước đi. Sờ đi như vậy là bởi vì, căn phòng của hắn ở là phòng 2512, ở tận tầng 50 của ký túc xá, đây chính là tầng cao nhất. Bước lên tới đó thôi thì cũng đã mệt chết a, hắn lại còn đang bị thương như vậy, đúng là quá đen đủi rồi!

- Không sao....không sao....cố lên...cái này cũng chỉ là chuyện nhỏ, có gì mà Vô Danh ta lại không làm được.

Vô Danh vỗ ngực tự trấn an mình, sau đó thở phào một cái, tình thần mười phần bước đi.

Vô Danh vừa đi vừa nhìn ngắm khung cảnh xung quanh. Vạn Xuân học viện thật sự quá lớn, Vô Danh cũng phải choáng ngợp. Khung cảnh về đêm ở đây thì rất đẹp, đủ các loại đèn có màu sắc khác nhau chiếu sáng từng góc ngách trong học viện. Cây cối hoa lá được bày bố rất có trật tự và đẹp mắt.

Vô Danh đi theo chỉ dẫn của bản đồ để tìm đến phòng của mình, trên đường Vô Danh cũng nhìn thấy các khu nhà khác nhau, ở đó có nơi ở của giáo viên, phòng học thường ngày, khu nhà ăn,....

Lúc này người đi lại trên sân trường cũng rất nhiều, đa phần là các học viên mới chuyển đến, ai cũng mang vẻ mặt ngạc nhiên thích thú nhìn ngắm xung quanh, vừa đi nói chuyện.

Vô Danh đi một mình, vừa đi vừa ghi nhớ mọi thứ xung quanh từ cây cối, hoa lá, đến các con đường, đều được hắn ghi vào trong đầu, không thể nào quên được, bởi vì hắn có thiên phú trời ban, chỉ cần nhìn qua là có thể nhớ như in trong đầu.

Vô Danh cũng đi được một đoạn đường khá dài, cuối cùng cũng đến được khu ký túc xá của nam. Hắn đứng ở phía dưới nhìn lên khu nhà, có tổng cộng 50 tầng, rất cao và rất....mệt.

Sau đó Vô Danh lại nhìn vào khoảng đất trống rộng rãi trước mắt kia, thậm chí có xanh mướt phủ ở phía dưới, mà ở đó cũng có rất nhiều người đang tụ tập với nhau, có người thì ăn đồ ăn, có người nói chuyện ca hát, có người thì ngắm sao, còn có những kẻ nguy hiểm hơn nữa cơ.....họ rúc trong các bụi cỏ cao và cũng chẳng biết là đang làm gì, nhưng mà mấy cái bụi cỏ này cứ rục rịch hoài àv.

- Phù....

Vô Danh thở phào một cái sau đó đi về phía tòa nhà, hắn bước lên từng bậc thang một, cuối cùng sau một khoảng thời gian dài, hắn cũng đứng trước cửa phòng của mình.

Vô Danh mở cửa ra nhưng chưa bước vào, hắn lục lọi trong túi đồ một cây đánh lửa để thấp sáng lên nhìn cho rõ, bởi vì trước mặt của hắn là một khoảng đen thui.

Vô Danh bước từng bước chậm rãi, sau đó hắn nhìn thấy một cái nút màu đen, có vẻ giống nút công tắc của một cái gì đó, sau đó hắn đưa tay nhấn vào, ngay lập tức cả căn phòng sáng lên, Vô Danh nhìn thấy rõ được mọi thứ trước mắt.

Cái nút vừa này chính là nút để mở đèn, Vô Danh nhìn xung quanh thì thấy ở trên tường có gắn các hạt châu phát sáng, ánh sáng của căn phòng có thể chính là từ những hạt châu này phát ra.

Trong phòng chỉ có một chiếc giường, trên giường có gối và chăn, ở góc bên phải là nhà vệ sinh, bên trong có các vật dụng sinh hoạt, Vô Danh nhìn một loạt từ trong ra ngoài rồi mới gật đầu hài lòng.

Vô Danh lại xoay đầu sang hai bên, gương mặt vẻ khó hiểu:

- Tại sao lại có mỗi một chiếc giường, không phải có bốn người ở sao, một chiếc giường này cũng không đủ chỗ cho bốn người nằm a. Hay chẳng lẽ ta ở một mình một phòng này.

Đối với Vô Danh ở một mình cũng tốt, hắn cần chính là cái này, hắn có thể tự do làm việc mình thích mà không phải để ý đến người khác.

Vô Danh cất hành lý đi sau đó hắn bước vào phòng tắm, trên người hắn vẫn còn vết thương nên hắn chỉ có thể rửa rửa qua loa, lau hết mồ hôi trên người rồi mới lên giường đi ngủ.

Vô Danh rất dễ dàng chìm vào giấc ngủ, hắn ngủ ngon lành một mạch tới sáng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 14: Nguy hiểm cận kề

Ngủ một mạch tới sáng mà không bị ngắt quãng, Vô Danh cảm thấy tinh thần phấn chấn hẳn lên. Lúc đầu thức dậy còn cảm thấy hơi đau nhức người một chút do vết thương còn chưa lành, nhưng cảm giác mất ngủ từ cơ thể truyền tới giúp Vô Danh có thể biết được không lâu nữa vết thương của hắn sẽ lành hẳn.

Vô Danh vệ sinh cá nhân xong thì liền trở lại trên giường, hần ngồi xếp bằng bắt đầu điều tức, điều này sẽ giúp các vết thương của hần mau lành hơn, có lẽ chỉ hết ngày hôm nay hần có thể tháo băng được rồi.

Sợ đi mới hôm qua bị chém mà hết ngày hôm có thể khỏi được cũng là do Nguyệt Nhi dùng các loại linh thảo để trị thương cho hần. Hiệu quả của trị thương của linh thảo đối với người bình thường có thể nói là rất nhanh mà còn không để lại di chứng nào.

Vô Danh ngồi điều tức khoảng một canh giờ, lúc này hai mắt của hần mới từ từ mở ra, một ngục trọc khí từ trong miệng nhả ra. Hần đứng dậy vươn vai, xoay khớp tay khớp chân sau đó liền đi ra khỏi phòng.

Học viện bây giờ vẫn còn đang trong kỳ nghỉ kết thúc một năm học, năm ngày nữa thì kỳ nghỉ sẽ kết thúc, sang ngày thứ sáu thì chính là lúc khai giảng năm học mới. Tất cả mọi học viên đều háo hức mong tới ngày khai giảng năm học.

Năm ngày nghỉ này, mọi người đều tranh thủ thời gian đi tham quan trường học, đi đến nơi mà chỉ trong vài ngày tới họ sẽ được học ở đó. Cùng với đó thì mọi người tranh thủ làm quen với nhau, kết bạn trước khi bắt đầu năm học mới.

Ngoài giờ học căng thẳng trên lớp và sau thời gian luyện tập, bạn bè chính là nơi giải tỏa những khó khăn mệt nhọc, buồn vui tốt nhất, cho nên không có ai dại gì mà lại không đi kết bạn cả. Nhưng trong đó thì cũng luôn có những thành phần đặc biệt, ví dụ như Vô Danh.

Vô Danh chẳng muốn đi kết bạn với ai vì hần biết cũng chẳng ai muốn kết bạn với một tên mang tiếng phế vật như hần cả.

Sau khi Vô Danh ra khỏi phòng, hần quyết định chạy đến khu nhà ăn mua một chút thực phẩm về để tự mình đun nấu. Tay nghề của hần không phải là kém, mà khoảng thời gian còn ở trên phi thuyền Vô Danh cũng được các chú đầu bếp ở đó chỉ dạy rất nhiều. Tuy đồ ăn ở đây rất đa dạng, hợp khẩu vị và hợp vệ sinh, nhưng Vô Danh lại thích tự mình làm vì chẳng có đồ ăn nào ngon hơn chính tay mình làm cả. Lúc đó vừa ăn vừa cảm nhận thành tựu.

Vô Danh vừa đi xuống mấy tầng dưới thì liền có tiếng bàn tán về hần. Có một nam sinh áo lam cùng với một nam sinh áo vàng đang nói chuyện với nhau:

- Người có nhìn thấy tên vừa nãy không, nghe nói hần chính là một tên phế vật tám hệ linh căn. Có người nói sở dĩ hần được nhận vào học viện là nhờ có quan hệ tốt với một nữ sinh có hoàn mỹ phong linh căn, nhờ người ta xin cho mới được vào học viện.

Nam sinh áo vàng nghe nam sinh áo lam nói thì bĩu môi xì một tiếng:

- Một tên phế vật như hần được nhận vào học viện thì cũng có tác dụng gì chứ, linh căn thấp kém như vậy mà cũng đòi tu luyện được hay sao. Mà ta còn nghe nói tăng trên cùng thường là tăng của mấy tên vi phạm quy định trong trường, có lẽ hần đã gây ra chuyện gì đó trước khi đến đây nên mới bị xếp phòng ở tầng trên cùng, nếu không cho dù linh căn của hần có kém đến đâu cũng không phải ở chỗ đó.

Hai tên nam sinh này nói chuyện với nhau thì cũng không biết gì lắm giữ miệng, mặc dù Vô Danh đã đi cách hai người này một đoạn, nhưng thích giác của Vô Danh lại rất nhạy bén, cho nên hần đã nghe được cuộc nói chuyện vừa rồi.

- Haizzz, thì ra là do lần trước gây chuyện nên mới bị xếp tới phòng này, đúng là họa vô đơn chí.

Vô Danh lắc đầu thờ dãi, tiếp tục đi xuống phía dưới. Khi bước xuống phía dưới sân trường, Vô Danh tìm một cái bảng chỉ dẫn đi tới khu nhà ăn, vì để các học viên có thể nhớ rõ các nơi quan trọng trong trường học nên Vạn Xuân học viện cũng có lập các bản đồ ở nhiều nơi khác nhau để học viên có thể tìm đến xem.

Vô Danh tới chỗ bản đồ chỉ dẫn gần nhất, ở đó cũng đã có rất nhiều người vây quanh, bản đồ này rất lớn và cũng khá dễ nhìn, Vô Danh đứng cách bản đồ khoảng vài mét, ở đó hần cũng có thể nhìn rõ bản đồ, Vô Danh ghi nhớ hết bản đồ vào trong đầu rồi mới dời đi, trước sau cũng chỉ mất vài giây mà thôi.

Vi khuôn mặt của Vô Danh bị hồng mắt một bên, rất là xấu xí cho nên hần đã đeo một chiếc mặt nạ vào để che đi, lúc hần đi qua cũng có rất nhiều người bàn tán về hần, không hiểu sao hần lại đeo mặt nạ như vậy, mà cũng có một số người nhận ra hần, rồi cái mồm bắt đầu không giữ được mà nói xấu Vô Danh.

Vô Danh đi tới đâu thì mọi người đều tránh xa hần, các nữ sinh thì cũng không ngoại lệ. Nhưng mà Vô Danh cũng không quan tâm, hần sẽ không vì vậy mà phiền lòng, cũng chỉ là bộ mặt bên ngoài mà thôi.

Vô Danh vào khu nhà ăn mua một ít, tiền mà Nguyệt Nhi đưa cho hần, hần vẫn còn bốn kim tệ, số tiền này đủ để hần mua cả đồ ăn thức ăn, thừa dùng từ bây giờ đến lúc kết thúc kỳ nghỉ.

Vô Danh trở về phòng rồi cũng không ra ngoài nữa, khoảng thời gian trong ngày ngoài việc ngồi điều tức ra thì hần dành thời gian còn lại để nấu ăn và nghỉ ngơi.

Trời cũng đã tối Vô Danh vừa ăn và dọn dẹp xong thì có tiếng gõ cửa.

- Ai vậy đợi một chút tôi ra liền.

Vô Danh vừa ra mở cửa thì lại không thấy ai, hần nhìn kĩ xung quanh nhưng cũng không thấy ai cả.

- Kì lạ, rõ ràng vừa nãy có tiếng gõ cửa mà?? Ủa cái gì đây.

Vô Danh nhìn xung quanh không thấy ai nhưng sau đó hần lại nhìn thấy một tấm giấy dán trên cửa.

Vô Danh lấy tờ giấy kia xuống rồi đọc thật kỹ. Nội dung của tờ giấy là yêu cầu hần đến phòng ký luật của trường để nhận hình phạt do gây ra vụ bê bối lần trước.

Vô Danh cắt tờ giấy vào trong người sau đó liền đi đến phòng ký luật của trường. Khi hần vừa vào thì cũng đã thấy Hoàng Dương trong đó. Vô Danh vừa vào trong thì cũng chẳng mấy chốc đã đi ra, đối với Vô Danh hình phạt lần này cũng chẳng giống là phạt chút nào, hần chỉ việc dọn vệ sinh trong mấy ngày, nhưng mà chỗ hần phải dọn cũng khá là rộng, việc đó sẽ làm hần tốn rất nhiều thời gian, hình phạt sẽ bắt đầu thực hiện trong ngày đầu tiên của năm học mới.

Vô Danh vừa mới đi cách phòng ký luật mấy trăm mét thì đột nhiên có một đám khoảng năm sáu người lao ra chặn trước mặt:

- Đứng lại.

Một giọng nói quen thuộc vang lên, Vô Danh dừng bước nhìn đám người phía trước.

Ở trước mặt hần chẳng phải kẻ nào xa lạ nhưng mà cũng chẳng gọi là thân quen, không ai khác chính là Hoàng Dương, ở đằng sau hần còn có năm người khác.

Vô Danh nhưu mấy nhìn năm tên phía sau Hoàng Dương, hần cảm nhận được sự áp bách phát ra từ năm người kia đối với cơ thể của hần, làm cho người hần cảm thấy một chút khó chịu. Vô Danh không phải kẻ ngốc nên cũng rất nhanh nhận ra năm người này đều đã bước chân trên con đường tu luyện.

Vô Danh cảm thấy rất đau đầu, hần chắc chắn không thể đánh lại mấy tên này, mà chạy thì cũng chưa chắc đã chạy được.

Lúc này Hoàng Dương vừa cười vừa nói, giọng nói của hần rất đặc ý của mìa mài:

- Haha, chắc người cũng không ngờ tới phải không, ta đã phải chuẩn bị rất chu đáo để chờ tới ngày hôm nay đó, à quên ta cũng giới thiệu với người, đây là mấy vị sư huynh khóa trên bạn của ca ca ta, hôm nay đặc biệt mời mấy huynh ấy tới đây là để dạy cho người một bài học đó, thế nào người có thấy vừa lòng không. Ha ha.

Hoàng Dương vừa nói xong thì cười rộ lên mấy tên đằng sau cũng cười theo hần, sau đó một tên phía sau tiến lên trước nói:

- Tiểu tử, mấy lần người dám động tới Hoàng Dương sư đệ, đúng là không biết trời cao đất dày, hôm nay bọn ta sẽ dạy cho người một bài học, để cho người nhớ rằng, chúng ta không phải là người mà người có thể động tới được. Nhưng mà muốn chúng ta bỏ qua chuyện này cũng không phải không có cách. Chỉ cần hôm nay người quý xuống, cầu xin bọn ta tha.....

Tên kia còn chưa nói hết thì đã nhìn thấy Vô Danh chạy ra phía bụi hoa bên cạnh nón mưa, mặt của tên vừa nói xám ngoét, Vô Danh nón xong thì mới trở lại nói:

- Người có thể cảm miệng lại được không, miệng của người thối như vậy, mờ mồm ra cũng không thấy ngại sao. Người nhìn đám huynh đệ đằng sau người xem, tên nào cũng đã bị hết mũi lại cả rồi, chính là do người mờ mồm thối quá đó.

Tên bị mắng nghe vậy thì liền quay sang nhìn đồng bọn, quai thật như Vô Danh nói tên nào cũng bị hết mũi lại cả rồi, chỉ chưa tới mức buồn nôn như Vô Danh mà thôi. Hần nhìn thấy đồng bọn như thế thì mặt đỏ bừng vì giận sau đó chỉ tay về phía Vô Danh:

- Người.....được lắm tiểu tử thối, nếu người đã không biết trời cao đất dày, thì hôm nay gia gia người sẽ dạy cho người một bài học....

- Tên mờ mồm thối lắm lời muốn đánh thì đánh, không đánh liền tránh ra.

- Được, do chính miệng người nói, hôm nay nhất định ta phải phế người.

Hần vừa nói xong thì thì đột nhiên trong tay xuất hiện một thanh đoản đao, sau đó đâm về phía Vô Danh. Vô Danh thấy vậy thì cả kinh, chưa nói đến việc từ đầu trên tay tên mờ mồm thối xuất hiện một thanh đoản đao, chỉ tốc độ của hần thôi cũng khiến cho Vô Danh cảm thấy không ổn rồi.

Vô Danh vội nghiêng người tránh né đường đao kia, hần kinh nghiệm chiến đấu phong phú, thời gian luyện tập cũng không phải ngắn, tốc độ của hần cũng không phải là chậm, né một đòn kia cũng không có gì khó khăn cả.

Vô Danh vừa né được một đòn thì đòn tiếp theo đã tới, tên mờ mồm thối lật tay chém ngang bụng của Vô Danh. Tốc độ của tên mờ mồm thối rất nhanh nên Vô Danh tránh né cũng có chút chật vật.

Vô Danh hóp bụng lại, lùi về phía sau một bước tránh đi nhất đao kia, sau đó hần lại tiến lên giờ ngang chân đá vào sườn phải của tên mờ mồm thối.

- Bịch!!

Chân của Vô Danh vừa đá tới thì hấn đã thu tay lại đỡ được một cước kia của Vô Danh, mà chân của Vô Danh đá vào tay hay thì lại cảm thấy hơi nhừ một chút. Đây là lần đầu tiên mà Vô Danh hấn phải chịu thiệt thòi như vậy.

- Xoẹt!!!

Tên mỗm thổi chém một nhát trúng ngực của Vô Danh, vết chém cũng không sâu, vì Vô Danh vẫn kịp thời tránh được, nếu không một nhát dao kia cũng có thể chém tới xương của hấn. Lúc lưỡi dao chém ngang qua ngực Vô Danh, hấn cũng cảm nhận được một luồng sức mạnh lạnh lẽo xẹt qua, nhát dao vừa rồi của tên mỗm thổi cũng kèm theo một chút sát khí.

- Haizz, ta cứ tưởng lão Trần Hưng có thể giải quyết nhanh gọn tên kia, ai dè tên kia cũng có chút bản lĩnh, tuy chưa tu luyện nhưng thân thủ cũng rất tốt.

Một tên mặc áo xanh bên cạnh Hoàng Dương nói.

- Trần Hưng người mãi không thể giải quyết tiểu tử đó như vậy thật là mất mặt a, để bọn ta cùng lên đánh hấn giúp người.

Tên áo xanh nhìn về phía Trần Hưng nói lớn.

- Không....

Trần Hưng còn chưa kịp nói không cần thì bốn tên kia cũng đã xông lên rồi, chúng đều giống như Trần Hưng trong tay đột nhiên xuất hiện vô khí.

- Không ổn.

Vô Danh thảm kêu trong lòng, chỉ một mình tên mỗm thổi hấn đã đánh không lại mà phải tránh né, bây giờ lại bốn tên nữa tới vậy công thì hấn cũng chỉ có nước chết.

Trong đầu Vô Danh bây giờ chỉ có một cách, trong ba mươi sáu kế, chạy là thượng sách.

Vô Danh xoay người định chạy đi. Tên áo xanh kia nhìn thấy Vô Danh định bỏ chạy thì nhếch miệng cười mỉa mai:

- Muốn chạy, bây giờ người mới chạy thì cũng đã muộn rồi, mà người nghĩ có thể chạy thoát bọn ta sao.

Vô Danh vừa mới xoay người định bỏ trốn thì đã bị tên áo xanh chặn ngay trước mặt. Tốc độ của tên áo xanh còn nhanh hơn cả Trần Hưng. Vô Danh bây giờ cũng chỉ biết kêu khổ, ai bảo đối thủ của hấn lại mạnh như vậy, nhưng hôm nay dù có thể nào thì đánh cũng chết mà không đánh cũng chết, cho dù có chết hấn cũng không thể chịu nhục. Anh hùng thì chết cũng không chịu khuất nhục, Vô Danh quyết định ở lại sống chết với bọn chúng một trận.

Cả năm người vây đánh, Vô Danh thực sự có tránh cũng không thoát nổi.

- Phốc.

Vô Danh mặc dù đã cố hết sức tránh đi nhưng cuối cùng hấn vẫn trúng một dao, một dao này xuyên qua eo trái của hấn, máu của Vô Danh phun ra, Vô Danh vội vàng xé một lớp vải trên áo rồi buộc lại vết thương. Mặc dù cơn đau từ vết thương truyền đến nhưng Vô Danh cũng không nhu mảy một cái.

- Xoẹt.

Lại một vết dao nữa chém qua đùi của Vô Danh, vết dao này của tên áo xanh chém rất sâu, có thể mập mờ nhìn thấy xương của Vô Danh.

- Xoẹt! Xoẹt! Xoẹt!

Lại thêm mấy dao nữa chém lên người Vô Danh, nhát nào cũng nguy hiểm, mặt mày tên nào cũng hết sức hung dữ. Quần áo Vô Danh bây giờ te tua hết cả rồi, hai mắt của hấn cũng hoa lên, hấn đã mất quá nhiều máu rồi, vết thương lần trước chưa lành hấn, lần này hấn lại có thêm vết thương mới, lần này còn nặng hơn nhiều lần trước.

- Thế nào, tiểu tử, người đã biết được sự khác nhau giữa bọn ta và tên phế vật như người chưa, người cũng chỉ là một tên phạm nhân bình thường làm sao có thể so sánh với bọn ta. Trong năm người bọn ta ai cũng đã mở ít nhất ba đạo luân xa trở lên rồi, người nghĩ có cơ hội chạy thoát khỏi tay của bọn ta sao. Bây giờ ta sẽ chém đứt hai tay của người, để xem về sau người có thể làm gì khi đã bị cụt cả hai tay.

- À phải rồi, ta nghe nói người có một bên mặt rất xấu xí, hấn là đằng sau lớp mặt nạ kia, lần này để ta rạch nốt phần mặt bên phải của người luôn đi.

Tên áo xanh nói xong cũng không chần chừ một giây nào hết, lập tức lao về phía Vô Danh, hai tay hấn cầm chắc thanh dao dài hai xích (1 xích = 33,33 cm) chém về phía bả vai bên phải của Vô Danh, ý định muốn cụt cả tay phải Vô Danh.

Lưỡi dao sắc bén chém về phía tay của Vô Danh, lưỡi dao gần chém đến vai của hấn thì sự lạnh lẽo của nó đã truyền tới cơ thể của Vô Danh.

Vô Danh bây giờ hấn đã mất quá nhiều máu, hai mắt hấn không nhìn rõ phía trước, những sự lạnh lẽo từ lưỡi dao kia phát ra thì hấn hoàn toàn có thể cảm nhận rõ ràng, trong lòng Vô Danh rẩy lên nỗi tuyệt vọng. Lần này không những tay hấn cũng không giữ được mà lần này có khi mặt hấn cũng bị rạch nốt bên còn lại. Nhát dao này hấn không thể tránh nổi.

- Dừng lại.

Lúc nhát dao của sắp chém xuống thì một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Ánh sáng bảy màu

Theo tiếng nói kia truyền ra, thì kèm theo nó là một luồng uy áp đánh tới, một dao kia của tên áo xanh chỉ còn cách một lớp vải áo nữa là chém cụt mất cánh tay của Vô Danh thì đột nhiên khựng lại, không thể chém tới.

- Phốc!!

Mặt tên áo xanh đỏ lên, sau đó học máu bắn ngược ra sau. Vô Danh tưởng rằng mình sẽ bị chặt đứt cánh tay này thì biến cố trước mắt làm cho hấn mừng như điên. Vô Danh quay đầu lại nhìn ra phía sau thì thấy một thân ảnh mặc thanh y đang bay tới, sau đó đi đến gần chỗ hấn.

Vô Danh lúc này cũng đã muốn ngất đi vì mất máu rồi, mắt của hấn cũng gần như muốn đóng lại rồi, thị lực của hấn bây giờ không đủ để nhìn rõ người trước mắt là ai, nhưng từ giọng nói quen thuộc này, hấn đã có thể đoán ra là ai rồi. Người này không ai khác chính là Hình Hoa.

- Bịch! Bịch! Bịch!

Hình Hoa vừa mới đi tới bên cạnh chỗ Vô Danh đang đứng thì cánh tay phải đưa lên sau đó điểm mấy cái trên người của Vô Danh, máu đang chảy ra từ trên người Vô Danh cũng đã ngừng lại. Hình Hoa đưa nhẹ tay, một viên hình tròn màu nâu giống như thuốc bay vào trong miệng Vô Danh.

Vô Danh có thể cảm nhận được thứ vừa nãy Hình Hoa bỏ vào trong miệng hấn đã lập tức tan ra, sau đó hấn thấy vết thương trên cơ thể cũng đã tốt hơn một chút, không còn đau rất nhức lúc nãy nữa, nhưng hấn cũng biết được, tác dụng của viên thuốc vừa nãy cũng không thể nào giúp cho vết thương của hấn tốt lên được. Với vết thương lần này, nếu không chữa trị kịp thời thì mạng của hấn cũng không giữ được.

Trên người Vô Danh bây giờ cũng đã có mấy cái lỗ rồi, hấn bây giờ vẫn giữ được một chút tinh táo cũng là nhờ Hình Hoa cho hấn một viên thuốc. Hình Hoa thì cũng chẳng quá quan tâm đến vết thương của Vô Danh, hấn sống hay chết cũng không có liên quan đến năng, nhưng năng cũng không thể đứng nhìn được, vì rõ ràng mấy tên học viên này đã vi phạm nội quy của học viện.

Hình Hoa nhìn về phía đám Hoàng Dương quát to:

- Thật là to gan, các người một đám sinh viên năm hai lại ở đây chặn đánh một học viên vừa mới gia nhập học viện, lại còn coi thường nội quy của học viện như vậy, các người nghĩ mình muốn làm cái gì thì làm cái đó sao. Ở ngay trước phòng kỷ luật của học viện mà còn to gan đánh giết học đệ như vậy, cũng thật là không coi Hình Hoa ta ra gì. Lần này ta sẽ triệt để nghiêm trị các người, răn đe những học viên khác.

- Thừa Hình....

Hoàng Dương còn chưa kịp nói hết câu, thì Hình Hoa đã chặn lại:

- Còn dám mồm miệng, mọi thứ ta đã nhìn thấy hết, người còn dám ngụy biện, người tưởng mắt ta mù sao.

- Hoàng Dương ta cảnh cáo người, người hết lần này tới lần khác không coi lời nói của ta ra gì, vừa mới đến học viện mà đã liên tiếp vi phạm nội quy, lần này không những nghiêm trị, mà ta sẽ phê bình người trước toàn trường, nếu lần sau ta còn

thấy người tái phạm, lập tức đuổi người khỏi học viện, vĩnh viễn không bao giờ được trở lại, cho dù người có là thiên tài thì ta cũng không quán. Không cần nói nhiều, sáu người các người lập tức đến phòng kỷ luật nhận hình phạt.

Hoàng Dương nghe thế thì mặt tái mét, miệng không dám hé nửa lời.

Hình Hoa ném ra một hạt châu, sau đó phất tay một cái đã đem bọn người Hoàng Dương đi mất, bây giờ chỉ còn lại Vô Danh đứng ở đó.

Vô Danh lập tức xoay người đi, hẳn bây giờ cảm thấy cực độ không ổn, bây giờ hẳn vẫn còn giữ được một chút tỉnh táo, nếu không quay về chữa trị kịp thời, thì mạng của hắn sẽ không giữ được nữa.

Vô Danh cố gắng nén cơn đau, đi từng bước một, nhưng rồi hắn nhận ra, cứ như thế này thì chưa về đến phòng có khi hắn đã mất hết sức lực mà ngất đi rồi. Đến lúc đó nếu như hắn ngất ở bên ngoài không có ai nhìn thấy thì hắn sẽ chết không thể nghi ngờ.

Vô Danh đi được một đoạn nữa thì đã bắt đầu cảm thấy chóng mặt, bây giờ hắn không thể nào đi tiếp được nữa.

- Vù...vù...vù!

Lúc Vô Danh sắp ngã xuống thì có tiếng xe gió vang lên, đằng sau Vô Danh đang có hai người chạy như bay tiến tới, hai người này đều mặc một bộ đồ giống nhau, trên đó còn có kí hiệu của đội chấp pháp Vạn Xuân học viện. Hai người này lướt tới chỗ Vô Danh sau đó đỡ hắn lên khi hắn sắp khụy xuống.

Hai người rất nhanh đưa Vô Danh tới phòng của hắn, họ vút Vô Danh lên giường rồi lập tức rời đi, không có ở lại làm gì khác.

Vô Danh nằm bất động bất động trên giường, vết thương vừa được tạm thời chữa trị bây giờ lại tái phát, máu từ miệng vết thương lại bắt đầu chảy ra, Vô Danh bây giờ cũng không biết trời đất gì nữa rồi, nhưng cơn đau từ vết thương mang lại khiến cho lông mày của Vô Danh hơi nhui lại.

- Đây là đâu.

Giọng nói của Vô Danh vang lên, ở một nơi xa lạ, hình ảnh của Vô Danh hiện ra, mờ mờ ảo ảo, Vô Danh đưa hai tay lên trước mặt, đưa mắt nhìn đôi bàn tay trắng bệch lạnh lẽo:

- Chẳng nhẽ....ta....đã....chết rồi sao?? Ta cứ như vậy mà chết sao??

Hai tay của Vô Danh run run, hắn không dám tin vào sự thật này, rồi cả người hắn cứng đờ, sau đó hắn ngẩng đầu lên đưa mắt nhìn về phía trước.

Phía trước là một con đường dài thẳng đặng, hai bên đường trải dài một loài hoa màu đỏ, trông giống như là một thảm máu, hoa này Vô Danh biết, chính là hoa Bi Ngạn.

- Đây chẳng lẽ là đường Hoàng Tuyền ở âm giới.

Giọng nói của Vô Danh có hơi run run, hắn không dám tin vào mắt mình, hắn cũng không mong đây là sự thật. Con người ai mà không sợ chết, nhưng cái chết cũng không đáng sợ, cái chết đáng sợ nhất chính là mình chưa làm được thành tựu gì mà đã không còn tồn tại nữa.

Vô Danh nuốt một ngụm nước bọt, con đường này bây giờ hẳn đã không thể không đi. Vô Danh nhấc chân lên chậm rãi bước một bước, chạm vào con đường kia, bàn chân của hắn từ từ hạ xuống.

Mà lúc này, khi bàn chân của Vô Danh sắp đặt trên con đường kia thì một ánh sáng bảy màu ảm áp chiếu lên cơ thể hắn. Tia sáng bảy màu mang theo Vô Danh rồi từ từ biến mất.

Vô Danh đang nằm bất động trong phòng, đột nhiên từ cơ thể hắn tỏa những tia sáng bảy màu, bao trùm xung quanh cơ thể Vô Danh, cả người hắn từ từ bay lên cao vẫn giữ nguyên tư thế nằm ngửa, người hắn lơ lửng trên không trung cách mặt giường khoảng một mét.

Những tia sáng bao trùm khắp cơ thể Vô Danh, từ bên ngoài nhìn vào giống như là một cái kén, bên trong cái kén bảy màu này, có một người đang nằm yên bất động.

Thời gian cứ thế trôi qua, mãi cho đến lúc bình minh bắt đầu lộ rạng, cái kén bảy màu này từ từ biến mất để lộ ra cơ thể của Vô Danh. Cả người Vô Danh không có gì chống đỡ cứ thế rơi thẳng xuống.

- Bốp!!

- Ui da!! Đau chết mẹ con rồi!!

Vô Danh vừa rơi xuống liền tỉnh lại vì đau, hắn vừa xoa đầu vừa kêu khổ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Từ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Vô Cực Quyết - Tạo Hóa Thần Thể - Vô Cực Hóa Thần Quyết

Vô Danh vừa xoa xoa đầu của mình rồi ngồi dậy xếp bằng. Vô Danh không còn cảm thấy đau nhức trên cơ thể, cả người hắn lúc này cảm thấy rất là thoải mái, tinh thần mười phần, điều này khiến hắn cảm thấy rất lạ, rõ ràng hôm qua còn bị chém gài

Hai tay Vô Danh bắt chéo nhau cảm hai đầu vật ạo kéo lên, hắn định coi ảo ra xem vết thương trên cơ thể, nhưng không đợi hắn coi ảoa ra thì một cơn đau đầu dữ dội truyền đến.

Sự đau đớn này không phải nỗi đau đến từ thể xác bên ngoài, mà nó đến từ sâu bên trong đầu của Vô Danh, đánh thẳng vào trí nhớ của hắn.

Vô Danh ôm cái đầu đang đau dữ dội của hắn, hắn không ngừng lấy tay đập vào đầu của mình, sự đau đớn này có thể nói còn kinh khủng hơn cả chết.

Một loạt các thông tin truyền vào trong đầu của Vô Danh, rất nhiều các hình ảnh kí tự như nước lũ tràn vào trong đầu của hắn.

- Ggaaaaa.....!!!!

Trong đầu cứ như bị hàng ngàn cây đinh đóng vào, Vô Danh không thể ngăn cản sự đau đớn mà gào hét lên. Hắn đau đến nỗi muốn gất đi, nhưng hắn không thể nào ngất được mặc dù rất muốn, những lúc hắn muốn bỏ cuộc thì đại não của hắn như

- Ầm...ầm..ầm!!!

Vô Danh đưa tay ra không ngừng nện vào bức tường phòng, đầu hắn bây giờ quá đau, hắn muốn tìm một thứ gì đó phát tiết, thế là hắn liên tục nện vào tường phòng, bức tường vì những cú đấm của hắn mà rung lên bần bật, cả cánh cửa ra vào cũng vậy, nhưng loại đá xây lên tòa nhà này không giống mấy viên đậu phụ đỏ bình thường ở trái đất cho nên dù cho Vô Danh có đấm có nào đi nữa thì nó cũng chỉ mới bắt đầu có vết rạn nứt tí tí.

Thông tin, hình ảnh, những cổ văn kì lạ cứ như vậy truyền vào trong đầu của Vô Danh, khắc sâu vào trong tâm khảm.

Tiếng hét và tiếng đấm vào tường cứ thế vang lên không dứt, nhưng dù cho Vô Danh có gào hét vì đau đớn như thế nào đi nữa thì vẫn không có ai để ý tới bởi vì cách âm ở đây quá tốt. Mãi một lúc tiếng hét bắt đầu nhỏ dần rồi im bặt.

Hai mắt của Vô Danh mờ to hết cỡ nhìn lên phía trên trần nhà, cả người vô lực nằm bẹp trên giường, không ngừng thở hắt hắt.

Mặt Vô Danh tái xanh, khuôn mặt vẫn còn hiện lên vẻ sợ hãi kinh khủng. Nhưng rồi một luồng khí bảy màu từ vị trí đan điền truyền đi khắp các nơi ngoách trong cơ thể của Vô Danh xoa dịu đi nỗi đau mà hắn vừa phải chịu đựng. Cả người đang căng cứng của Vô Danh lúc này mới thả lỏng ra, trên mặt cũng đã hồng hào hơn trước kia.

Mắt Vô Danh cứ mờ to nhìn trần nhà nhưng trong đầu hắn không phải hình ảnh trần nhà mà là một loạt các hình ảnh, thông tin, văn tự cứ hiện lên một cách rõ ràng sống động như thật.

Hình ảnh đầu tiên hiện lên trong đầu Vô Danh chính là một vụ nổ cực kì kinh khủng, nó là sự va chạm của ba hành tinh khổng lồ tạo ra, sau đó một hành tinh mới được hình thành tại vị trí va chạm của ba hành tinh.

Mà trước đó còn có một quả trứng bảy màu được tạo ra, Vô Danh nhìn thấy rõ ràng thứ bên trong quả trứng, đó chính là một bào thai, vô trứng dần ngưng thực rồi che đi bào thai bên trong, sau đó quả trứng bảy màu này bị nổ hất đi.

Vô Danh nhìn theo quả trứng bảy màu kia, nó bay xuyên qua vô số các không gian khác nhau, qua biết bao nhiêu năm tháng nó vẫn cứ bay như vậy, phá vỡ không biết bao nhiêu mảnh ngăn cách vị diện. Cuối cùng tới một ngày quả trứng này lao thẳng vào một tinh cầu xanh chôn sâu vào trong đất.

Một loạt các hình ảnh mập mờ trôi qua rất nhanh trong đầu Vô Danh, giống như một đoạn phim tua nhanh vậy, cuối cùng nó cũng dừng lại.

Hình ảnh trước mắt Vô Danh là một quả trứng bảy màu nằm trên đỉnh một ngọn núi, ngọn núi này Vô Danh cũng đã quá quen thuộc.Xung quanh ngọn núi, tất cả các loài động vật đều đi về phía quả trứng, chỉ khi cách quả trứng một trăm mét, chúng

Lúc này bầu trời tối om, sau đó sấm chớp không ngừng vang gập liên hồi, những hạt mưa đầu tiên bắt đầu đổ xuống, tất cả cây cối đều rung rung thân mình, tất cả các loài hoa trên núi đều nở rộ rõ, không ngừng khoe sắc tỏa hương.

- Gràooooo....

Một tiếng rỗng ngấm vang vọng khắp chín tầng trời, một con rồng vàng bay múa uốn lượn trên không trung, sau đó bay về phía quatrúng bảy màu rồi cuộn mình lại, giữ quả trứng ở giữa và nằm ngay ở đó.

Con rồng vàng kêu lên một tiếng ngấm vang dội rồi cả người nó phát ra ánh sáng vàng chói lóa, ẩn chứa bên trong ánh sáng vàng chínhlà một nguồn năng lượng cực kì tinh thuần, nó không ngừng truyền vào trong quả trứng.

Tất cả các loài thú xung quanh núi cúi mình trước vị vương tử sắp ra đời, cả thân mình run rẩy, nhưng sâu trong ánh mắt chính là sự vui mừng cùng tôn kính.

- Rắc.....rắccccc.....!!

Quả trứng bắt đầu vang lên những tiếng nứt vỡ, lúc đầu chỉ có những vết rạn nhỏ, sau đó giống như là mạng nhện lan ra khắp quả trứng, rồi cuối cùng vỡ ra hoàn toàn, để lộ ra một đứa trẻ sơ sinh.

- Oa.....oa.....oa.....oa!!

Hai mắt đứa trẻ vẫn nhắm lại, hai tay khua khua xung quanh không ngừng khóc oa oa. Con rồng vàng ngấm lên một tiếng, trong tiếng ngấm có chứa sự vui mừng khôn xiết.

Xung quanh đứa bé hiện ra một lồng sáng bảo hộ, sau đó đứa tiếng khóc của nó nhỏ lại rồi tắt hẳn, dường như đã chìm vào giấc ngủ.

Vô Danh tập trung tinh thần nhìn vào bụng dưới của đứa bé, ở đó có một cái bóng bảy màu không khác gì của hắn, Vô Danh ngăn người làm bầm:

- Đứa.....đứa...bé đó....chẳng phải là.....mình sao???

Cuối cùng hình ảnh đó cũng mờ dần rồi biến mất, nhưng nó vẫn khắc sâu trong đầu của Vô Danh.

- Chẳng lẽ.....ta được sinh ra như vậy sao....ta không phải...do cha mẹ sinh ra...mà...mà....là do...thiên địa....thai nghén hàng trăm nghìn năm....rồi nở ra từ một quả trứng??

- Vậy mà...ta vẫn đi tìm bao lâu nay....mà thực ra thứ ta tìm lại không tồn tại??

Vô Danh có chút nghẹn ngào cùng vui mừng, nhưng bên trong đó cũng có chút tự trách bản thân, chỉ vì một điều không tồn tại, mà hẫnlại khiến cho trụ trì mất công tìm kiếm suốt chục năm trời....trụ trì đã chăm sóc hắn suốt mười bốn năm, vậy mà hã

Một giọt nước mắt tràn ra khỏe mi...Vô Danh đưa tay gạt đi, rồi trong đầu hắn lại hiện ra hàng ngàn các văn tự cổ quái, mà điều quan trọng hơn, kì quái hơn là hắn lại có thể đọc hiểu những văn tự này mặc dù đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy. Vô Danh làm bầm đọc từng hàng văn tự cổ kia sau đó ghi nhớ thật sâu vào trong đầu

- "Vô Cực sinh Thái Cực, Thái Cực sinh Lưỡng Nghi, Lưỡng Nghi sinh Tứ Tượng, Tứ Tượng sinh Bát Quái, Bát Quái sinh vô lượng.....Phụ đạo, hữu tính hữu tín, vô vi vô hình; khả truyền nhi bất khả thụ, khả đắc nhi bất khả kiến; tự bản tự căn, vị t

- Vô Cực quyết?? Công pháp?? Đây...đây gọi là công pháp Vô Cực quyết??

Vô Danh cũng chẳng kịp nghĩ nhiều thì một loạt các thông tin nữa lại hiện lên trong đầu hắn.

- Tạo hóa thần thể.....công pháp luyện thể Vô Cực Hóa Thần quyết.

Vô Danh tập trung tinh thần đọc qua hết tất cả các thông tin và ghi nhớ chúng lại, nhưng mà cũng chẳng cần Vô Danh phải nhớ thì hãncũng chẳng thể nào quên được, vì những thông tin đó đã in sâu vào trong đầu của hắn rồi

Khi Vô Danh chắc chắn đã nhớ rõ tất cả mọi thông tin thì một nguồn năng lượng dồi dào đột nhiên trào dâng trong cơ thể hắn, Vô Danh vội vàng ngồi dậy, hai chân xếp bằng.

Một đoạn khẩu quyết hiện lên trong đầu Vô Danh, sau đó hắn dựa vào đó vận chuyển dòng năng lượng kia đi khắp cơ thể.

- Ôông.....ông....oong....oong....!!

Nguồn năng lượng kia đi qua tất cả các kinh mạch, không ngừng cường hóa kinh mạch của Vô Danh rồi đi chuyển đến các huyết hội âm,trường cương, mệnh môn, thần đạo, đại chùy, rồi xung kích các huyết này.

- Âm...âm...âm

Những âm thanh phá vỡ rào cản vang lên liên tục, khắp người Vô Danh bây giờ tràn ngập năng lượng, sau một lúc luồng năng lượng kia cũng tiêu tán. Vô Danh từ từ mở hai mắt ra, môi khẽ nhếch lên, mỉm cười.

Trong lòng Vô Danh bây giờ đang nổi sóng, hắn đang rất kích động, nhưng vẫn cố kìm nén, lần này hắn đã nắm bắt cơ hội một cách triệt để, nhân lúc cơ thể được thức tỉnh, thì hắn đã mượn nguồn năng lượng kia mà xung kích mở ra luân xa. Lần này hắn mở được những năm đạo luân xa. Điều này bảo hắn làm sao không vui mừng cho được.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Tóc mới

- Ọc....ọc....ọc...

Tiếng kêu ọc ọc từ trong bụng Vô Danh truyền ra, bụng của Vô Danh đã bắt đầu biểu tình, một tí thời gian luyện công vừa rồi của Vô Danh đã tốn cả một ngày. Chỉ một cái nhắm mở mắt là từ sáng đến chiều.

Vô Danh há miệng thở ra ngoài một ngụm trọc khí, rồi đưa mắt nhìn khắp cơ thể.

- Ai da, bần quá đi!!

Trên người Vô Danh bây giờ thực sự rất bần, cả người hắn đầy những tạp chất bốc mùi cực kì hôi thối. Đây chính là quá trình loại bỏ tạp chất trong cơ thể mỗi khi tu vi tăng lên. Theo quá trình tu vi tăng lên sẽ có một lượng tạp chất trong cơ thể bị đẩy ra ngoài, khiến cho cơ thể sạch sẽ hơn. Những tạp chất này chính là những chất độc hại bên trong cơ thể, số đi trong cơ thể có nhiều tạp chất độc hại như vậy chính là do thức ăn mà cơ thể ăn vào, những chất độc đó cơ thể không loại bỏ dc mà dần dần tích tụ lại.

Mà tu luyện chính là quá trình làm cho cơ thể dần dần hòa hợp với thế giới bên ngoài, sạch hơn, mạnh mẽ hơn, gần với tự nhiên hơn. Cho nên khi tu vi tăng lên thì năng lượng được hấp thu từ bên ngoài chuyển hóa vào bên trong cơ thể sẽ loại bỏ hết các tạp chất và thay vào chỗ của nó.

Vô Danh cũng đại khái hiểu được tại sao trên người mình bây giờ lại có nhiều tạp chất nhầy nhụa hôi thối như vậy.

Vô Danh vội vàng chạy vào nhà vệ sinh để tắm. Vô Danh coi hết quần áo ra, sau đó như một thói quen, ánh mắt bắt đầu nhìn vào gương, vừa nhìn vào thì hai mắt của Vô Danh như muốn lòi ra ngoài, sau đó như không tin vào mắt của mình rồi đưa mắt nhìn xuống ngực, bụng, eo, sau đó lại quay lưng rồi nhìn vào trong gương.

- Mù mắt rồi, mới bị chém có một ngày mà vết thương đã lành lại rồi. Trời ạ, không những không thấy sẹo mà hình như mình còn cường tráng hơn trước a, chà chà.

Vô Danh như con nghen ngắm nhìn cơ thể trần trụi trong gương, người hắn bây giờ vết thương không những đã khỏi mà còn không thấy sẹo đâu. Cơ thể vốn đã đẹp bây giờ nhìn còn đẹp hơn, trắng hơn, các đường nét trên cơ thể hiện ra còn rõ ràng hơn trước. Vô Danh liên tục tap mấy tư thế giống như những vận động viên thể hình thì đầu rồi không ngừng lắc đầu chep chep cái miệng tự khen mình.

- Haizzz....

Vô Danh đột nhiên thờ dài một cái, vì khuyết điểm duy nhất trên cơ thể hắn bây giờ chính là cái mặt sẹo này, cả người đều đẹp nhưng cái mặt tiền thì lại xấu đến nỗi ma chê quỷ hờn.

- Bỏ đi bỏ đi, cái mặt cũng chỉ là vẻ bề ngoài, quan trọng là nội thất bên trong

Nói xong thì vẻ mặt của Vô Danh như nhớ ra gì đó, cúi đầu đưa mắt nhìn về phía hạ thân cười cười, sau đó cái tay búng nhẹ vào:

- Hắc hắc, tiểu vô danh của ta cũng càng ngày càng lớn, càng ngày càng trắng trẻo hồng hào, oai phong凛冽, không sai, cũng không thua kém chủ nhân của người chút nào. Ta với người chính là có phúc cùng hưởng a, tốt nhất là không có họa.

Vừa mới cười cười đùa đùa với tiểu vô danh, thì lúc này cái mặt lại cứng lại, hai tay run run đưa lên sờ đầu, sau đó ánh mắt từ từ nhìn vào trong gương.

- Trời ạ, tiểu vô danh của ta, chủ nhân của người cũng có tóc a. Nhưng mà tóc ta màu bạch kim chứ không phải màu đen như người, à ta quên mất, người là cái thẳng đầu khác, làm gì mà có tóc.

Vô Danh giống như thẳng tự kỷ, mồm làm bầm rồi hai tay cứ vuốt vuốt tóc trên đầu, thật kỳ lạ tóc của hắn không phải tóc màu đen giống như người bình thường mà lại là tóc bạch kim

- Mù mắt rồi, mới có một đêm thôi, mà sao tóc ta có thể mọc dài ra như vậy chứ, đây là cái lý thuyết gì vậy.

Tóc của Vô Danh bây giờ đã mọc dài, chỉ cách một đoạn nữa là chạm tới vai rồi.

- Ơc....ơc!!

Bụng của Vô Danh lại kêu lên, thế là hẳn không giấu bản thân nữa, tắm rửa thật sạch sẽ đến khi không có mùi hôi mới đi ra. Khi ra ngoài phòng tắm thì hẳn liền vào bếp làm chút thức ăn bổ dưỡng, thực phẩm ở đây rất sạch sẽ tươi ngon, không giống như ở trái đất, càng ăn càng ngon.

Vô Danh lúc này không biết thời gian như thế nào, cho nên ăn xong hẳn liền mở cửa sổ ra nhìn:

- Ấc, sao vẫn trời tối vậy, không đúng, không đúng...

Vô Danh đóng cửa vào rồi bắt đầu suy nghĩ, từ lúc bị chém đến bây giờ, có lẽ thời gian trôi qua cũng không quá dài. Từ lúc tỉnh dậy đập đầu xuống giường Vô Danh có thấy ánh sáng lờ mờ, ánh sáng này hơi nhạt giống như nắng sớm, rồi từ lúc đầu bị đau như búa bổ đến bây giờ đã là trời tối, mà trước lúc bị đau là trời sáng, tỉnh dậy tắm rửa, ăn cơm là trời tối.

- Chắc cũng chỉ sắp trôi qua một hôm, bởi vì cơ thể của ta cũng không thể nhịn đói quá lâu được, ít nhất cơ thể có thể nhịn một ngày sau đó lập tức đưa ra phản ứng, lúc đó chắc chắn dù ta có hôn mê đi chăng nữa thì cũng phải tỉnh lại. Trong điều kiện như vậy chắc chắn thời gian đi qua cũng chỉ có một ngày, vậy vẫn còn ba ngày nữa học viện mới khai giảng.

Vô Danh sau khi nghĩ mới hồi mới gật đầu, sau đó liền đi về phía giường ngủ, dựng ngược cái đồng hồ cát mới mua rồi lại ngồi xếp bằng, hai tay đan vào nhau kết thành thủ ấn.

Đồng hồ cát này có thể chảy trong vòng ba ngày tròn, cho nên Vô Danh có thể tính toán thời gian một cách cẩn thận.

Trong đầu của Vô Danh có một lượng lớn thông tin mới được truyền vào hẳn còn chưa nghiên cứu được hết những thông tin đó. Vẫn còn ba ngày nữa mới đến ngày khai giảng, hẳn sẽ dùng thời gian ba ngày này để nghiên cứu hết những thông tin đó.

Vô Danh rơi vào trạng thái định thần, trong đầu không ngừng hiện lên các thông tin, các văn tự cổ xưa. Vô Danh cẩn thận đọc từng thông tin một, không ngừng phân tích giải nghĩa. Lúc này trong đầu Vô Danh hiện lên tất cả các thông tin về " Vô Cực quyết ".

- " Vô Cực quyết" là công pháp tạo hóa do trời đất sinh ra, đây chính là công pháp chi cao vô thượng, muốn luyện được công pháp này yêu cầu phải có " Tạo Hóa thần thể " trời sinh và phải có mười hệ linh căn: kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, băng, lôi, phong, quang, âm (băng băng ; lôi sét ; phong gió ; quang ánh sáng ; âm bóng tối).....

Đọc đến đoạn này làm cho Vô Danh tí nữa hụt máu. Lúc khảo nghiệm linh căn, hẳn cũng biết được đại khái linh căn ảnh hưởng đến việc tu luyện như thế nào, những người có càng nhiều linh căn thì tu luyện càng chậm, không thể tu luyện được tới cảnh giới cao, mà lúc khảo thí hẳn có tám loại linh căn, bị người ta chửi lên chửi xuống, vậy mà bây giờ công pháp Vô Cực quyết này lại yêu cầu những mười loại linh căn, vậy là cái lý thuyết bỏ mẹ gì.

Mà nói đến mười loại linh căn, lại càng làm cho Vô Danh khó hiểu, chẳng phải chỉ có tám loại linh căn thôi sao, tự nhiên ở đâu chui ra thêm hai loại là ánh sáng và bóng tối.

Như để giải đáp câu hỏi của Vô Danh một loạt thông tin lại hiện ra trong đầu của Vô Danh. Linh căn ánh sáng và bóng tối là hai loại linh căn chỉ xuất hiện ở người sở hữu Tạo Hóa thần thể. Hai loại linh căn này đều có những công dụng khác nhau, nhưng công dụng mạnh nhất, hữu ích nhất của nó chính là khả năng ẩn nấp. Hai loại linh căn này không có ai có thể nhìn thấy được, chỉ có chủ nhân của nó mới có thể nhìn thấy. Trong đó nó có khả năng che giấu khí tức cực kì mạnh, khiến người ta khó có thể cảm nhận, dò xét được.

Vô Danh bây giờ cũng đã hiểu tại sao khi khảo nghiệm lại không có hai loại linh căn này. Vô Danh lại tiếp tục tìm thông tin về Tạo Hóa thần thể. Thông tin lại hiện lên trong đầu của Vô Danh.

Tạo Hóa thần thể chính là thể chất cơ thể trời sinh, vừa sinh ra đã có.....

- Ấc, chỉ vậy thôi sao, thật sự hết rồi, @@~!!

Thông tin ngắn gọn xuất hiện trong đầu Vô Danh làm cho hẳn choáng váng, cái này đúng là trên người a. Thông tin chỉ có như vậy cho nên Vô Danh đánh bỏ qua tiếp tục lục lại thông tin trong đầu. Một loạt các thông tin lại hiện ra.....

Vô Danh cứ ngồi như vậy cho đến lúc nửa đêm, rồi mới đứng lại, hẳn lại đi vào nhà bếp ăn một chút sau đó mới quay trở về giường ngồi xếp bằng tiếp tục luyện công.

Khoảng thời gian trước kia, Vô Danh có nghe mấy thằng trẻ trâu bàn tán với nhau về việc tu luyện, cái gì mà tu luyện đến cảnh giới cao rồi chinh phục tất cả các nữ nhân ở thế giới này, rồi cái gì mà bá chủ, các thứ các thứ, nghe đau hết cả đầu, chả có tí thông tin nào hữu ích, nhưng mà cũng có một tin có tính chất thật khá cao mà Vô Danh nghe được là những người tu luyện sau khi vừa tăng lên tu vi của mình thì phải tiếp tục ngồi tu luyện cùng cổ cảnh giới cho vững chắc, cùng với chiến đấu có ảnh hưởng rất lớn đến căn cơ tu luyện.

Cho nên Vô Danh lại ngồi vận công cả đêm cùng cố tu vi của mình cho vững chắc, nhưng điều kì lạ chính là mặc dù cả đêm không ngủ nhưng Vô Danh vẫn rất tỉnh táo, tinh thần mười phần thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Hỗn loạn thiên mục

Vô Danh đang ngồi tu luyện thì đột nhiên mờ trắng mắt ra, hẳn vừa nhớ ra một điều, điều này rất quan trọng, chính là tại sao đột nhiên trong đầu của mình lại được truyền vào một lượng lớn thông tin như vậy. Cũng trách Vô Danh lúc đó quá vui mừng

Vô Danh nhu mấy suy nghĩ, từ lúc hẳn đến thế giới này ngoài việc ở cùng với Nguyệt Nhi, báo danh vào học viện thì cũng không tiếp xúc qua thứ gì, rồi cho đến những hôm hẳn bị vậy công sau đó bị thương thì cũng không có gì, ngày hôm kia hẳn lại

Nếu viên thuốc đó bá đạo như vậy thì cũng không đến lượt hẳn dùng, cho nên viên thuốc này chắc chắn không có vấn đề.

Vô Danh đột nhiên có một suy nghĩ là hẳn không có tiếp xúc thứ gì thần bí bên ngoài nhưng nếu trong cơ thể của hẳn vốn có thì như thế nào ??

Hai mắt cùng tay của Vô Danh không tự chủ mà nhìn về phía cái bát bảy màu ở bụng dưới, sau đó hẳn nghĩ đến loạt hình ảnh kia, hẳn là một người sinh ra từ quả trứng, cảnh tượng lúc hẳn chuẩn bị sinh ra còn không kém phần kinh người nữa.

Rồi Vô Danh lại nghĩ đến lúc mình tỉnh dậy, tại sao lại đập đầu vào giường như vậy, cảm giác giống như là bị rơi từ trên xuống, tại sao lại có cảm giác như vậy, chẳng lẽ mình thật sự bị rơi từ trên xuống, nếu vậy tại sao mình lại rơi từ trên xuống, lúc đó

đúng rồi, tại sao lúc mình tỉnh dậy lại không thấy người mình bị đau như thế gì, rõ ràng mới bị chém, chẳng lẽ vết thương đã khỏi từ lúc đó, mà tại sao vết thương lại được chữa khỏi. Chẳng lẽ là do viên thuốc?? Không đúng, viên thuốc này không có khả năng. Hay là có người giúp mình?? Cái này cũng không phải, ai mà lại có lòng tốt như vậy chứ?? Hình Hoa?? Lúc đó năng ta đã rơi đi cũng đâu có động đến mình, hình như là có hai người diu mình về phòng nhưng cũng đã rời đi luôn, lúc đó còn giữ được chút ý thức, nhưng sau đó cũng ngất đi.

Vậy chuyện gì đã xảy ra, hay là có cao nhân giúp đỡ, nhưng lại có ai tốt bụng như vậy chứ, không những chữa thương còn cho mình một công pháp tu luyện, cùng công pháp luyện thể bá đạo như vậy. Cái này cũng không có khả năng, công pháp Vô Cực quyết yêu cầu bản thân mình phải có mười loại linh căn mới luyện được, mà hai loại linh căn ánh sáng và bóng tối thì không có ai có thể nhìn ra, và cũng chẳng có ai có ấy chứ, cho nên cũng không có ai có thể tạo ra công pháp phù hợp được. Như vậy việc có người giúp là điều không thể xảy ra.

Nếu như không phải là tác động từ bên ngoài, vậy nhất định là tác động từ bên trong, liệu nó có liên quan đến cái bát bảy màu không.

Vô Danh lại trở về tư thế như lúc tu luyện, hai tay kết ấn, tập trung tinh thần sau đó hẳn truyền ý niệm đi khắp cơ thể, hẳn muốn dò xét xem cơ thể của mình có thứ gì đó hay không. Vô Danh liền dò xét một loạt trên cơ thể từ ngoài vào trong, đi qua từng mạch máu, huyết đạo, từng vị trí trên cơ thể, nhưng một lúc cũng không phát hiện cái gì, tìm mãi không thấy khiến cho Vô Danh có chút thất vọng, nếu đã không có thì tìm nữa cũng vô ích tốn thời gian mà thôi. Vô Danh định dừng lại thì đột nhiên nhớ đến còn một vị trí mà mình chưa dò xét đó chính là đan điền (dưới rốn 3 cm thí phảiv).

Vô Danh liền truyền ý niệm đến đan điền tìm kiếm một vòng, sau đó cảnh tượng trước mắt khiến cho hẳn kinh ngạc.

Ở giữa đan điền của Vô Danh có vòng tròn giống như hình âm dương một đen một trắng, trong hình âm dương này có hai hạt châu bảy màu to bằng con mắt nằm ở hai phía màu đen và màu trắng.

Cái vòng âm dương này xoay tròn liên tục, ở bên trong có hai hạt châu bảy màu không ngừng tỏa ra một loại khí tức cổ xưa, nhưng loại khí tức cổ xưa này lại bị giữ lại xung quanh hạt châu. Cảnh tượng này khiến Vô Danh nghĩ đến hai loại linh căn ánh sáng và bóng tối của mình. Cái vòng âm dương kia có thể chính là hai loại linh căn này đang hợp lại kim hãm hai hạt châu bảy màu kia.

Nhưng Vô Danh lại cảm thấy có lẽ hai linh căn này chỉ đang che giấu đi khí tức cổ xưa của hai hạt châu bảy màu kia tỏa ra mà thôi, vì hai hạt châu kia không có hành động gì giống như là muốn chạy trốn cả.

Hai hạt châu này như có một loại liên kết nào đó với nhau, giống như chúng là một đôi vậy.

Sau khi Vô Danh nhìn thấy hai hạt châu này thì liền nghĩ đến việc một loạt các thông tin, công pháp cùng khả năng chữa thương hồi phục cơ thể đều đến từ nó. Điều này khiến cho Vô Danh hết sức tò mò về thứ này.

Vô Danh lại tiếp tục truyền ý niệm tới hạt châu, cảm nhận xung quanh hai hạt châu này, hẳn muốn biết thêm về nó.

Khí ý niệm mà Vô Danh truyền tới, hai hạt châu này hơi rung rung một chút, sau đó cả người Vô Danh có một cảm giác gì đó giống nhưgiữa hẳn và hai hạt châu này đã hoàn toàn kết nối với nhau, chỉ cần một ý niệm là hẳn có thể điều khiển hạt châu ỉ

Một số thông tin lại tiếp tục truyền vào trong đầu của Vô Danh, hẳn đọc qua hết tất cả các thông tin trong đó.

Bây giờ Vô Danh đã biết được hai hạt châu này gọi là " Hồn Độn Thiên Mục ". Công dụng của nó thì Vô Danh sẽ từ từ tìm hiểu thêm, đồng nghĩa với việc muốn sử dụng được " Hồn Độn Thiên Mục " thì tu vi cũng phải đạt đến một trình độ nhất định, chỉ có như vậy mới có đủ thực lực để điều khiển " Hồn Độn Thiên Mục " này.

Vô Danh không phải là một thằng náo nản, nên có thể thấy được " Hồn Độn Thiên Mục " này là vật bất phân, sức mạnh từ nó tỏa ra quả thật rất lớn, Vô Danh nghĩ nếu như vật này xuất hiện ở bên ngoài vậy chắc chắn sẽ dẫn đến một hồi tranh đoạt không có điểm dừng, lúc đó vật này xuất hiện ở đâu thì ở đó chắc chắn có những trận chiến kinh thiên động địa xảy ra. Không chỉ " Hồn Độn Thiên Mục " này mà còn cả công pháp " Vô Cực quyết ", " Vô Cực Hóa Thần quyết " nữa, mỗi thứ đều là bảo vật người người thèm khát.

Nhưng mà có được Vô Cực quyết thì cũng vô dụng bởi vì nếu không có mười loại linh căn thì không thể nào mà sử dụng được loại công pháp này. Nhưng con người thường rất ích kỉ, nếu mình không có được thì cũng không muốn người khác có được.

Vô Danh cũng trầm ngâm trong lòng, những thứ này trên người hẳn đều là những bí mật động trời, nếu để cho người khác biết được thì hẳn chắc chắn phải chết, nên Vô Danh cũng không ngu gì mà lại đi nói với người khác, trừ khi ngại sống quá lâu mới làm ra chuyện ngu ngốc như vậy. Việc này chỉ có mình hẳn có thể biết, cho dù là người thân bên cạnh cũng không thể cho họ biết. Mà hẳn ở đây thì cũng làm gì có người thân, à có duy nhất một người chính là Nguyệt Nhi.

- Đứng là thất phu vô tội, hoài bích có tội a.

(người bình thường thì không có tội, nhưng vì mang ngọc quý trong người mà phải chịu tội).

Vô Danh ngừng nghĩ ngợi, tập trung tinh thần truyền một tia ý niệm tới " Hồn Độn Thiên Mục ". Ngay lập tức Vô Danh biến mất sau đóhắn xuất hiện ở một nơi cực kì xa lạ.

Nơi này có cây cối, sông núi, đất đá, mây bay, gió thổi, tất cả mọi thứ đều có nhưng lại không có nhà cửa, con người và động vật. Tất nhiên làm sao mà có cho được, bởi vì đây chính là một thế giới thu nhỏ bên trong " Hồn Độn Thiên Mục ". Nói là t

Vô Danh nhìn ngắm khung cảnh xung quanh, cảm nhận sự thay đổi ở đây. Vô Danh thấy linh khí trong đây cực kì đặc biệt, không thừa thớt như ở bên ngoài. Ngoài việc linh khí nơi đây cực kì đặc biệt thì Vô Danh còn cảm thấy có một cảm giác gì đó không đúng ở đây. Vô Danh nhu mày lăm lăm:

- Thời gian ở đây dường như khác bên ngoài....hừm....chẳng lẽ thời gian ở trong này trôi nhanh hơn bên ngoài sao??

Vô Danh ngồi xếp bằng, hai mắt nhắm hờ lại, rồi yên lặng cảm nhận không gian xung quanh, cuối cùng hẳn miệng hẳn nhếch lên một nụ cười bởi vì:

- Thời gian ở đây đúng là trôi nhanh hơn bên ngoài, không phải nhanh bình thường mà nhanh gấp vài lần.

Thần hình Vô Danh đang ngồi xếp bằng đột nhiên vận đạo rồi dần từ trên nổi ảo, cuối cùng biến mất. Vô Danh lại xuất hiện trong phòngcủa mình, vẫn tư thế ngồi xếp bằng trên giường.

Vừa nãy Vô Danh đã đi vào bên trong thế giới của " Hồn Độn Thiên Mục ", bây giờ hẳn lại trở ra, hẳn muốn biết xem thời gian bên trong tiểu thế giới của " Hồn Độn Thiên Mục " nhanh hơn thời gian bên ngoài này gấp mấy lần.

Vô Danh rời khỏi phòng sau đó đi về phía khu nhà bán đồ dùng trong trường để mua mấy cây nhang. Ở đây không có đồng hồ để xác định thời gian nên chỉ đành kiểm mấy cây nhang để dùng.

Trời bây giờ cũng đã sáng rồi, có rất nhiều người ra ngoài đi dạo hít thở không khí, có người thì tập thể dục trên những bãi cỏ, người thì tụ tập nói chuyện, dọc đường đi đến khu nhà bán hàng thì cũng có rất nhiều người vừa đi vừa ăn đồ ăn, có người thì trái bộn trên bãi cỏ ngồi đó ăn sáng, tiếng nói chuyện riu rít không ngừng. Khung cảnh rất là náo nhiệt, tươi vui.

Vô Danh lúc này đi ra ngoài nhưng lại quên không mang mặt nạ che mặt lại, cho nên bị rất nhiều người nhìn thấy gương mặt xấu xí củahắn, Vô Danh đi đến đâu đều có người bán tán, ai ai cũng né ra không muốn đứng gần Vô Danh.

Có những nam sinh không để ý khuôn mặt xấu xí của Vô Danh mà lại chú ý tới mái tóc của hắn:

- Người nhìn kia, tên mặt quỷ đó có mái tóc nhìn cũng đẹp đó chứ, cả đầu bạc trắng nhìn ngẫu nhiên vài cá nồn.

- Đúng vậy, đúng vậy, ta cũng muốn có màu tóc giống như hắn a, nếu như ta cũng có tóc màu đó hẳn là nhìn rất đẹp trai, lúc đó chắc chắn sẽ có rất nhiều nữ sinh chạy đến bên cạnh ta mà xin làm quen a, hắc hắc.

- Hắc con mẹ ngươi, ở đó mà tưởng bở, nhưng mà nếu như ngươi muốn là cũng có một cách giúp ngươi.

- Cách gì vậy huynh đệ, ta cũng muốn có mái tóc trắng như vậy a, ngươi thử nói cách của ngươi cho ta xem.

- Nói ra thì rất là dài dòng, tốt nhất các ngươi đi theo ta, ta sẽ giúp tóc của các ngươi biến thành màu tóc giống như tên kia.

- Được được, đi thôi.

Mấy tên nam sinh này nói chuyện với nhau xong cả lũ dắt nhau đi về một phía khác.

Vô Danh cũng có thể nghe được mấy tên đó nói chuyện, vì mấy tên đó nói cũng không nhỏ chút nào, Vô Danh lắc đầu cười, tóc của hắn mọc ra đã như vậy rồi, mấy tên kia có làm gì thì cũng làm sao mà giống được như tóc của hắn, cùng lắm là nhìn giống cái mà bên ngoài thôi. Mà Vô Danh cũng phải công nhận là tóc này trông rất đẹp, hẳn cũng đã nhìn thấy nhiều người ở trái đất có mái tóc bạch kim như vậy, nhưng tất cả đều là đi nhuộm, nhưng mà Vô Danh thấy chẳng có ai sở hữu bộ tóc đó mà đẹp bằng hắn cả. Tóc của Vô Danh khá dài cho nên hẳn buộc tóc đuôi ngựa đằng sau, ở phía trước thì hắn để mái dài rẽ ngôi, nhìn rất là đẹp, tiếc mỗi cái mặt của hắn quá xấu, nếu không thì gái bu đầy ngoài.

Vô Danh vừa đi vừa nhìn ngắm xung quanh, mà lúc này hắn nhìn thấy một thần ảnh xinh đẹp quen thuộc, chính là Nguyệt Nhi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Vô tình chạm môi

- Nguyệt.....

Vô Danh nhìn thấy Nguyệt Nhi thì liền giờ tay lên định gọi nàng, nhưng mới chỉ nói được một nửa thì hắn đột nhiên dừng lại không tiếp tục gọi nữa. Bởi vì lúc này Vô Danh thấy bên cạnh Nguyệt Nhi còn có vài người khác, trong đó còn có cả cái tên Hoàng Dương mặt trắng.

Thấy Nguyệt Nhi đang nói chuyện cùng với nhiều người như vậy, cho nên Vô Danh cũng không tiện đi qua bên đó làm gì cả, có khi lại chỉ làm bóng đèn cản trở người ta nói chuyện mà thôi. Cho nên hắn không tiếp tục gọi nữa mà quay người đi về phía trước, giống như chưa nhìn thấy gì vậy.

Vì được nghỉ mấy ngày mới đến hôm khai giảng, cho nên khoảng thời gian này mọi người thường đi ra ngoài thư giãn cùng tham quan học viện. Vạn Xuân học viện rất là lớn, được chia ra làm Đông viện, Tây viện, Nam viện, Bắc viện, bốn nơi dạy và quản lý học sinh. Muốn đi tham quan hết được tất cả các nơi thì cũng phải mất mấy ngày.

Hôm nay Nguyệt Nhi với mấy người bạn cùng phòng quyết định đi tham quan khắp trường cho khuấy khóa, bởi vì nếu như chỉ quanh quẩn trong phòng thì chán chết, cho nên Nguyệt Nhi cũng đồng ý đi ra ngoài với mọi người.

Bốn người Nguyệt Nhi vừa đi dạo xung quanh vừa nói chuyện thì không biết cái tên Hoàng Dương ở đâu xuất hiện, rồi nói muốn đi cùng bọn Nguyệt Nhi. Ba người kia vừa nhìn thấy Hoàng Dương thì cũng đã nhận ra hắn, bởi vì bọn họ đều nghe nói Hoàng Dương chính là thiên tài có hoàn mỹ kim linh căn, hẳn nhìn cũng rất nho nhã đẹp trai cho nên cả ba người liền đồng ý. Nguyệt Nhi thì lại rất là ghét cái tên giả tạo này, tên này nhìn vẻ bề ngoài thì ai cũng cho là nhả nhặn lịch sự nhưng chỉ có Nguyệt Nhi mới hiểu hắn đáng ghét cỡ nào, chính vì hắn mà Vô Danh mới bị thương nặng như vậy.

Nhưng Nguyệt Nhi cũng không biết việc tốt mà Hoàng Dương mới làm gần đây với Vô Danh, nếu nàng biết thì khi nhìn thấy Hoàng Dương đã nổi khùng nên mà cho hắn một trận rồi. Nhưng vì tất cả mọi người đều đồng ý cho Hoàng Dương đi chung nên cho dù Nguyệt Nhi có không thích thì cũng không thể nào từ chối được, nên đành mặc hắn đi theo.

Hoàng Dương được mọi người đồng ý thì tỏ ra rất là vui mừng, Nguyệt Nhi cũng không phản đối hắn đi cùng cho nên hẳn lại càng đắc ý hơn. Hắn nghĩ Nguyệt Nhi đồng ý cho mình đi cùng tức là đã không còn tránh né hắn, mà muốn cho hắn một cơ hội, cho nên lúc đi dạo cùng mọi người thì cứ đứng xán gần vào bên cạnh Nguyệt Nhi mà hỏi chuyện.

Còn Nguyệt Nhi thì lại cảm thấy cực kì khó chịu, chẳng hiểu tên này bị bệnh hay sao mà lại cứ đứng gần nàng rồi nói liên tục, khiến cho Nguyệt Nhi cảm thấy rất là đau đầu, cho nên cũng chỉ ậm ừ trả lời cho qua chuyện.

Nguyệt Nhi đi ở phía bên ngoài, còn Hoàng Dương thì lại đi ngay bên cạnh nàng. Lúc đi hẳn cứ tiến sát lại gần khiến cho Nguyệt Nhi muốn tránh xa hắn ra. Ba người bạn đi cùng Nguyệt Nhi thì đã sớm bị Hoàng Dương kia mua chuộc rồi, cũng biết là Hoàng Dương rất thích Nguyệt Nhi cho nên lại rất phối hợp với hắn.

Lúc ba nàng thấy Hoàng Dương nói chuyện với Nguyệt Nhi thì cũng đều đưa Nguyệt Nhi mấy câu, ý muốn gắn ghép Nguyệt Nhi vớiHoàng Dương. Hoàng Dương thấy vậy thì cũng cười thầm trong lòng, thầm khen mấy cô ả này rất biết phối hợp với

- Mấy bạn cũng không thể nói như vậy, mình với bạn Nguyệt Nhi cũng chỉ là mới quen biết mà thôi, cũng chưa tới mức như mấy bạn nói.

Hoàng Dương trong lòng thì rất là đắc ý, nhưng ngoài mặt thì lại tỏ vẻ ta đây là người quân tử mà phủ nhận mấy lời kia.

Nguyệt Nhi ở bên cạnh thì rất là khó chịu, nàng bị chọc cho tức đỏ cả mặt lên, nhưng lại không biết nói gì, vừa định mở miệng nói thì cógái bên cạnh đã lên tiếng:

- Hoàng Dương, bạn cũng không cần phải phủ nhận điều này làm gì, mình thấy bạn từ nãy đến giờ cũng chỉ có chú ý đến Nguyệt Nhi mà cũng không thêm để ý đến ba người bạn mình, đầu câu là Nguyệt Nhi này....Nguyệt Nhi nọ...nghe rất là thân mật, vậy không phải là thích nàng thì là cái gì....

Hoàng Dương nghe vậy thì lại càng vu vơ, trong lòng nghĩ rằng phải thường cho cô nàng này vì rất là biết phối hợp với hắn. HoàngDương giả vờ ngượng ngừng nói:

- Ô....thì...đúng là mình rất để ý đến Nguyệt Nhi....nhưng....cô ấy hình như không chú ý tới mình lắm...

- Ai da, Nguyệt Nhi, mình nói bạn nè, Hoàng Dương là một chàng trai tốt như vậy, lại còn là thiên tài có hoàn mỹ kim lĩnh căn, còn bạn có hoàn mỹ phong linh căn, hai người rất là xứng đôi a, người ta quan tâm đến bạn như vậy, mà sao lại không thêm nhìn người ta lấy một cái, không phải ai cũng kiếm được một người bạn trai tốt như vậy đâu, nếu như đổi lại là mình thì mình sớm đã đồng ý rồi....

Hoàng Dương vừa nói xong thì cô gái áo xanh đứng cạnh cô gái áo hồng vừa nãy nói đã lên tiếng. Hoàng Dương đưa tay lên che miệng giả vờ ho khan:

- Khụ...Khụ...mọi người đừng nói nữa....Nguyệt Nhi nhà chúng ta đã đỏ hết cả mặt rồi....hay là chúng ta đi chỗ khác chơi đi, mọi người muốn mua gì cũng được hôm nay mình mời khách.

Nguyệt Nhi nghe mấy người này nói nhảm thì cũng tức sủi máu rồi, cái tên Hoàng Dương thật là được nước lấn tới, ai là người nhà của hắn khi nào chứ.

Nguyệt Nhi mặc dù tức, nhưng lại không thể phát tiết được, nàng sợ mình càng phản đối thì mọi người lại càng hiểu lầm, cho rằng nàng ngại nên mới như vậy, cho nên chỉ đành nuốt cục tức này.

Còn Hoàng Dương kia thì lại càng mừng rỡ, trong lòng sung sướng không thôi, mình nói như vậy mà nàng không phản đối, vậy có phải là đồng ý rồi hay không?...bây giờ hắn chỉ cần chờ mấy người kia đồng ý là có thể thực hiện bước tiếp theo của kế

Nguyệt Nhi lúc này thì đã muốn chồm từ lầu rồi, nhưng lại chẳng có lý do gì để chốn cã, nàng hận không có cái lỗ nào ở đây để chui vào mà chốn đi cho đỡ phiền phức.

Vô Danh ở đằng xa, thấy bọn người Nguyệt Nhi cười đùa vui vẻ, tên Hoàng Dương kia thì cứ nhìn chằm chằm Nguyệt Nhi mà cười, còn nàng thì lại cúi đầu đó mặt không nói gì, khiến cho Vô Danh hơi nhứ mảy, nửa lời vừa thốt ra liền thu lại mà tiếp tục đi về phía trước....

Trong lúc Nguyệt Nhi đang bế tắc, thì đột nhiên nghe thấy một tiếng nói quen thuộc, hình như là đang gọi nàng, cho nên liền ngừng đầu lên nhìn ngó xung quanh, sau đó thì nàng nhìn thấy một nam học sinh tóc trắng buộc đuôi ngựa, gương mặt nhìn có chút quen thuộc, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt bị hồng bên trái của nam sinh này thì Nguyệt Nhi liền khẳng định đây chính là Vô Danh, nhưng làm cho nàng không hiểu được là, tại sao chỉ sau mấy ngày mà tóc Vô Danh lại mọc dài như vậy, mà tóc lại còn là màu trắng nữa.

Nguyệt Nhi nhìn thấy Vô Danh, dường như hắn định gọi mình, nhưng tại sao lại không nói mà xoay người bỏ đi. Nguyệt Nhi liền nghĩ đến tình cảnh của mình bấy giờ, tên Hoàng Dương kia thì cứ đứng sát mình như vậy, lại còn nhìn chằm chằm như muốn ăn tươi nuốt sống vậy, còn mặt mình thì lại đỏ ửng cúi đầu, giống như kiểu thiếu nữ e thẹn trước bạn trai vậy...

Lúc này thì Nguyệt Nhi thậm kêu không tốt, liền muốn chạy đến giải thích với Vô Danh:

- Vô Danh

Lúc nàng lên tiếng gọi Vô Danh rồi bước đi, thì trong đầu liền có một suy nghĩ là tại sao vừa nãy mình lại lo lắng như vậy, tại sao mình lại sợ Vô Danh hiểu lầm mối quan hệ giữa mình và Hoàng Dương. Nguyệt Nhi lúc này cảm thấy rất khó hiểu, tại sao mình lại cảm thấy lo lắng khó chịu, sợ Vô Danh hiểu lầm gì đó.

Mà vừa nãy nàng gọi Vô Danh, nhưng hắn lại không dừng lại mà vẫn bước đi đều đều, Nguyệt Nhi nghĩ có phải mình gọi hắn bé quá nên hắn không nghe thấy hay không, nhưng rồi nàng lại cảm thấy mình gọi hắn cũng đâu có bé đâu, chắc chắn là anh đã nghe được, nhưng tại sao hắn lại không dừng lại, chẳng lẽ hẳn thật sự hiểu lầm mình, nghĩ đến đây Nguyệt Nhi lại càng khẩn trương, nàng lại gọi hắn một lần nữa, lần này to hơn lần trước:

- Vô Danh, đợi chút....

Thật ra cũng không phải Vô Danh hiểu lầm Nguyệt Nhi, tức giận nàng mà không để ý tới tiếng gọi vừa nãy của nàng, lúc hắn nhìn thấy đám người Nguyệt Nhi thì cũng chỉ nhứ mảy suy nghĩ một lát, dù sao đây cũng không phải việc mà hắn có thể quản được, cho nên cũng mặc kệ, mình cũng chẳng là gì của người ta cả, quan nhiều làm gì.

Vô Danh bấy giờ đang tập trung suy nghĩ đến Hỗn Động Thiên Mục trong cơ thể, nó có vẻ như là bảo vật từ thời thượng cổ gì đó, cho nên mới bá đạo như vậy, không những có không gian khác, mà thời gian bên trong đó lại trôi nhanh hơn bên ngoài gấp mấy lần, nếu như mình tu luyện trong đó thì không khác gì việc người khác tu luyện một năm, nhưng trong thời gian một năm đó thì mình đã tu luyện được liền mấy năm rồi. Như vậy có thể thấy được ai hơn ai kém rồi.

Chính vì suy nghĩ quá nhập tâm về vấn đề này mà Vô Danh không có nghe thấy tiếng gọi lại của Nguyệt Nhi mà cứ tiếp tục đi về phía trước.

Vô Danh hơi cúi đầu đi về phía trước, vừa đi vừa nghĩ mà không để ý đến xung quanh...đột nhiên có một thân hình xinh đẹp chặn trước người hắn. Mắt Vô Danh hơi nhìn xuống dưới đất, không quá để ý phía trước, tự nhiên ở đầu chui ra một người chặn trước mặt khiến cho hắn không kịp dừng lại bước chân của mình...

Cuối cùng...

- Vô.....!!!!

Khuôn mặt của Vô Danh chạm vào người phía trước, ở môi của Vô Danh truyền đến một cảm giác gì đó mềm mại mà ngọt ngào, cảm giác này khiến cho hắn cảm thấy thích thú, muốn được tiếp tục hưởng thụ cảm giác này, Vô Danh có hơi gạt mình nhưng cũng không phản ứng vẫn giữ nguyên tư thế đó, hai mắt thần thần vừa nãy đã không còn mà nâng mí mắt lên, nhìn cảnh tượng trước mặt, lúc này hắn thấy một gương mặt xinh đẹp, trắng hồng mịn màng, hai mắt to mở tròn xoe, long mi dài cong vút, con ngươi đen sâu thăm hút hồn, mà gương mặt này nhìn cũng rất quen thuộc.....

Cảm giác ngọt ngào mềm mại ở môi khiến cho Vô Danh cảm thấy thêm thoải, không nhận được mà muốn đưa lưỡi ra nếm thử, lúcđó Vô Danh xuyên qua bức tường mềm mại kia, cảm nhận một chút ngọt ngào, nhưng lại bị chặn lại bởi một bức t

Lúc này Nguyệt Nhi gọi Vô Danh nhưng hắn lại chẳng nghe thấy mà cứ tiếp tục bước đi, nên Nguyệt Nhi đành phải đứng chắn trước mặtcôa hắn. Vì Vô Danh cao hơn Nguyệt Nhi một chút cho nên nàng phải hơi ngửa mặt lên nhìn hắn, nàng muốn h

Cuối cùng lời vừa muốn nói ra, mới chỉ được một nửa thì đã bị bị chặn lại...bởi một thứ gì đó ấm áp nóng bỏng....

Bạn đang đọc truyện *Thiên Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net

Chương 20: Hiểu lầm - Giải thích

- Oánh!!

Trong đầu của Nguyệt Nhi giống như muốn nổ tung, đầu óc trở nên mờ mịt, cả người cứng đờ, đôi mắt nàng như hiện lên từng màn sương mờ lưu chuyển, đôi mắt tròn xoe mờ to ra nhìn Vô Danh.

Đột nhiên xảy ra chuyện như vậy khiến cho Vô Danh không kịp phản ứng, đôi mắt đen sâu thăm kìa khiến cho hắn có chút thần thần, nó như có từng làn sóng nước nhẹ nhàng, kết hợp với con ngươi màu đen lại càng khiến cho người ta bị hút hồn, giống như bị rơi vào một hồ nước sâu không thấy đáy, khiến người ta không thể thoát ra được.

Ánh mắt kia lại giống như đang quyến rũ người khác, khiến cho kẻ bị ánh mắt đó nhìn trúng không thể không phạm tội, Vô Danh cũng thăm than, còn nhớ như vậy mà đã biết quyến rũ người khác rồi, không biết về sau lớn hơn nữa thì sẽ như thế nào.

Nhìn gương mặt đó hồng kìa Vô Danh rất muốn cắn cho nàng một cái, vì cô nàng này rất to gan không ngờ lại dám quyến rũ đàn ông ở chỗ đông người như vậy.

Cuối cùng Vô Danh cũng không nhịn được nữa, hai tay đưa ra, một tay ôm lấy eo của nàng, còn một tay thì ôm sau gáy nàng, đẩy nàng sát vào người hắn, hai người vẫn giữ tư thế mờ ám kia, môi chạm môi, Vô Danh thuận nước đẩy thuyền, dùng lưỡi tách răng của Nguyệt Nhi ra rồi tiến vào trong miệng của nàng.

Vô Danh tưởng rằng Nguyệt Nhi đang muốn quyến rũ mình cho nên không hề ngăn ngại mà đáp ứng yêu cầu của nàng, miếng thịt ngon như vậy đưa tới trước miệng rồi mà không ăn thì chẳng phải là trắng ngu hay sao.

Mặc dù trước kia Vô Danh chính là một tiểu hòa thượng trong sáng đáng yêu, nhưng không có nghĩa là hắn không biết gì về xã hội. Vô Danh cũng biết đến mạng xã hội, cũng có tài khoản facebook của mình, hắn cũng chơi nhiều trò chơi để giải tỏa tâm trạng sau những ngày học và tập luyện mệt mỏi.

Vô Danh tự nhận mình cái gì cũng giỏi, chơi game thì càng khỏi phải bàn, hắn từng chơi một trò chơi tên là Liên Minh Huyền Thoại, xếp hạng của hắn rất là cao, thách đấu một nghìn điểm với tướng tử yasuo năm triệu điểm thông thạo, hắn tự nhận mình đánh yasuo thứ hai thì không ai là số một, thích solo thì ra ngoài đời thực solo luôn, hai tháng cầm kiếm chém nhau xem thắng nào chết trước. Vô Danh có khả năng chém đối diện đạn ra thành hai mảnh, nhưng hắn chỉ không chém bom được thôi. Nhưng có một người mà hắn nể phục nhất chính là cô bán đồng nát, cô ấy thực sự rất can đảm, không ngại cưa bơm, cái này Vô Danh chắc chắn là không dám làm rồi.

Vô Danh trong lòng rất kiêu ngạo nhưng bên ngoài lại rất khiêm tốn, hắn không làm ra những việc quá đáng, nhưng hắn có vốn để kiêu ngạo.

Mặc dù cái gì cũng giỏi nhưng có một thứ Vô Danh dốt đặc căn mai, đó chính là tán gái, bởi vì hắn là hòa thượng mà, cho nên không được có tình cảm nam nữ, từ nhỏ hắn đã nghe trụ trì nói rằng tình yêu là thứ làm cho con người ta trở nên mù quáng, dẫn đến những hành vi trái với đạo đức, cho nên không được nhiễm thứ này, rồi cái gì mà đàn bà là một loại động vật rất nguy hiểm, nếu như bị người ta lừa thì thắng nhờ ở dưới có ngày bị nuốt mất tiêu, nuốt ra nuốt vào, nuốt đến tận gốc

rồi lại nhà ra, rất là kinh khủng, không những vậy, hôm nay nuốt rồi nhưng ngày hôm sau lại nuốt tiếp, nuốt chết mới thôi...càng nghe càng khiến cho Vô Danh rùng mình, lúc đó hai tay của hắn cũng không tự chủ được mà ôm ở phía dưới, hắn tự nhủ rằng nhất định phải tránh xa phụ nữ nếu không thì không chỉ thẳng nhờ ở dưới bị nuốt sống mà đến cả hắn cũng bị nuốt luôn.

Vi ảnh hưởng bởi lời nói của sư phụ cho nên Vô Danh quyết định tìm hiểu về loài động vật nuốt người nguy hiểm này một phen, để nếu như bị chúng tóm được thì còn có cách giải quyết. Ai để kết quả mà hắn tìm được làm cho hắn đó hết cả mặt, trong lòng thầm niệm a di đà phật, mong rằng phật tổ không trách mắng cho sự ngây thơ của hắn. (TG: tìm được gì các đạo hữu tự hiểu xxxc)...)

Mà lần này Nguyệt Nhi lại chủ động quyến rũ hắn như vậy, cho nên hắn không ngại gì mà thực hành một chút kiến thức mà mình đã học được trên mạng.

Nhưng mà thực ra Vô Danh đã hiểu lầm Nguyệt Nhi rồi, nàng chỉ đơn giản là muốn cần hắn lại hỏi chuyện mà thôi, thực sự mà nói thì rất là đơn thuần, nhưng ai mà ngờ được lại có sự cố như vậy xảy ra.

Đầu Nguyệt Nhi lúc này gần như không hoạt động, nàng vẫn còn ngơ ngác chưa tỉnh lại được, cả người nàng lúc này đã mềm nhũn ra rồi, cho nên tạo cơ hội cho vô danh đẩy lưỡi tìm vào, mà lúc lưỡi của Vô Danh làm loạn trọng miệng của nàng thì nàng rất cục cựa cũng đã có phản ứng, miệng muốn nói gì đó nhưng lại không thể nói được, cổ họng phát ra tiếng ưm...ưm...mà lúc nàng muốn nói thì lưỡi cũng phải động, cho nên lưỡi của nàng liên tục chạm vào lưỡi của Vô Danh, lúc này nàng lại càng hoảng hốt hơn vì hai người...

Còn Vô Danh thì lại càng kinh ngạc không ngờ Nguyệt Nhi cũng chủ động đưa lưỡi ra phối hợp.

Nguyệt Nhi nhận thấy tình hình bây giờ không ổn chút nào, cho nên cả người gầy dựa, muốn thoát khỏi Vô Danh. Nhưng nàng lại không biết hành động của nàng đã gây ra hậu quả nghiêm trọng như thế nào.

Vô Danh lúc này bị nàng ngo ngoáy một trận thì càng không chịu được, người nàng cứ cọ vào hắn như vậy khiến cho hắn cảm thấy rất ngứa ngáy, đặc biệt là bị cái chỗ mềm mại kia cọ vào, khiến cho cổ đã hòa trong người hắn bùng lên, hai tay lại càng xiết chặt lấy Nguyệt Nhi vào trong người của mình.

Vô Danh vốn đã có võ công cao cường bây giờ lại còn mờ được năm đạo luân xa thì một người bình thường như Nguyệt Nhi làm sao có thể thoát khỏi tay của Vô Danh được.

Mà phải chịu kích thích như vậy thì thần thương của Vô Danh cũng đã dừng thẳng lên rồi, vì hai người đứng quá sát nhau, cho nên thần thương của Vô Danh vừa ra liền dùng tuyệt chiêu " nhất trụ kinh thiên" chọc thẳng vào chỗ dưới của Nguyệt Nhi.

Nguyệt Nhi đột nhiên bị tấn công thì cả người gầy lên, cảm giác ở đó truyền nên khiến cả người nàng mềm nhũn, cái thứ cứng cứng ở dưới kia khiến mặt nàng đỏ bừng, tai và cổ cũng đỏ bừng, lúc này Nguyệt Nhi cũng không nhịn được nữa, hai mắt đỏ hoe, nước mắt không ngừng lăn xuống gò má, rồi lăn vào trong miệng. Nguyệt Nhi bây giờ cảm thấy rất là uất ức, nàng không ngờ mình lại bị khi dễ như vậy, chưa lần nào nàng bị người ta chiếm tiện nghi như vậy cả, đây lại còn là nơi đóng người, bảo rằng lần sau sao dám ra ngoài đối mặt, Nguyệt Nhi bây giờ tức giận, giận cái tên sắc lang Vô Danh đáng chết kia, hận không thể giết chết hắn, cho hắn một đao. Cả người Nguyệt Nhi vô lực mà dựa vào Vô Danh mặc cho hắn ôm chặt lấy nàng, khi dễ nàng...

Vô Danh đang nhắm chặt hai mắt không ngừng hôn Nguyệt Nhi và cảm nhận vị ngọt trong đó, nhưng đột nhiên hắn lại nếm được vị mặn, vị này rất quen thuộc giống như là nước mắt, hắn mở mắt ra thì thấy Nguyệt Nhi đang khóc như mưa, nước mắt không ngừng chảy xuống. Lúc này trong đầu Vô Danh nổ oanh một cái, hắn lập tức tỉnh táo lại, xung quanh có nhiều người đang nhìn như vậy mà mình lại...

Vô Danh thầm kêu không ổn trong lòng sau đó lập tức buông Nguyệt Nhi ra, miệng hơi mấp máy định nói gì đó nhưng chưa kịp nói thì:

- CHÁTTTT!!!

Một tiếng bập tai gõn tan vang lên, Vô Danh bị Nguyệt Nhi tát cho một cái thật mạnh vào mặt, khuôn mặt lạnh lặn của hắn in rõ hình bàn tay đỏ lôm...Mà Vô Danh lúc này cũng biết mình thật sự sai rồi....đứng như lờ lợ tri nói a....

Nguyệt Nhi tát Vô Danh cũng lập tức quay người chạy đi, nàng vừa chạy vừa khóc, tiếng khóc nức nở vang vọng bên tai của Vô Danh...

Nguyệt Nhi lúc này làm gì mà còn mặt mũi ở lại được, nàng bây giờ thật muốn tự sát, vì nàng chẳng thể nào làm gì được Vô Danh, nàng không phải đối thủ của hắn thì làm sao giết hắn được, nhưng mà trong lòng của nàng lại hiện lên một cảm giác gì đó, cảm giác này nói rằng không được làm tổn thương Vô Danh, không thể giết hắn thì rằng có thể làm gì chứ, chẳng lẽ tự sát?? Đúng, quá thật bây giờ nàng chỉ muốn tự sát!!

Vô Danh bị ăn một bạt tai và vẫn ngơ ngác ở đó nhìn bóng người của Nguyệt Nhi đang chạy đi, hắn nhìn rõ ràng những giọt nước mắt trong veo rơi xuống đất theo những bước chạy của nàng. Trong đầu Vô Danh tự hỏi hắn đã làm gì sai, tại sao lại bị đánh, rõ ràng là nàng quyến rũ hắn trước mà, hắn đâu có làm gì đâu. Mà lúc này trong lòng Vô Danh xuất hiện một cảm giác gì đó, không ngừng thôi thúc hắn chạy theo Nguyệt Nhi, muốn hắn xin lỗi nàng, xin nàng tha thứ cho hắn, nếu không hai người sẽ mãi mãi không bao giờ là bạn nữa...

Lúc hai người rời đi, thì mọi người xung quanh cũng không ngừng bàn tán, nói to nói nhỏ với nhau, bốn người Hoàng Dương ở phía sau cũng nhìn thấy hết cảnh này, Hoàng Dương bây giờ rất tức giận, hai tay của hắn siết chặt lại, hắn thì nhất định phải giết chết Vô Danh. Bởi vì kế hoạch hoàn mỹ mà hắn tạo ra để tiếp cận Nguyệt Nhi mới chỉ hoàn thành được một nửa thì lại bị tên đáng chết Vô Danh phá hỏng.

Vô Danh cũng không suy nghĩ nhiều nữa mà lập tức đuổi theo, miệng hắn không ngừng gọi tên nàng...Cuối cùng Vô Danh cũng đuổi kịp Nguyệt Nhi, Nguyệt Nhi làm sao có thể chạy nhanh bằng Vô Danh được, cho nên vẫn để hắn đuổi kịp...

Lúc này hai người chạy tới một chỗ không có mấy người, cũng chẳng ai để ý đến hai người Vô Danh. Vô Danh dừng chân trước mặt Nguyệt Nhi, cảm thấy tay nàng rời nói:

- Có thể cho ta giải...i...

- CHÁT!! Cảm miệng!!

Vô Danh đang muốn nói rằng nàng hãy nghe hắn giải thích thì hắn lại bị ăn một bạt tai nữa của Nguyệt Nhi, lần này không phải bên phải mà là bên trái. Vô Danh lần nữa nói:

- Nguyệt Nhi, có thể nghe ta giải thích không.

- Ta không muốn nghe ngươi giải thích, ngươi tránh ra...

Nguyệt Nhi vừa nói vừa khóc, nàng hét lên, sau đó muốn chạy đi, nàng bây giờ không muốn nhìn thấy mặt của Vô Danh một chút nào....

Nhưng nàng vừa mới chạy được một bước thì một cách tay chắc khỏe đã kéo nàng lại, sau đó người nàng va vào ngực của Vô Danh, bị hắn ôm chặt vào trong lòng...

Ngực của Vô Danh rất rắn chắc nõ nàng, nhiệt độ từ cơ thể Vô Danh phát ra khiến trong lòng Nguyệt Nhi cảm thấy được bảo vệ, nhưng cảm giác đó đi qua rất nhanh vì Nguyệt Nhi bây giờ không có tâm trạng đó...

Bị hắn ôm chặt vào trong người, Nguyệt Nhi không ngừng lấy tay dấm vào ngực hắn rồi hét lên:

- Người tránh ra, mau tránh ra...ta không muốn nhìn thấy ngươi...tránh ra....

- Ngươi là một tên sắc lang...,lúc nào cũng chỉ biết khi dễ ta...,ngươi nghĩ ta là một người dễ dãi như vậy sao...mặc cho ngươi thích làm gì thì làm...

- Có phải ngươi cho rằng ta là một người tùy tiện, cho nên muốn làm nhục ta trước mặt nhiều người như vậy...

- Ngươi là một kẻ hèn hạ, độc ác, ta đánh ngươi, ta đánh chết ngươi...

Nguyệt Nhi cuối cùng cũng phát tiết ra, không ngừng mắng Vô Danh, đánh liên tục vào ngực hắn...điều này cũng khiến Vô Danh cảm thấy dễ chịu hơn, vì nếu như nàng không nói gì, không làm gì thì mới là có chuyện, lúc đó có chuyện gì xảy ra với nàng thì hắn cũng không thể nào mà gánh nổi, lúc đó tự trách mình thì cũng đã quá muộn, cho nên hắn để mặc cho nàng đánh, cho nàng mắng hắn, cho nàng chửi giận lên người hắn...

Một lát sau, Nguyệt Nhi cũng không còn sức mà đánh chửi Vô Danh nữa, cả người dựa vào trong ngực Vô Danh mà khóc, nàng khóc quá nhiều khiến cho phần áo trước ngực của Vô Danh ướt đầm...

Lúc này thấy Nguyệt Nhi không đánh nữa, hắn biết nàng đã mệt rồi, giờ thì hắn có thể từ từ giải thích với nàng:

- Sao không đánh nữa?? Nàng đánh tiếp đi, ta cho nàng đánh, nàng muốn làm gì ta cũng được, giết ta cũng được, nhưng mà trước khi giết ta, thì hãy nghe ta giải thích có được không??

Nguyệt Nhi bây giờ làm gì còn sức để mà trả lời Vô Danh nữa, cũng chẳng có sức mà chạy đi, đành mặc cho hắn ôm vào trong người...

Vô Danh mặc dù chỉ mới hơn mười bốn tuổi, nhưng hắn lại là một người sống rất nội tâm, hắn hiểu biết nhiều, cho nên hắn không phải trẻ con giống như vẻ bề ngoài của hắn. Vô Danh biết con gái thời xưa rất là cổ hủ, một khi bị người khác chạm vào người thì nàng sẽ mãi là của người đó, sẽ không thể có gì với người đàn ông khác, cho nên Vô Danh cũng rất chủ động, nhận trách nhiệm về mình, hắn không hề do dự mà đưa ra quyết định, cả đời này hắn sẽ không bao giờ phụ nàng, hắn sẽ chăm sóc bảo vệ cho nàng...(TG: phải ta thì cũng không ngại ngại mà nhận trách nhiệm rory)

Vô Danh bắt đầu giải thích những hành động lúc trước của mình, Nguyệt Nhi nghe mà vừa ngượng vừa tức, thật không thể ngờ được là hắn lại có thể nghĩ rằng nàng đang quyến rũ hắn, nàng không biết tên này có nảo hay không nữa, nhưng bây giờ nàng rất mệt, nàng không muốn nói nhiều:

- Ngươi có thể buông ta ra được không??

Nguyệt Nhi ngẩng mặt lên nhìn Vô Danh hỏi.

Nhìn khuôn mặt có vẻ mệt mỏi tiêu tụy kia, khiến cho Vô Danh cảm thấy đau xót, trong lòng hắn tự trách bản thân mình. Vô Danh cắn răng một cái rồi buông tay ra...

- Bây giờ ta rất mệt, ta muốn về phòng nghỉ...

- Để ta đưa nàng về??

- Không cần...ta tự đi được...

Vô Danh nhìn Nguyệt Nhi rời đi một đoạn, sau đó hắn cũng lững lờ bước theo nàng, đợi cho đến khi nàng về phòng thì hắn mới rời đi, hắn hy vọng nàng sẽ không làm chuyện gì dại dột mà ảnh hưởng đến bản thân nàng.

Vô Danh đi vào khu nhà bán đồ dùng rồi mua đồ hắn cần dùng về. Về đến nơi thì hắn lập tức đóng cửa lại sau đó nghiên cứu Hồn Độn Thiên Mục.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 21: Buổi học đầu tiên

Sau một quãng thời gian nghiên cứu Vô Danh cũng đã biết được chênh lệch về thời gian bên trong tiểu thế giới của Hồn Độn Thiên Mục và bên ngoài, thời gian bên trong tiểu thế giới trôi nhanh hơn thời gian bên ngoài gấp năm lần, điều này có nghĩa c

Những ngày tiếp theo, Vô Danh vẫn luôn ở trong phòng nghiên cứu Hồn Độn Thiên Mục, thành quả suốt mấy ngày khiến cho hắn rất là kinh ngạc....bởi vì hắn chẳng tìm hiểu thêm được cái quần què gì cả, nhưng mà cũng không hẳn, hắn biết thêm được một điều rất quan trọng, đó chính là việc hắn không thể hấp thu linh khí từ bên ngoài vào để tăng tu vi.

Một đầu hói chấm to đùng xuất hiện trong đầu Vô Danh, hắn không hiểu tại sao lại không thể hấp thu linh khí tu luyện, điều này khiếnhắn cảm thấy cực kì bức bối, nhưng bức tức đến đâu thì hắn vẫn phải nhịn, chỉ có chờ đến ngày đi học thì hắn mới c

Vô Danh với Nguyệt Nhi giữa hai người đang có sự hiểu lầm, cho nên Vô Danh không có đi tìm Nguyệt Nhi để nói chuyện, vì hắn biết nàng cần thời gian để chấp nhận chuyện này và tha thứ cho hắn.

Ba ngày rất nhanh đã trôi qua, cuối cùng cũng đến ngày khai giảng năm học mới. Tất cả mọi người tập trung lại quảng trường lớn của học viện. Ở quảng trường lớn này hiện tại đang có gần năm vạn người, đây là tất cả học viện trong học viện, từ học v

Vô Danh được xếp vào lớp 1D10, đây chính là lớp được xếp hạng tệ nhất trong tất cả các lớp, ở đây là tập hợp những người có linh cănkém cỏi nhất. Mà Vô Danh lại sở hữu những tám loại linh căn thì làm sao có thể tránh khỏi cái lớp toàn cận bả n

Trong tất cả các lớp, lớp A chính là lớp tốt nhất, sau đó là lớp B, C, D. Mà mỗi lớp A, B, C, D thì lại chia ra mười lớp từ A1 đến A10, B1 đến B10, C1 đến C10, D1 đến D10.

Hôm nay tất cả các lớp đều được phân chia vị trí rõ ràng, vị trí của ai người đó đứng, không có ai lộn xộn cả. Vô Danh chọn cho mình vị trí ít bị người ta để ý nhất, đó chính là vị trí ở cuối hàng. Mà lớp của Vô Danh cũng là lớp hạng bét cho nên cũng không có ai để ý, vì họ đều cho rằng nhìn vào chỉ tội bẩn mắt của mình. Nhưng càng như vậy Vô Danh càng cảm thấy thoải mái, vì hắn cũng chẳng muốn ai để ý đến mình cả.

Buổi khai giảng hôm nay, tất cả các giáo viên trong trường đều tham dự, ở trên phía khán đài, có hai người ngồi đầu tiên là hai ông giàmột ông râu trắng và một ông râu đen, còn lại ở đằng sau các giáo viên chia làm hai phía mỗi phía đều có hàng chụ

Người dẫn chương trình lúc đầu lên làm một màn chào hỏi sau đó thì người này mới hiệu trưởng đi lên phát biểu. Lúc này có một ông lão râu trắng đi lên, người này thoạt nhìn có khuôn mặt già nua nhưng lại rất phong độ, cả người toát lên một loại khí chất đứng đầu.

Thầy hiệu trưởng lên phát biểu đôi lời rồi tiếp theo là một vài tiết mục giải trí. Cuối cùng là phần phát đồ cho tất cả học viện mới nhập học.

Tất cả mọi người đều được phát một chiếc túi vải, túi vải này có rất nhiều màu sắc khác nhau cho mọi người lựa chọn.

Vô Danh cầm chiếc túi vải màu xanh lá cây trên tay mà không ngừng ngắm nghía:

- Chiếc túi này thoạt nhìn rất đơn giản, nhưng chất liệu lại không phải vải bình thường, chắc chắn cũng không chỉ có vải mà bên trong còn phải có một loại nguyên liệu nào khác nếu không làm sao nó có thể chứa được nhiều đồ bên trong, vật liệu kia phải là một loại vật liệu nào đó có khả năng tạo không gian, như vậy mới có thể nói là túi trữ vật được, phải có nguyên liệu đặc thù mới tạo thành không gian rộng lớn bên trong. Thế giới này đúng là còn nhiều điều mà ta chưa biết a.

Khi túi trữ vật được phân phát xong thì buổi khai giảng cũng kết thúc ai, ai về phòng người đó, những ai có lịch học thì phải đi học ngayhôm đầu tiên. Mà Vô Danh lại có buổi học vào buổi chiều ngày hôm nay.

Sau khi kết thúc buổi khai giảng thì cũng đã là gần trưa, hầu như không có ai về phòng mà đều đi đến khu nhà ăn hoặc lấy đồ ăn rồi đi ra ngoài sân trường ngồi tụ tập với nhau. Trong trường có rất nhiều bãi cỏ rộng rãi để các học viện ngồi tán phét với nhau. Vô Danh thì ngồi ở phòng ăn, ăn một chút đồ sau đó hắn liền tìm một chỗ vắng vẻ ít người để nghỉ ngơi.

Vô Danh tìm được một nơi khá là thích hợp, đây là một khu phía sau nhà ăn khoảng mấy trăm mét, chỗ này không những có hoa lá, màcòn có hồ nước trong veo, ở dưới có rất nhiều cá, xung quanh cũng rất là yên tĩnh không có mấy người. Vô Danh

Đến giờ Vô Danh liền đi về phía lớp học, khi hắn vào trong lớp học thì cũng đã có rất nhiều ở trong đây rồi, đa phần những học viên ở trong đây đều là nam, có một số ít học viện nữ mà thôi.

Vô Danh chọn cho mình vị trí bàn cuối cùng, sát với góc lớp, cạnh cửa sổ, ở đây hắn có thể nhìn ra ngoài ngắm cảnh, quan trọng hơn là hắn có ngu thì cũng chẳng ai biết.

- Reennggg!!

Một tiếng chuông dài vang lên báo hiệu buổi học bắt đầu, mọi người tự tìm cho mình chỗ ngồi, sau đó chờ giáo viên đi vào.

Mọi người đều muốn biết xem giáo viên dạy học buổi đầu tiên hôm nay là ai, cho nên tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía cửa ra vào.

Cuối cùng cánh cửa kia cũng xuất hiện một người, hình ảnh đầu tiên chính là một cái chân trắng bước vào, mọi người vào nhìn thấy đều biết đây chắc chắn là một nữ giáo viên, cho nên tất cả các nam sinh đều dừng nghiêng người ngó ra.

Đập vào mắt của tất cả mọi người chính là một nữ giáo viên cực kì xinh đẹp, nàng mặc một chiếc váy màu xanh lá cây, để lộ phần bụng chân, nàng đi đôi giày vải màu trắng cực kì hợp với bộ váy mà nàng đang mặc. Khuôn mặt của nữ giáo viên này hình trái xoan, mũi cao, môi hồng mọng xinh xắn, đôi mắt màu xanh biếc của nàng nhìn cực kì cuốn hút, lông mi cong dài. Tóc của nàng có màu nâu của hạt dẻ, mái tóc dài không xỏa ra mà tết chéo lại với nhau. Đặc biệt nhất chính là ngoại hình của nàng thực sự rất đẹp chỗ nào thì cong cong thì cong chỗ nào cần lôm thì lôm

Tất cả đám nam sinh đều ồ lên một tiếng, còn một vài nữ sinh thì cũng mang theo ánh mắt hâm mộ nhìn nàng. Nhưng chỉ có một trường hợp cực kì cá biệt, không ai khác chính là Vô Danh, tên này vẫn đang rất ngây thơ hồn nhiên ngủ trong lớp, mà chẳng hề hay biết sự xuất hiện của đại mỹ nhân đang đứng ở trên phía bục giảng kia.

Nữ giáo viên vừa vào lớp thì đứng ở trước bàn trên bục giảng rồi cười nói:

- Chào tất cả các em, cô tên là Lạc Vy Vy, cô chính là giáo viên chủ nhiệm chính thức của các em năm nay, chúng ta sẽ đồng hành với nhau trong suốt năm học, cô phụ trách dạy các em lý thuyết về việc tu luyện cũng như huấn luyện và đào tạo các em. Còn về phần những môn học khác thì sẽ có giáo viên chuyên ngành dạy cho các em. Cô cũng đã tự giới thiệu về mình, còn bây giờ các em hãy giới thiệu về mình với cô và các bạn trong lớp cùng biết.

- Mời bạn nam đầu tiên ngồi phía ngoài cùng, bên cạnh cửa ra vào, sau đó bạn đứng sau tiếp tục giới thiệu, cứ như vậy mà tiếp tục.

Sau khi Lạc Vy Vy nói xong thì nam sinh đầu tiên cũng đứng lên giới thiệu về mình:

- Mình tên là Đỗ Đăng Hùng....

- Mình tên Nguyễn Bá Hùng....

Cứ như vậy lần lượt gần 100 học sinh đều đã đứng lên giới thiệu về mình, bây giờ chỉ còn lại vài người chưa giới thiệu mà thôi..

- Mình tên là Phan Quân....

Người gần cuối đã đứng lên giới thiệu nhưng chờ mãi vẫn chưa thấy người cuối cùng đứng lên thế là tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía Vô Danh.

Vô Danh vẫn đang ngủ ngon lành như chưa hề có chuyện gì xảy ra, mọi người thấy vậy thì cũng không nói lên lời, có những học viên khác thì lại nói thầm với nhau rằng Vô Danh thật sự quá bá, có giáo viên chủ nhiệm xinh đẹp như vậy ngồi ở trên kia mà Vô Danh vẫn không động tâm mà ngủ ngon lành.

Phan Quân lấy tay lay người Vô Danh nói:

- Bạn gì ơi có giáo đến rồi kia..

Vô Danh lúc này đang mơ màng thì lại có người kêu hắn dậy rồi nói có giáo đến rồi, thế là Vô Danh đứng bật dậy nói

- Chúng em chào cô ạ!!!

- Haha hihi..

- AHIIIH đồ ngốc!!

Nghe Vô Danh nói vậy cả lớp cười ầm lên, còn Vô Danh thì vẫn đang ngơ ngác chẳng hiểu sao cả lớp lại cười.

Đây chính là thói quen khi còn ở trái đất của Vô Danh, thế là vừa nghe thấy có người nói giáo viên đã vào lớp thì bản liền đứng lên chào.

Lạc Vy Vy ngồi ở trên cũng không nhận được mà đưa tay che miệng cười, khi nàng cười nhìn càng đẹp hơn. Lạc Vy Vy nín cười rồi nói với Vô Danh:

- Bây giờ em có thể tự giới thiệu về bản thân của mình được không??

- À được thưa cô.

Vô Danh lúc đầu nhìn thấy Vy Vy thì cũng có chút ngạc nhiên vì ánh mắt và mái tóc của nàng giống như là người tây khi còn ở trái đất vậy, Vô Danh cũng không thể không công nhận là nàng thực sự nhìn rất là đẹp, nhưng bản rất nhanh thì đã khôi phục trạng thái như chưa hề có gì xảy ra của bản mà nói:

- Vô Danh, mười bốn tuổi, nam, phế vật tám hệ linh căn, hết.

Vô Danh nói rất ngắn gọn sau đó liền ngồi xuống...

Sau khi Vô Danh nói xong thì cả lớp liền im lặng, một sự im lặng bất thường, ai cũng không thể ngờ Vô Danh lại có những tám hệ linh căn, vậy mà vẫn được nhận vào học viện cái này thật sự quái lạ.

Lạc Vy Vy cũng kinh ngạc không kém gì những học viên đang ngồi ở trong lớp này, nhưng rồi nàng đột nhiên nghĩ đến một truyện,chính là lúc trước có nghe các giáo viên nói có một học sinh tám hệ linh căn được hội đồng học viện chấp thuận chọn v

Thấy bầu không khí không được tốt lắm, Lạc Vy Vy liền lên tiếng:

- Được rồi các em, mọi người đều đã giới thiệu xong về mình, bây giờ chúng ta bắt đầu buổi học đầu tiên. Các em hãy mở vở ra ghi chép lại những điều cô nói, những ai có thể nhớ luôn thì không cần phải chép...

- Đầu tiên cô sẽ giới thiệu với các em về cảnh giới tu luyện, tầng đầu tiên mà chúng ta phải vượt qua chính là Luân Xa cảnh, Luân Xa cảnh có chín tầng, trong đó có hai tầng rất quan trọng là tầng Luân Xa thứ sáu và tầng thứ bảy, quan trọng như thế nào thì cô sẽ nói ở phần sau...

Tất cả mọi người đều lấy bút giấy ra ghi chép lại lời giáo viên nói, còn Vô Danh thì bản ngà người ra sau ghế rồi nhắm hai mắt, bảnkhông phải đang ngủ mà là đang tập trung lắng nghe, bản không cần phải viết để có thể xem lại mà học, vì bản chỉ cần r

Lạc Vy Vy vẫn ở trên bảng giảng bài thật kỹ càng cho các học viên ở dưới:

- Mỗi cảnh giới được chia làm chín tầng, từ tầng một đến tầng ba gọi là giai đoạn sơ kỳ, từ tầng bốn đến tầng sáu là trung kỳ, tầng bảy đến tầng chín là hậu kỳ. Mỗi giai đoạn đều có cách biệt hoàn toàn khác nhau, mỗi tầng đều có sức mạnh riêng của mình, nhưng khi vượt qua một giai đoạn thì sức mạnh chênh lệch lại càng lớn hơn.

- Trong mỗi tầng lại được chia làm bốn giai đoạn nhỏ là: sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ và viên mãn. Sau Luân Xa cảnh sẽ là một cảnh giới hoàn toàn khác, là cảnh giới Vô Sĩ, rồi đến Vô Sư, Đại Vũ Sư, Vũ Quân,....

- Đầu tiên chúng ta sẽ làm quen với ba khái niệm đầu tiên chính là: tinh, khí, thần. Tinh là phần tinh hoa của con người là cốt lõi của khí tiên thiên và khí hậu thiên, kết hợp mà thành. Khí có hai phần, phần thứ nhất là phần thăng hoa do luyện tập làm Tinh hóa Khí, là nguồn năng lực nội sinh nguyên từ từ gió (cung Tồn) phía trên lồng ngực đưa xuống thời bụng lửa ở Tâm hỏa (Tim) và huyết Mệnh Môn (ngang giữa thắt lưng) hóa Tinh ở bể Thận thành Khí bay lên tạo ra năng lượng cơ thể, phần thứ hai là Chân khí, chân khí là phần khí tồn tại trong kinh mạch và luân chuyển trong kinh mạch. Thần là tinh thần của con người là trạng thái cao nhất của năng lực nội sinh.....

Một buổi học rất nhanh đã trôi qua, mọi kiến thức đều được Vô Danh ghi nhớ ở trong đầu của mình, và bản cũng đã giải đáp được thắc mắc trong lòng rằng tại sao bản không thể hấp thu linh khí bên ngoài để tu luyện.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Từ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Tia sáng trắng

Sở dĩ Vô Danh không thể hấp thu linh khí để tu luyện tăng tu vi của mình lên là vì trong cơ thể của bản chưa hình thành mầm mống linh lực. Mầm mống linh lực này chỉ có khi đạt đến Luân Xa cảnh tầng 6 mà thôi. Lúc đó trong cơ thể có mầm mống linh lực thì mới có thể hấp thu linh khí vào để nuôi dưỡng mầm mống linh lực này phát triển lớn mạnh hơn và đồng thời tăng tu vi của chính bản thân mình lên.

Ở chín tầng của Luân Xa cảnh từ tầng thứ nhất đến tầng thứ sáu không thể nào hấp thu linh khí xung quanh để tăng tu vi mà phải tự bản thân luyện tập vượt qua giới hạn cùng với sử dụng thảo dược, hấp thu được lực có bên trong thảo dược để có thể phá vỡ rào cản ngăn cách tu vi mà tiến tới tầng thứ cao hơn. Sở dĩ phải dùng thảo dược là bởi vì, cơ thể sau một quãng thời gian luyện tập đã chịu một số ảnh hưởng nhất định, cho nên cần có được lực từ thảo dược để bù đắp tổn thất và bồi bổ phát triển cơ thể.

Đã có giải đáp cho câu hỏi của mình thì Vô Danh cũng đã biết tiếp theo phải làm như thế nào rồi. Bây giờ bản không những phải tập luyện mà còn phải kiếm thảo dược để sử dụng cho quá trình tu luyện nữa.

Mà tìm được thảo dược để dùng cũng là cả một vấn đề, bởi vì không phải cứ muốn là sẽ có người phát cho, cái này phải là do tự bản thân của mình đi tìm mà thôi.

Vì để hỗ trợ học sinh trong quá trình tu luyện thì học viên cũng có để ra một số giải pháp để có học viên của mình có thể kiếm được thảo dược phục vụ cho quá trình tu luyện của bản thân. Thảo dược có thể đổi được bằng điểm năng động, cũng có thể làm nhiệm vụ đạt được, mà còn một con đường nữa đó chính là tìm kiếm linh thảo ở ngọn núi lớn đằng sau học viện.

Vạn Xuân học viện được xây dựng ở trên một ngọn núi, ngọn núi này được gọi là Phương Hoàng sơn. Phương Hoàng sơn rất là lớn, nếu so ra thì Vạn Xuân học viện cũng chỉ giống như cái móng tay mà thôi. Xung quanh Phương Hoàng sơn có rất nhiều rừng cây, còn có cả sông suối chảy qua, có những chỗ còn có cả thác nước.

Ở dưới chân núi Phương Hoàng sơn chính là một tòa thành rất lớn tên là Phương thành. Phương thành là một nơi nằm bên trong "tam giác vực", "tam giác vực" là một nơi độc lập giao giữa ba đế quốc là Phong Vân, Đại Hoàng, Thiên Thủy, "tam giác vực" vì là một nơi độc lập cho nên không có chịu sự quản chế của bất kì một đế quốc nào, ở đây tự hành thành nên thế lực của mình. Ở đây không hề có quy củ gì hết, cho nên thường xuyên xảy ra rất nhiều vụ giết người để tranh đoạt tài nguyên, ai thấy người khác ngứa mắt thì liền đánh, nhưng cũng không thể nói là không có quy củ, những người sống ở đây đều hiểu một loại quy tắc, chính là quy tắc ngầm.

Ở tam giác vực này tài nguyên tu luyện có rất nhiều, mà Phương Hoàng sơn là nơi rất thích hợp cho việc tìm kiếm thảo dược và linh thảo, ở đây có rất nhiều loại thảo dược và linh thảo khác nhau. Nhưng bên cạnh việc có tài nguyên phong phú thì ở đây cũng có những mối nguy hiểm luôn luôn rình rập cho những người tìm kiếm, đó chính là yêu thú, xung quanh Phương Hoàng sơn có rất nhiều yêu thú, tất cả những loài yêu thú đều có địa bàn riêng của mình, có loài thì đơn độc, mà có loài thì sống thành bầy đàn. Những người tìm kiếm tài nguyên trên núi mà gặp phải yêu thú thì một là chạy hoặc hai là chết, đây là nói với những người không có năng lực, còn người có tu vi nhất định thì có thể đánh thắng lại yêu thú mà giữ được mạng, có những người thì coi yêu thú chính là cách để họ luyện tập nâng cao khả năng chiến đấu.

Nói đến linh thảo thì ở Tam Sinh giới, linh thảo được chia ra làm chín cấp, từ linh thảo cấp một đến linh thảo cấp chín, cấp càng cao thì linh thảo càng có giá trị. Ở Phương Hoàng sơn, những nơi có tài nguyên tu luyện thì thường có yêu thú sống ở xung quanh. Nơi nào có linh thảo cấp bậc càng cao thì lại có yêu thú càng lợi hại toạ trấn ở đó canh giữ linh thảo, không cho bất kì kẻ nào xâm phạm lãnh thổ của mình chứ không nói đến việc lấy được linh thảo rồi đi.

Vô Danh sau khi học xong buổi học đầu tiên thì bản cũng đã xác định được mục đích tiếp theo cho mình, đó chính là kiếm điểm năng động, và nếu có thời gian thì sẽ đi ra sau núi tìm kiếm thảo dược bổ trợ cho quá trình tu luyện của mình.

Nhắc đến điểm năng động, thì đây coi như là một loại phi sinh hoạt ở trong trường dùng vào mục đích tu luyện của bản thân, điểm năng động có được từ nhiều nguồn khác nhau. Có thể kiếm được điểm năng động từ việc làm nhiệm vụ của trường, thứ hai là nhận được từ hỗ trợ hàng tháng, thứ ba là từ việc đấu lời dài, ngoài ra học viên cũng có thể tự trao đổi điểm năng động với nhau. Còn một cách kiếm điểm năng động nữa đó chính là nằm trong một trăm hạng đầu của cao thủ bảng trong trường, mỗi tháng những người nằm trong hạng một trăm đều được phát một số điểm năng động nhất định.

Muốn vào được cao thủ bảng thì phải thi đấu lời dài để giành vị trí. Đối với những học viên mới vào thì sau một tháng mới có thể đăng kí thi đấu lời dài, những người đã xếp được vào trong hạng một trăm người mạnh nhất thì vẫn có thể bị loại ra bởi những người khác, vì những người không nằm trong bảng cao thủ có quyền khiếu chiến những người nằm trong bảng cao thủ, mà những người trong bảng cao thủ cũng có thể khiếu chiến với nhau. Cho nên vị trí trên bảng cao thủ thường có sự thay đổi liên tục.

Mà bảng cao thủ được chia ra làm nhiều loại khác nhau, bảng thứ nhất dành cho những người có tu vi Luân Xa cảnh, bảng này được gọi là Luân Xa bảng, bảng thứ hai là cho những người có cảnh giới Vô Sĩ, gọi là Vô Sĩ bảng, còn bảng thứ ba chính là bảng cuối cùng dành cho người có cảnh giới Vô Sư, gọi là Vô Sư bảng.

Khi nằm trong bảng cao thủ thì sẽ được phát thưởng hàng tháng trong đó có điểm năng động, mà những người khiếu chiến lời dài với nhau cũng có thể nhận được điểm năng động từ việc đánh bại đối thủ.

Điểm năng động có thể dùng vào rất nhiều việc khác nhau là đổi thảo dược và linh thảo, phí vào phòng tập trọng lực, phí vào khu tu luyện. Ngoài ra điểm năng động có thể dùng để đổi các loại công pháp, quyền kỹ, vũ kỹ khác nhau, ngoài ra còn có thể dùng để đổi lấy pháp khí.

Mà nói đến công pháp, quyền kỹ và vũ kỹ thì đây chính là ba thứ rất quan trọng, ảnh hưởng cực lớn đến khả năng chiến đấu của một tu luyện giả. Công pháp chính là thứ quan trọng nhất trong ba loại.

Khi nói đến công pháp người ta thường nói đến cấp độ của nó cùng thuộc tính của nó. Những tu luyện giả có các loại linh căn khác nhau thì dùng công pháp có thuộc tính khác nhau, ví dụ như một tu luyện giả có thủy linh căn thì dùng công pháp hệ thủy, người có hỏa linh căn thì dùng công pháp hệ hỏa.

Cấp độ của công pháp được chia ra làm bốn giai khác nhau là Thiên, Địa, Huyền, Hoàng.Mà trong bốn giai này cũng chia ra làm nhiều cấp độ nhỏ khác nhau là sơ cấp, trung cấp, thượng cấp, đỉnh cấp. Đây đều là những cấp độ cơ bản mà thôi, trên những công pháp này còn có những loại công pháp khủng bố hơn nhiều lần.

Cấp độ công pháp càng cao thì càng có lợi cho việc tu luyện và chiến đấu, trong bốn cấp phổ biến đầu tiên của công pháp thì Thiên giai công pháp có uy lực mạnh nhất, yếu hơn là Địa giai, Huyền giai, Hoàng giai. Nói một cách đơn giản công pháp

của anh có cấp độ càng cao thì khi tu luyện có thể hấp thu được càng nhiều linh khí xung quanh, mà khi chiến đấu thì linh lực của anh cũng dồi dào hơn của người khác và tốc độ hồi linh lực cũng nhanh hơn những người có công pháp cấp thấp hơn mình. Chỉ như vậy thôi cũng đã tạo ra một sự chênh lệch rất lớn giữa hai người, từ đó cũng có thể phân thắng thua rồi.

Thứ hai đó chính là quyền kỹ, quyền kỹ nói thẳng ra chính là một loại quyền thuật sử dụng trong chiến đấu, những người đánh bừa thì không thể nào mà thắng được những người biết sử dụng quyền kỹ, nhưng trừ khi giữa hai người đó có sự chênh lệch về trình độ quá cao, mà người có tu vi cao thì ai lại không biết quyền kỹ??? Quyền kỹ cũng chia ra các cấp độ khác nhau, nhưng nó không quá quan trọng, bởi vì quyền kỹ cũng chỉ là một phương thức áp dụng trong chiến đấu mà thôi, cái này phải nhờ chính bản thân tập luyện mà thành, chỉ có hiểu được chỗ tinh thâm của quyền kỹ cùng với luyện tập thường xuyên và đạt đến một cảnh giới nhất định thì mới có thể phát huy được hết uy lực của nó.

Nói một ví dụ đơn giản chính là một người luyện một loại quyền kỹ bình thường, nhưng lại sử dụng một cách lỏ hóa thuần thành thì cũng có thể dễ dàng thắng một người chỉ mới hiểu được một chút của một loại quyền kỹ cao cấp, vì quyền kỹ có cấp bậc càng cao thì càng khó luyện thành hơn.

Thứ ba đó chính là Vũ kỹ, Vũ kỹ là một loại cao cấp hơn quyền kỹ, uy lực khi sử dụng Vũ kỹ cực kì kinh người, những Vũ kỹ lợi hại có thể làm nổ cả một ngọn núi lớn, hay hơn thế nữa. Vũ kỹ chính là một loại chiêu thức áp súc linh lực trong cơ thể sau đó phóng ra ngoài với một sức mạnh nhất định, sức mạnh này có liên quan đến cấp độ của Vũ kỹ và tu vi của bản thân.

Vũ kỹ cũng được chia ra làm bốn giai phổ thông là Thiên, Địa, Huyền, Hoàng. Trong đó cũng lại phân ra các cấp độ khác nhau là sơ cấp, trung cấp, thượng cấp, đỉnh cấp. Và cũng còn có những loại Vũ kỹ có cấp độ mạnh hơn nhiều nữa, mà đỉnh cao của Vũ kỹ không còn là việc áp súc linh lực trong cơ thể mà là một loại cảm ngộ quy tắc, người ta gọi đó là Thần Thông.

Vô Danh bây giờ đã có một loại công pháp cực kỳ bá đạo rồi, đó chính là Tạo Hóa công pháp Vô Cực quyết, đây chính là loại công pháp mạnh nhất trong thiên địa. Nhưng Vô Danh cũng chỉ biết rằng mình có một loại công pháp lợi hại nhưng cũng không biết nó bá đến mức như vậy.

Quyền kỹ đối với Vô Danh thì lại càng không phải nổi nữa rồi, khi còn ở trái đất, hẳn học không biết bao nhiêu các bài quyền pháp khác nhau, ví dụ như kim cương quyền, la hán quyền, thái cực quyền, và còn nhiều loại quyền khác nữa, bên cạnh đó thì hẳn còn tinh thông rất nhiều loại binh khí khác nhau.

Đối với Vô Danh bây giờ hẳn chỉ còn thiếu một loại Vũ kỹ thích hợp với bản thân mà thôi.

Vô Danh cầm trong tay một tấm lệnh bài màu xanh da trời, bên trong đó có ghi ba mươi điểm năng động, đây chính là lệnh bài chứa điểm năng động, còn điểm năng động bên trong chính là điểm được phát miễn phí cho mỗi học viên.

Vô Danh đang nhìn lệnh bài trong tay thì đột nhiên có một tia sáng trắng bay đến chắn trước mặt hắn sau đó hiện ra một loạt các dòng chữ ở trên không trung.

Bản đang đọc truyện *Thiên Từ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23: Chịu phạt

Cùng lúc tia sáng kia bay đến trước người Vô Danh thì cũng ở một nơi khác trong trường Hoàng Dương và mấy kẻ lần trước chặn giết Vô Danh cũng có cảnh tượng tương tự.

Nội dung thông tin mà tia sáng kia mang đến cho Vô Danh và bọn người Hoàng Dương đều giống nhau, chính là tất cả sẽ phải chịu thêm hình phạt là ở trong phòng trọng lực gấp mười lần.

Nói đến phòng trọng lực gấp mười lần, thì tất cả những học viên ở Vạn Xuân học viện đều nghĩ tới một điều gì đó cực kì kinh khủng, đây chính là hình phạt khiến cho những học viên nào đã từng trải qua đều không dám nhắc lại. Khiến cho học viên đó có hư hỏng quấy phá đến đâu thì cũng phải ngoan lại, chấp hành nội quy của trường mà không còn dám làm càn nữa.

Gấp mười lần trọng lực, đây là một khái niệm hoàn toàn khác so với trọng lực bình thường. Mỗi học sinh đã trải qua đều cảm thấy sống không bằng chết, khi bước vào căn phòng gấp mười lần trọng lực này, cả người phải chịu một sức nặng cực kì kinh khủng, khiến cho hô hấp trở lên khó khăn, kẻ nào yếu thì chắc là tắc thở chết luôn, nó nặng tới nỗi khiến cho người chịu phạt đi chuyển một chút thôi cũng đã thấy khó rồi. Những người từng bước vào căn phòng này thì một là không thể trở ra, hai là trở ra rồi lại bị dưng cực kì mệt mỏi, người không ra người quý không ra quý, cả người chỉ nhìn thấy máu me be bét mà thôi.

Bọn Hoàng Dương khi nhìn thấy hình phạt lần này thì tất cả đều xanh mặt, bọn chúng nhìn vào thông tin kia đến nỗi muốn nứt mắt luôn, bây giờ bọn chúng chỉ muốn khóc thật to mà kêu khổ. Vì tất cả bọn chúng đều nghe qua hình phạt khác nghiệt này, chúng không thể tưởng tượng được rằng mình lại có số hưởng như vậy, không ngờ cái hình phạt không khác gì thần chết này lại rơi xuống đầu bọn chúng.

Lúc đầu bọn Hoàng Dương sau khi chặn giết Vô Danh thất bại thì cũng đã nghĩ đến hình phạt mà mình phải nhận, nhưng bọn chúng cũng chỉ nghĩ rằng cùng lắm thì mình phải đi dọn nhà vệ sinh, hoặc chịu những hình phạt cực khổ hơn như chặt một nghìn căn củi một ngày, hay mỗi ngày đi lấy một nghìn thùng nước mà thôi, đây cũng là những hình phạt cũng cực kì khác nghiệt rồi, một ngày mà phải chặt một nghìn căn củi hay đi lấy một nghìn thùng nước tới khu nhà bếp cũng đã là điều không thể.

Trước hết là nói về quãng đường đi ra ngọn núi sau trường học để chặt củi và lấy nước cũng không phải là ngắn, cả đi cả về cũng phải mất nửa canh giờ (1 canh bằng 2 giờ), vậy mà đi về còn phải mang theo củi hoặc nước thì thời gian lại càng lâu hơn. Rồi lại nói đến khối lượng củi hoặc nước mà cơ thể có thể chịu đựng được để mang về, những người chưa tu luyện thì mang vài chục cân đã là rất nặng rồi, còn những người đã đạt tới luân xa cảnh tăng ba như đám người đi cùng Hoàng Dương chặn giết Vô Danh lần trước thì cũng có thể mang được trăm cân củi.

Như vậy lại phải tốn rất nhiều lần đi đi lại lại như thế, mà thời gian để chặt củi cũng không phải ngắn, cho nên điều này cũng đã rất khó để thực hiện, nhưng cũng không có nghĩa là không thể thực hiện được, nếu như không thể thực hiện hình phạt này trong vòng một ngày thì hôm sau vẫn tiếp tục thực hiện, cứ như vậy đến khi nào làm được mới thôi. Mà nói là hình phạt thì cũng chẳng giống như hình phạt, vì đây cũng không khác gì một buổi luyện tập cả, nhưng cũng chỉ là những buổi luyện tập có cường độ trung bình mà thôi.

Hoàng Dương chưa từng tu luyện thì lại càng khó khăn, hẳn chắc chắn không thể thực hiện được hình phạt này, như vậy chắc chắn phải nhờ đến bọn đi theo hắn giúp đỡ, mà bọn chúng lại không thể không đồng ý được vì chúng không thể không nề mặt dạn cá của Hoàng Dương.

Mà lại nói, Hoàng Dương chính là một trong những thiên tài ngàn năm khó gặp, linh căn của hắn không có ai có thể chế nổi, cho nên bọn người Hoàng Dương cũng tự nhủ trong lòng rằng sẽ không phải chịu những hình phạt quá sức chịu đựng, mà chỉ là những hình phạt mang hình thức cảnh cáo mà thôi.

Nhưng dù là hình phạt gì đi chăng nữa thì bọn Hoàng Dương cũng cảm thấy rất là mất mặt, vì khi chấp hành hình phạt thì chắc chắn là bị nhiều học viên khác chú ý rồi, từ đó cũng sẽ có nhiều lời nói ra nói vào không được hay cho lắm. Mà Hoàng Dương lại rất để ý hình thức bên ngoài, điều này chắc chắn sẽ làm hỏng mất hình tượng của hắn, nếu Nguyệt Nhi biết được thì không chừng rằng sẽ có án tượng xấu về hắn, như vậy càng khó theo đuổi Nguyệt Nhi hơn.

Nhưng mà Hoàng Dương quả ngu ngốc cho nên vẫn hay ảo tưởng, bởi vì hắn cho dù không phải chịu phạt thì Nguyệt Nhi cũng đã có án tượng cực kì xấu với hắn rồi, việc theo đuổi Nguyệt Nhi thì cũng khỏi phải nói luôn.

Ông trời dường như cũng biết suy nghĩ của bọn Hoàng Dương, thế là đã ban ơn cho bọn chúng bằng một hình phạt khác, hình phạt này sẽ không bị người ta nhìn thấy, và đó chính là cái hình phạt không khác gì của thần chết kia, ở trong phòng trọng lực gấp mười lần trong vòng ba ngày. Hắc hắc, muốn thực hiện hình phạt này thì phải vào phòng trọng lực, mà vào phòng trọng lực rồi thì không có ai nhìn thấy, nhưng mà sau khi ra khỏi được phòng trọng lực thì chắc chắn sẽ là một kẻ cực kì thối, nhưng biết đâu người khác nhìn vào lại tưởng rằng đây là do người tập luyện quá chăm chỉ nên mới như vậy, nếu thế thì chẳng những không bị người ta nói xấu sau lưng mà còn được khen rồi, biết đâu thông tin Hoàng Dương luyện tập chăm chỉ như vậy lại lọt vào tai của Nguyệt Nhi thì nàng lại có ấn tượng tốt thì sao, hắc hắc.

Bọn Hoàng Dương kinh hoàng là thế, nhưng Vô Danh thì lại đang rất bình thản, vì hắn chưa từng nghe đến hình phạt như vậy, mà cũng không nói đến hình phạt này cả nội quy hẳn cũng không biết, hẳn chỉ biết rằng khi còn đang ở học viện thì cổ làm con ngoan trò giỏi là được rồi, không gây gỗ đánh nhau, không tạo ấn tượng, không bị ai chú ý tới, cứ như vậy mà sống qua ngày, bởi vì hắn có quá nhiều bí mật mà không muốn cho người khác biết....

Vô Danh cũng không hề nghĩ nhiều về hình phạt này, người ta bảo sao thì mình làm như vậy, chẳng có gì phải ý kiến cả.

Vô Danh sau khi học xong buổi học đầu tiên thì hẳn về phòng ngay lập tức, về phòng thì hắn nhớ lại những kiến thức là được học sau đó lại ngồi xếp bằng trên giường giống như pho tượng mấy giờ đồng hồ rồi mới đi ngủ.

Cứ mỗi một buổi học thì học viên trong trường lại được nghỉ ba ngày, sau đó sẽ là một ngày dành riêng để lên kế hoạch rèn luyện tăng thực lực cho học viên, sau đó lại được nghỉ hai ngày rồi lại học lý thuyết. Vô Danh đã học một buổi lý thuyết rồi, cho nên hẳn được nghỉ ba ngày sau, mà ba ngày này hẳn sẽ phải thực hiện hình phạt ở trong phòng luyện tập gấp mười lần trọng lực. Vô Danh vẫn khá là bình thản, không có giấu hiệu lo lắng, bởi vì đối với hắn hình phạt cũng chính là phần thưởng, phần thưởng này chính là kinh nghiệm ngưoi rút ra được từ hình phạt lần này.

Chính vì như vậy mà Vô Danh không bao giờ có suy nghĩ tiêu cực về bất kì một điều gì đó, hắn luôn luôn chờ đón và giải quyết chúng, điều đó khiến hắn trưởng thành hơn rất nhiều.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, Vô Danh ăn một chút đồ ăn nhẹ, sau đó liền đi tới phía phòng luyện tập trọng lực. Vô Danh tới đây cũng rất là sớm, nhưng không vì vậy mà ở khu nhà luyện tập này thiếu đi sự đông đúc vốn có của nó, ở bên ngoài cũng đã có rất nhiều người rồi, mà bên trong phong luyện tập cũng lại có người nữa.

Khu nhà luyện tập này có hàng nghìn căn phòng trọng lực như vậy, như vậy mới có thể đáp ứng nhu cầu của học viên. Nhưng đa số các học viên đến đây đều là những người có tu vi Luân Xa cảnh mà thôi, bởi vì phòng tập trọng lực như vậy không còn tác dụng quá lớn đối với những học viên có tu vi Vô Sĩ cảnh trở lên.

Muốn vào phòng luyện tập này thì cũng phải mất phí. Mỗi khi vào một phòng luyện tập nào đó, thì cứ mỗi hai giờ sẽ bị trừ đi năm điểm năng động, mà điểm năng động đối với mỗi học viên đều rất quý giá, nên trong hai giờ này càng phải tận dụng hết khả năng của bản thân, chỉ có như vậy mới đạt hiệu quả cao trong việc tu luyện được.

Vô Danh bước vào một nơi dành riêng cho những học viên bị phạt, sau đó báo danh rồi hẳn vào đi vào trong phòng tập trọng lực.

Vô Dương vừa bước vào thì cũng chưa có điều gì đặc biệt xảy ra, nhưng ngay sau đó thì một loại áp lực áp tới khiến cho hắn xuyt chút nữa thì phải quỳ xuống, đầu gối của Vô Danh hơi trùng xuống, cả người hắn như bị một tảng đá cực kì nặng đè lên, khiến cho cơ thể hắn cảm thấy đau nhức một hồi rồi cũng.

Vô Danh cắn chặt răng, chấp nhận luồng áp lực khủng khiếp này, hẳn bây giờ cũng đã biết đây là cái gì rồi, chính là gấp mười lần trọng lực, không thể không thừa nhận đây chính là một áp lực khủng khiếp đối với hắn bây giờ.

Vô Danh bây giờ cứ động rất khó khăn, chỉ nhúc nhích một chút thôi hần cũng cảm thấy không dễ chịu chút nào, cố gắng dựng thẳng người lên nhưng cũng chỉ nhích được từng tí một.

Dần dần Vô Danh có cảm giác xương của hần như muốn nứt ra, da hần cũng muốn nứt ra rồi, sau đó cả người hần bắt đầu chảy máu.

Vì Vô Danh phải chịu đựng loại áp lực này quá đột ngột cho nên hần không kịp phản ứng, nhưng bây giờ hần đã bắt đầu chống trả lại loại áp lực này rồi.

Vô Danh vận chuyển năng lượng đi khắp các cơ trên cơ thể, phản kháng lại áp lực kinh khủng này, bây giờ cơ thể hần đã có thể cử động dễ dàng hơn, nhanh hơn lúc trước một chút rồi.

Vô Danh đã là Luân Xa cảnh tầng năm rồi, cho nên khả năng thừa nhận trọng lực gấp mười lần cũng cao hơn một chút, mặc dù cái này thực sự không dễ chịu.

Vô Danh có lúc cũng có suy nghĩ muốn buông bỏ, nhưng ý chí kiên cường của hần không cho phép hần từ bỏ, mười bốn năm qua hần đã chịu nhiều gì, không phải thứ người bình thường có thể tưởng tượng được, vậy mà bây giờ mới chỉ gặp một chút khó khăn liền muốn buông bỏ, vậy thì làm sao có thể tiến xa hơn được, làm sao có thể trở thành cường giả cái thế, làm sao có thể bảo vệ và chăm sóc cho Nguyệt Nhi cả đời được.

Cho nên hần quyết định coi đây chính là một phần thưởng cho bản thân hần, hần yêu hình phạt này, hần muốn tận dụng một trăm phần trăm lợi ích mang lại từ hình phạt này, hần bắt đầu tập luyện trong phòng tập này.

Cuối cùng máy giờ đồng hồ sau, loại trọng lực gấp mười lần cũng đã biến mất, Vô Danh nằm bệt người xuống sàn, cả người hần bây giờ là một màu đỏ của máu, không thể nhận rõ hình dạng khuôn mặt của Vô Danh nữa, tóc bạch kim bây giờ cũng đã nhuộm đỏ rồi, nhìn Vô Danh rất là thể thảm.

Nhưng đó cũng chỉ là vẻ bề ngoài của hần mà thôi, nhìn bề ngoài hần mệt mỏi thế thảm như vậy nhưng trong ánh mắt của hần bây giờ còn sáng hơn bao giờ hết, miệng hần cũng nhếch lên một đường cong. Ngày hôm nay chính là ngày đầu tiên đánh dấu cho con đường trở thành cường giả cái thế của hần, điều mà hần luôn suy nghĩ và khao khát.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24: Nhân thế tam cảnh

Vô Danh bước ra khỏi phòng tập trọng lực, bộ dáng của hần bây giờ trông có chút nhếch nhác, nhưng hần vẫn đứng thẳng người mà đi về phía trước.

Cả người Vô Danh bây giờ toàn là máu, mùi tanh trời bốc ra từ cơ thể khiến cho hần cảm thấy khó chịu, cho nên hần liền tìm phòng vệ sinh để tắm rửa cho sạch sẽ sau đó thì đi tới phòng ăn để bổ sung năng lượng cho cơ thể sau một buổi tập luyện mệt mỏi.

Vô Danh không biết từ lúc nào hần đã thích cái hình phạt này rồi, cảm giác cơ thể bây giờ khiến cho hần rất thích thú, hần hận mình không bị phạt thêm vài lần, hần bắt đầu thích việc bị "bạo hành" như vậy rồi.

Nếu có kẻ nào được suy nghĩ của Vô Danh bây giờ thì chắc kẻ đó muốn xu ngay lập tức, cái hình phạt khiến cho ai ai cũng sợ hãi mỗi khi nhắc đến lại là sở thích của một tên cực kì "biến thái", chỉ có từ này mới có thể miêu tả cái suy nghĩ kinh khủng này của Vô Danh mà thôi.

Căn phòng trọng lực mà Vô Danh vừa mới đi ra được xây ở một vị trí không có mấy người đi ỳ, cho nên lúc Vô Danh vừa mới đi ra thì cũng không có ai nhìn thấy, nhưng chỉ vừa mới đi ra khỏi khu vực này thì Vô Danh đã khiến cho rất nhiều ánh mắt chú ý tới hần, ai nhìn vào cũng trợn mắt há mồm với bộ dáng thảm hại bây giờ của Vô Danh.

- Trời ơi, các người nhìn kia, nhìn tên kia có vẻ rất trâu bò a, không biết hần ở trong phòng tập làm gì mà lại thành cái bộ dáng như vậy.

- Người nghĩ hần ở trong phòng tập có thể làm cái gì chứ, nhìn bộ dáng người không ra người quỷ không ra quỷ của hần bây giờ chắc chắn là hần tập luyện quá mức điên cuồng cho nên mới như vậy.

- Không biết hần ở trong phòng tập chọn tầng gấp mấy lần trọng lực mà thành được cái bộ dáng đó a, ta thấy hần có lẽ cũng là học viên mới vào như chúng ta, vậy có thể là hần tăng trọng lực lên gấp ba hoặc bốn lần cũng có khả năng.

- Ô, cũng là học viên mới mà lại bị đạo như vậy sao, chọn phòng tập gấp những ba đến bốn lần trọng lực, ta thấy cũng không có khả năng a. Người nghĩ một học viên mới vào có thể chịu được áp lực như vậy sao.

- Trên đời này chuyện gì cũng có thể xảy ra, với tên kia thì cũng không phải không có khả năng.

Trong lúc mấy học viên năm nhất này đang bàn tán về Vô Danh thì cũng có mấy học viên năm hai đi tới, mấy học viên vừa tới nghe đoạn đối thoại kia thì cũng nhìn về phía Vô Danh, sau đó một tên trong đó nói với mấy học viên năm nhất:

- Các người đừng có mà nói lung tung nha, nếu để hần nghe thấy thì ta tin rằng hần sẽ đánh cho người rụng hết răng, các người nghĩ học viên năm nhất như các người có thể luyện tập thành cái bộ dáng đó được hay sao, nếu ta đoán không nhầm thì đây chính là một vị sư huynh nào đó ở khóa trên. Người nhìn vị sư huynh kia cả người đầy máu, chân chắn là do bị một loại áp lực kinh khủng áp xuống khiến cho lớp da trên cơ thể bị nứt ra, sau đó do kết hợp với các bài tập có cường độ cao khiến cho vết thương càng nghiêm trọng hơn, chính vì thế vị sư huynh kia mới có bộ dạng thế thảm như vậy.

Mấy tên học viên năm nhất, nhìn đám học viên năm hai, rồi cũng âm thầm đánh giá, nghe giọng điệu họ nói với mình chắc chắn là mấy vị sư huynh khóa trên, cho nên một tên học viên năm nhất trong nhóm đó nhanh mồm nói:

- Ông nghe vị sư huynh này nói như vậy rất phải. Vậy không biết huynh có thể nói cho mấy người chúng đệ cùng nghe xem là cái vị sư huynh vừa này đã chọn tầng trọng lực lên mấy lần để tập luyện không??

Người học viên năm nhất này vừa nói xong, thì một học viên mặc áo màu xanh trong nhóm học viên năm hai liền tiến lên một bước, vừa này bạn của hần đã nói rồi, bây giờ cũng đến lượt hần trả lời phán đoán của mình để lấy le với mấy tên học viên năm nhất này, không phải lúc nào cũng có dịp thể hiện như vậy, cho nên hần liền nói:

- Nhìn vị sư huynh vừa này, rất có thể là tập luyện trong môi trường trọng lực gấp sáu lần so với bên ngoài, nhưng ta lại thấy có chút không hợp lí là tại sao một học viên khóa trên như vậy lại tập luyện ở đây, đáng lẽ ra phải tập luyện ở quảng trường có tụ linh trận mới đúng a.

Mấy học viên năm nhất nghe xong thì liền gật gù cái đầu ra vẻ hiểu ra, mà mấy người học viên năm hai đi cùng người áo xanh vừa này, nghe bạn của mình nói thì cũng liền hiểu ra cái gì đó, một người trong đó liền nói:

- Người nói rất đúng, ta cũng thấy như vậy, đáng lẽ ra người đó không nên tập ở đây, chẳng lẽ hần không phải học viên khóa trên??

- Cũng không phải không thể là học viên khóa trên, bởi vì cũng rất có thể là người đó đến đây để luyện thể. Nếu người đó thực sự đến đây để luyện thể, thì nhìn bộ dạng cả người đầy máu của người đó cũng có thể giải thích được.

Vô Danh đi qua đám người này, cũng có nghe thấy tiếng của bọn họ nói về mình, nhưng hần làm ra vẻ như là không có nghe thấy, nhưng lúc hần nghe mấy người này nói thì liền cảm thấy buồn cười, cái gì mà học viên khóa trên có chứ, rõ ràng mình là học viên năm nhất mà. Nhưng Vô Danh cũng không thể không công nhận là mấy tên học viên năm hai kia có cái nhìn cũng tương đối tốt, đoán được vì sao hần lại có bộ dáng như vậy, không những thế còn đoán trúng một điểm nữa là hần thật sự có luyện thể.

Vô Danh vốn là một người thích tranh thủ cho mình, cho nên hần liền tận dụng hết khả năng của môi trường trọng lực gấp mười lần mang lại, cho nên hần liền dựa vào Vô Cực Hóa Thần quyết để luyện thể.

Cảnh giới luyện thể đầu tiên của Vô Cực Hóa Thần quyết là "Nhân thế tam cảnh" gồm tầng một "bi cảnh", tầng hai "cốt cảnh", tầng ba "nhân cảnh".

Mà trong đó Vô Danh đang luyện tầng thứ nhất của "Nhân thế tam cảnh" là "bi cảnh". Từ cái tên của nó là ta cũng đã có thể biết hiệu quả sau khi luyện thành tầng thứ nhất này. Sau khi luyện thành tầng đầu tiên, thì tất cả lớp da trên cơ thể đều có sự biến đổi, trở nên cứng rắn hơn, mà còn có một lớp bảo vệ ở dưới da, chỉ như vậy thôi cũng đã có tác dụng rất lớn rồi, nó có thể giảm thiểu rất nhiều sát thương mà đối thủ tạo ra đối với bản thân.

Luyện thể là một quá trình còn cực khổ hơn cả tu luyện bình thường, luyện thể đòi hỏi một quá trình tập luyện khắc nghiệt, hay nói chính xác hơn là tự bạo hành chính bản thân mình. Khi luyện thể, bản thân phải chịu rất nhiều lực phá hoại từ bên ngoài gây ra tổn thương đối với cơ thể, sau đó dựa trên sự phá hoại đó mà tạo dựng lên một sự thay đổi mới đối với thân thể, cái này gọi là phá rồi lại lập, lập xong lại phá, cứ như vậy cho đến khi có thể đạt đến giới hạn nhất định.

Vô Danh đi tới phòng vệ sinh, tắm qua một lượt cho cơ thể sạch sẽ hơn sau đó lấy ra một bộ y phục mới từ trong túi trữ vật rồi mặc vào, bỏ bộ đồ mới thay ra vào trong túi trữ vật.

Vô Danh đi ăn một chút gì đó, sau đó nghỉ chưa một lát rồi lại tiếp tục vào phòng tập trọng lực gấp mười lần chịu phạt. Vô Danh muốn trong ba ngày chịu cực khổ này hần phải đạt tới luyện thể tầng một "bi cảnh".

Mà trong lúc Vô Danh nghỉ ngơi thì Hoàng Dương lại đang nằm trong phòng y tế để cấp cứu, hần còn thể thảm hơn cả Vô Danh, may là hần cũng không bị gãy chân gãy tay, nhưng đối với Hoàng Dương thì ở trong phòng gấp mười lần trọng lực thì còn kinh khủng hơn cả địa ngục. Trong lòng hần thầm chúc nũa Vô Danh, nếu không phải tại Vô Danh thì hần đâu có bị như vậy.

Vô Danh mà đọc được suy nghĩ của Hoàng Dương thì chắc là hần cười chết mất, cũng chỉ có thể trách Hoàng Dương quá ngu mà thôi. Vô Danh nhìn bên ngoài hiền lành vậy thôi, chứ không dễ bắt nạt à nhe.

Sau một ngày tập luyện trong căn phòng gấp mười lần trọng lực thì Vô Danh cũng cảm thấy rất là mệt mỏi. Bây giờ hần phải đến "nhiệm vụ điện" trong học viện để đổi một ít thảo dược về dùng.

Vô Danh vừa bước vào đại sảnh rộng lớn "nhiệm vụ điện" đã thấy có rất nhiều học viên ở đây, hầu hết các học viên đến đây đều là tới để nhận hoặc trả nhiệm vụ, có người thì đến đây để đổi đồ. Và Vô Danh đến đây chính là để đổi thảo dược.

Vô Danh đi tới trước quầy đổi đồ, ở đó đang có một ông lão trông gầy, ông lão đang mặc bộ đồng phục riêng dành cho người có công việc trông giữ quầy đổi đồ của Vạn Xuân học viện.

Thấy Vô Danh bước đến, ông lão này liền hỏi:

- Tiểu tử, tới đây làm gì??

- Tất nhiên vẫn bởi tôi đây để đối những thứ mình cần rồi thừa trường quấy đại nhân.

Nghe ông lão hỏi Vô Danh liền trả lời.

- Vậy người muốn đối thứ gì??

Ông lão nghe Vô Danh gọi một tiếng đại nhân thì gật đầu một cái, gương mặt có vẻ hòa nhã hơn trước một chút, sau đó hỏi Vô Danh.

- Văn bối muốn đối một chút thảo dược về đề sử dụng, không biết ở đây có những loại thảo dược nào tốt thừa trường quấy đại nhân.

- Người tự mình xem đi.

Ông lão nói xong liền chỉ vào tấm bảng ở trên cao phía sau. Vô Danh đưa mắt nhìn tấm bảng mà tay ông lão kia chỉ.

Ở đó có một tấm bảng màu xanh phát sáng giống như được máy chiếu chiếu lên như ở trái đất vậy, trên có ghi tên của rất nhiều loại thảo dược khác nhau. Có những loại tồn ít điểm năng động, còn có loại thì tồn nhiều điểm năng động hơn. Vô Danh bây giờ chỉ có ba mươi điểm năng động cho nên hẳn phải chọn một loại thảo dược phù hợp với số điểm mà hắn đang có trong tay.

- Văn bối muốn đối hai cây tằm ma thảo. Mong trường quấy đại nhân giúp đỡ.

- Hai cây tằm ma thảo hết ba mươi điểm năng động.

Nghe ông lão nói thì Vô Danh liền đưa thê bài chứa điểm năng động cho ông lão. Ông lão nhìn số điểm năng động trong đó rồi gật đầu, lấy ra hai cây tằm ma thảo đưa cho Vô Danh đồng thời trả lại hần thê bài chứa điểm năng động.

Vô Danh nhìn vào thê bài của mình, bây giờ hẳn không còn lại một điểm năng động nào, sau khi mua xong hai cây tằm ma thảo, mỗi cây mười lăm điểm năng động thì bây giờ hẳn đã chính thức trở thành người nghèo rồi.

Vô Danh đi tới khu nhà ăn để ăn tối sau đó trở về khu ký túc xá của mình. Tối nay hẳn sẽ hấp thu được lực từ tằm ma thảo để bồi bổ cơ thể, từ đó mà nâng cao tu vi của bản thân.

Bản đang đọc truyện *Thiên Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Luyện hóa được lực

Vô Danh trở về phòng liền mở đèn lên đi vào bếp, sau đó lấy một cây Tằm Ma thảo từ trong túi trữ vật ra rồi bắt đầu đun cho cây tằm ma thảo này thành nước thuốc.

Vô Danh cẩn thận rửa Tằm Ma thảo qua nước, sau đó cắt đi một nửa, Vô Danh bỏ một nửa cây Tằm Ma thảo này vào trong nồi đun, một nửa còn lại thì cắt vào trong túi trữ vật, việc còn lại cần làm bây giờ chính là đợi đun xong nước thuốc rồi sử dụng.

Vô Danh ngồi tĩnh tọa ở trên giường, đợi nước thuốc hoàn thành, chưa đầy nửa canh giờ sau thì mùi thơm từ trong phòng bếp truyền ra, bay vào trong mũi của Vô Danh.

- Dung dịch nước thuốc đã hoàn thành, giờ chỉ còn bước cuối cùng mà thôi...

Vô Danh sau khi ngửi thấy mùi thơm từ trong phòng bếp truyền ra thì hẳn liền biết nước thuốc đã được đun xong rồi, việc bây giờ hẳn phải làm chính là vào bắc nồi nước thuốc ra rồi sử dụng.

Vô Danh rời giường rồi đi về phía phòng bếp, hẳn đi tới bên cạnh bếp lửa sau đó tắt đi.

- Xèo ~~~ xèo....

Vô Danh dùng tay không bưng nồi nước thuốc xuống rồi đổ vào một cái bát to bằng khoảng hai bàn tay, tu vi của Vô Danh bây giờ đã là Luân Xa cảnh tầng thứ năm rồi cho nên nhiệt độ từ nồi nước thuốc không là vấn đề đối với hắn, nhưng từ chỗ tiếp xúc vẫn truyền ra tiếng xèo xèo. Mặc dù có tiếng xèo xèo truyền ra nhưng mà tay của Vô Danh cũng không có vấn đề gì, chẳng qua tay hắn dính chút mồ hôi nên mới có hiện tượng như vậy.

Vô Danh bưng bát nước thuốc về giường, hẳn ngồi xếp bằng xuống, hai chân đan chéo vào nhau. Vô Danh nhìn nước thuốc trước mặt, sau đó thờ ra một hơi rồi uống hết chỗ nước thuốc này vào trong bụng. Mặc dù nước thuốc rất nóng nhưng Vô Danh không có vẻ nhận nhỏ gì cả.

Sau khi uống xong, khuôn mặt Vô Danh trở nên ngưng trọng, hai mắt nhắm vào, hai bàn tay kết ấn, hô hấp vững vàng rồi dựa theo khẩu quyết bắt đầu luyện hóa được lực trong cơ thể.

Ở cảnh giới đầu tiên Luân Xa cảnh, tác dụng chủ yếu của nó chính là mở rộng kinh mạch, tái tạo thân thể, cường hóa mạch lạc, tạo ra căn cơ để ngưng tụ linh khí sau này.

Bởi vì thân thể trong độ tuổi này yếu ớt cùng dễ dàng tổ tạo nhất, cho nên khi tu luyện phải theo trình tự nhiên, chậm rãi tu luyện từng bước một, không nên quá hấp tấp mà nhờ ngoại lực nâng đỡ mà làm hỏng mất căn cơ của mình. Nếu như dựa dẫm quá nhiều vào ngoại lực sẽ làm căn cơ không vững, sau này khi linh khí trở nên cường đại, thì kinh mạch không thể nào chịu đựng nổi cường đại linh khí trùng kích, dẫn đến hậu quả đoán mạch nhân vong (đứt hết kinh mạch mà chết).

Ngoại lực được nói đến ở đây chính là các loại đan dược hỗ trợ tăng tu vi, hay là nhận năng lượng quán đĩnh từ người khác truyền vào trong cơ thể, hoặc một số trường hợp khác

Đan dược là một loại thuốc được luyện chế từ linh thảo, được tính của nó rất mạnh, người bình thường khi dụng nếu có căn cơ không chắc thì rất dễ dẫn đến hậu quả khôn lường, có thể khiến cơ thể không chịu nổi sự cuồng bạo từ dược lực mang lại phá hỏng căn cơ, thậm chí có thể mất mạng.

Cũng có người đã từng sử dụng đan dược để đẩy nhanh quá trình tu luyện ở cảnh giới Luân Xa cảnh, hậu quả chính là tự cắt đứt con đường tu luyện của bản thân, trở thành một người bình thường, đây cũng đã là một kết quả rất tồi rồi, không chết là còn may đấy.

Nói đến đan dược, đây là một loại ngoại lực hỗ trợ tu luyện, không thể dùng ở Luân Xa cảnh, vậy tại sao lại có thể sử dụng thảo dược để bồi bổ cơ thể, giúp tăng hiệu quả quá trình tu luyện??

Thảo dược có thể sử dụng để bồi bổ cơ thể, ôn dưỡng cốt cách là bởi vì dược lực của thảo dược không cuồng bạo giống như dược lực từ linh thảo mang lại. Thảo dược và linh thảo là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Linh thảo có dược lực mạnh mẽ hỗ trợ nhiều cho quá trình tu luyện sau này, nhưng cũng không thể quá lạm dụng vào nó.

Còn thảo dược thì lại nhẹ nhàng hơn, dược lực của nó phù hợp với sức chịu đựng của cơ thể khi còn ở Luân Xa cảnh. Khi sử dụng thảo dược tẩm bổ, sẽ khiến các cơ bị phá hủy khi tập luyện hồi phục nhanh hơn, mạnh hơn, cơ thể được tẩm bổ sẽ không bị suy nhược mà tạo ra hiệu ứng không tốt đối với cơ thể. Đồng thời nó còn có khả năng cường hóa kinh mạch, khiến cho kinh mạch trở nên dẻo dai mà cứng cáp, chịu đựng được sự vận chuyển khí lưu. Cho nên mới có thể sử dụng thảo dược kết hợp với quá trình tập luyện hằng ngày để nâng cao tu vi của bản thân mà không sợ bị phá hủy căn cơ dẫn đến việc căn cơ không vững mà ảnh hưởng đến kết quả sau này.

Lại nói đến một điều nữa, chính là hôm mà Vô Danh bị Hoàng Dương cùng đồng bọn của hắn chặn đánh khiến cho cơ thể của Vô Danh bị thương nặng, gần mất mạng. Lúc này Tiên Thiên chi thể của Vô Danh được kích hoạt, kèm theo đó chính là Hỗn Độn Thiên Mục, khi Tạo Hóa thần thể được thức tỉnh thì Vô Danh giống như rơi vào trạng thái niết bàn mà trùng sinh lại, lúc đó năng lượng thì quá trình niết bàn còn sót lại giúp cho Vô Danh đột phá tới tầng thứ năm của Luân Xa cảnh. Nguồn năng lượng đó không được tính là ngoại lực vì đây vốn dĩ là năng lượng được tích trữ bên trong cơ thể của Vô Danh.

(TG: Tiên Thiên chi thể nói ở trên có nghĩa là thân thể trở sinh ra đã có, còn Tạo Hóa thần thể chính là tên của cái Tiên Thiên chi thể nói ở trên chứ không phải nói đây là tên của hai loại thân thể trời sinh.)

Vô Danh cẩn thận nương theo khẩu quyết mà luyện hóa nước thuốc trong bụng, theo thời gian luyện hóa, nước thuốc tan ra những luồng khí màu xanh lá cây. Vô Danh vận chuyển những luồng khí màu xanh này đi khắp các kinh mạch trong cơ thể. Mỗi nơi mà nó đi qua kinh mạch trong cơ thể dần dần được thanh tẩy trở nên trong sạch hơn, dẻo dai hơn. Sau khi vận chuyển luồng khí màu xanh lá đi khắp các kinh mạch thì Vô Danh liền cố gắng hấp thu hết tất cả.

Luồng khí màu xanh được luyện hóa từ nước thuốc Tằm Ma thảo chính là tinh hoa bên trong cần phải hấp thu, mà hấp thu được bao nhiêu phần trăm tinh hoa đó lại phải dựa vào linh căn và sự cố gắng của mỗi người. Người có linh căn càng tốt thì hấp thu được càng nhiều dược lực để bồi bổ cơ thể. Những người có nhiều linh căn như của Vô Danh thì hấp thu được ba mươi phần trăm dược lực đã là quá nhiều rồi.

Khi Vô Danh cố gắng hấp thu những luồng khí kia, thì ở trong đan điền của Vô Danh, hai loại linh căn ánh sáng và bóng tối đột nhiên có động tĩnh. Hai luồng khí màu trắng và đen từ trong đan điền của Vô Danh bay ra quấn lấy những dòng khí màu xanh lá kia, khiến cho chúng không thể chạy mất.

Lúc đầu khi bị hai luồng khí trắng và đen bao vây, luồng khí xanh kia cũng có chút chống cự nhưng rất nhanh sau đó đã trở nên ngoan ngoãn mà bị hai luồng khí trắng và đen này luyện hóa hấp thu, sau đó hai luồng khí trắng, đen này liền quay trở lại đan điền. Vô Danh có thể cảm nhận rõ được hiệu quả sau khi hấp thu luồng khí xanh kia, nó đã ôn dưỡng cốt cách, thanh tẩy kinh mạch của Vô Danh.

Lần này nhờ vào hai loại linh căn ánh sáng và bóng tối kia mà Vô Danh đã có thể hấp thu được bảy mươi phần trăm hiệu quả từ dược lực mang lại, thành quả này khiến cho Vô Danh hết sức bất ngờ, hẳn thầm cảm thán có hai loại linh căn này thật là tốt, nhưng cũng có một phần công lao của Vô Cực quyết ở trong đó, vì khẩu quyết dùng để luyện hóa, vận chuyển, hấp thu dược lực đã được Vô Danh sửa lại nhờ khả năng diễn hóa của Vô Cực quyết, nhờ vậy hiệu quả mang lại khi hấp thu dược lực tăng nhiều hơn gấp hai lần bình thường.

Bên trong phòng kín, Vô Danh đang ngồi xếp bằng hai mắt nhắm lại, lông mi khẽ chớp động, một lát sau hai con ngươi đen nhánh đột nhiên mở ra.

Bên trong con ngươi màu đen của Vô Danh bạch quang bắn ra, lần này dường như còn mang thêm màu xanh nhàn nhạt trong ánh mắt.

Vô Danh chậm rãi thở ra một hơi, sau đó đứng lên lắc lắc người, trong miệng lẩm bẩm

- Hiệu quả không tệ.

Vô Danh khẽ nhếch miệng cười, một đường cong hiện ra trên khóe môi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Song tu đột phá

Sau quá trình luyện hóa hấp thu được lực thành công, Vô Danh liền muốn lên giường ngủ một giấc, cả ngày hôm nay ăn hành ở trong phòng tập gấp mười lần trọng lực đã khiến cho hắn cảm thấy hơi mệt mỏi, cho nên lựa chọn tốt nhất bây giờ là lên giường đi ngủ.

Một đêm rất nhanh đã trôi qua, Vô Danh rời giường từ rất là sớm, hắn tự tay làm một chút đồ ăn nhẹ buổi sáng, mặc dù cơm ở phòng ăn của trường rất ngon, nhưng Vô Danh ăn mãi cũng không cảm thấy ngon hơn là tự tay mình làm.

- Ài...ngon thiệt!...mấy ông làm ở nhà hàng năm sao ở trái đất sao có tay nghề bằng ta được.

- Hắc hắc, đúng là tuổi trẻ tài cao.

Vô Danh vừa ăn vừa tự khen chính bản thân mình, mọi khi ra bên ngoài hắn thường tỏ vẻ lãnh đạm mới vội thứ xung quanh, hắn không thích khoe khoang gây chú ý, có thể nói Vô Danh rất là khiêm tốn.

Nhưng khi ở một mình, Vô Danh sẽ trở về đúng với bản chất của hắn. Vô Danh cứ giống như một thằng tự ki, hắn thích ở một mình hơn là ở nơi đông người. Hồi còn ở trái đất hắn có xem mấy phim kiếm hiệp, và dần dần hắn đã nhiễm cái sở thích của mấy vị cao nhân ẩn sĩ trên giang hồ, hắn muốn được chu du khắp nơi, vừa đi vừa hát, vài bước lại uống một ngụm rượu, như vậy mới thỏa mãn tâm tình của hắn, cảm giác tiêu điều tự tại thật thoải mái biết bao. Mỗi lần hắn nghĩ về điều này thì miệng hắn lại cười toét miệng ra, nhưng sau đó lại trở lên ừ ừ, vì hắn không được làm như thế, hắn là một người xuất gia, cho nên muốn đi đây đi đó hóa duyên thì được nhưng không thể uống rượu, vì như thế đã phạm vào đại giới của người xuất gia.

Vô Danh mọi khi thường rất lãnh đạm, khiêm tốn, không khoe khoang với người khác, nhưng khi ở một mình thì hắn lại tự cười nói với chính bản thân, không ngừng khen chính mình, khoe khoang với chính mình, nhìn thấy bản thân có gì tốt là lại tự cảm thán. Nhưng không vì thế mà hắn trở nên kiêu ngạo, vì hắn biết một điều chính là "nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên". Dù sao thì hắn vẫn có vốn đề kiêu ngạo.

Nhiều lúc hắn cũng muốn hét cho cả thế giới biết, hắn mới là đặc biệt nhất, nhưng hắn lại không thể làm như vậy, điều đó đã tạo nên một con quái vật Vô Danh, khiến cho hắn tập luyện ngày đêm, không biết mệt mỏi, muốn đứng lên trên tất cả mà hét thật to thì trước tiên người phải có sức mạnh trấn áp mọi thứ.

Sau khi ăn sáng xong thì Vô Danh ngồi tĩnh tọa một lúc cho tiêu hao bớt thức ăn trong bụng rồi mới rời khỏi phòng.

Từ hôm khai giảng, Vô Danh đã không còn mang mặt nạ mỗi khi ra ngoài nữa, vì hắn cảm thấy có hay không có mặt nạ thì người ta vẫn sẽ nhìn hắn với con mắt khác thường mà thôi.

Vô Danh lại đi tới phòng tập lần trước, lúc hắn tới điểm danh thì người giám sát cũng cảm thấy có chút bất ngờ, vì hắn không thể tin được là Vô Danh lại đến sớm như vậy. Vô Danh không những đến sớm hơn, mà ở trong phòng chịu phạt còn lâu hơn, nhưng hắn lại không có vẻ gì sợ hãi mỗi khi chịu phạt, điều này khiến cho người giám sát cũng phải âm thầm nuốt nước bọt.

Người giám sát nhìn Vô Danh với ánh mắt như nhìn thấy quái vật, bởi vì không có học sinh năm nhất nào giống như hắn cả. Có một tên cũng là học viên năm nhất chịu phạt cùng Vô Danh, mới vào được mấy tiếng đã nằm sấp mặt trên đất rồi, mà học viên này chính là Hoàng Dương, hiện giờ vẫn đang ở phòng y tế điều trị, mà mấy tên học viên năm hai kia mỗi lần chịu phạt cũng chảy cả nước mắt ra rồi, chứ làm gì có ai như Vô Danh đâu, chịu phạt mà cứ như đi chơi vậy.

Điều này khiến cho người giám sát cảm thấy bất thường, hắn cũng đã nhìn hồ sơ của Vô Danh, một tên phế vật bất hệ lĩnh căn mà lại có dám lược lớn như vậy, đến ngay cả học viện thiên tài nghìn năm có một đang nằm trên giường bệnh kia cũng không thể so sánh. Người giám sát không dám chậm trễ mà thông báo tới cấp trên, mà cấp trên của hắn cũng chính là Hình Hoa.

Hình Hoa sau khi biết tin cũng rất là bất ngờ, chi sau có vài ngày, Vô Danh này lại có thay đổi lớn như vậy, Hình Hoa cũng không biết thí sao mà một học viện có phế lĩnh căn như Vô Danh lại luôn luôn tạo ra những điều không tưởng như vậy, chẳng lẽ trên người của hắn có bí mật, nhưng nếu có bí mật thì là bí mật gì.

Một học viên mới chi đi học được một buổi, mà đã chịu được áp lực ở trong phòng trọng lực gấp mười lần, vậy thì không có khả năng giống một học viên bình thường, vì muốn thừa nhận được áp lực này thì phải có tu vi nhất định. Nhưng Vô Danh mới gia nhập được bao lâu, mới học có một ngày mà thôi.

Khi hắn bị bọn Hoàng Dương gần giết chết nếu không có năng ra tay giúp thì hẳn thật sự đi rồi, nhưng nếu hắn có năng lực như vậy tại sao lại bị đánh được. Chẳng lẽ hắn phát hiện ra năng ở đằng sau nên mới không bộc lộ sức mạnh của mình, không thể, hắn không thể nào mà phát hiện ra được. Nếu như vậy thì chẳng lẽ là hắn gặp kì ngộ gì đó sau khi bị thương, những quãng thời gian này ở học viện thì có thể có kì ngộ gì, nếu có bảo vật gì đó thì chắc chắn hiệu trưởng sẽ là người phát hiện ra đầu tiên rồi.

Nghĩ mãi mà không tra ra được gì, Hình Hoa đành phải thông báo với cấp trên của mình, để cho cấp trên xem xét, cấp trên ở đây chính là hiệu trưởng.

Vô Danh bước vào phòng luyện tập, tiếp tục tập luyện dưới môi trường gấp mười lần trọng lực, hắn không hề hay biết, kể từ giờ phút này hắn đã bị nằm trong danh sách theo dõi đặc biệt rồi. Mà người phát lệnh theo dõi không ai khác ngoài hiệu trưởng, ông ta đã bắt đầu cảm thấy thú vị với học viện mang tiếng phế vật này rồi.

Một ngày rất nhanh lại qua đi, Vô Danh luyện tập không ngừng nghỉ, trong mấy ngày này hắn muốn đột phá rồi.

Đến tối Vô Danh lại lấy một nửa cây tằm ma thảo ra để sử dụng, sau đó sáng ngày hôm sau hắn lại tiếp tục tập luyện trong phòng tập.

Hai ngày luyện tập trong môi trường gấp mười lần trọng lực, mặc dù vẫn còn có một chút khó khăn nhưng Vô Danh cũng đã quen với hình thức này rất nhiều, giờ nó đã không mang lại quá nhiều trở ngại đối với bản thân của Vô Danh nữa.

Sau vài phút tập luyện Vô Danh bắt đầu cảm thấy không ổn, khoảng cách bây giờ đến lúc đột phá vẫn còn xa, hắn chưa cảm nhận được bức tường ngăn cách, cho nên Vô Danh quyết định tăng trọng lực trong phòng lên vài lần nữa.

Trong phòng tập này, trọng lực tối đa có thể đạt tới là gấp hai mươi lần bình thường. Nếu muốn đột phá bình cảnh thì bắt buộc Vô Danh phải tăng cường độ bài tập lên cao hơn.

Vô Danh không ngần ngại mà tăng thêm ba lần trọng lực, bây giờ trọng lực phong tròng đã gấp mười ba lần bên ngoài rồi.

Vừa tăng lên gấp mười ba lần trọng lực thì cả người Vô Danh như muốn nằm sấp xuống mặt sàn, trọng lực càng tăng cao thì càng trở nên khủng bố, nó không chỉ là gấp lên mấy lần bình thường nữa rồi.

Cả người Vô Danh đỏ mỗ hôi hột, da của hắn lại bắt đầu nứt ra, lần này nứt với tốc độ rất nhanh, máu từ khắp các nơi trên cơ thể Vô Danh tràn ra, nhưng hắn vẫn cắn răng chịu đựng.

Vô Danh cảm thấy bây giờ giống như có hàng ngàn tảng đá lớn đè nát khắp nơi trên cơ thể của hắn, Vô Danh không ngừng vận chuyển công pháp luyện thể mà chống đỡ.

Theo thời gian Vô Danh dần dần cảm thấy được mình sắp chạm tới cánh cổng ngăn cách để tiến vào cảnh giới luyện thể tăng một bi cảnh. Hắn quyết định nhịn ăn trưa để chờ cơ hội đột phá, nhưng đợi mãi mà không thấy dấu hiệu đột phá khiến cho Vô Danh cảm thấy rất sốt ruột. Vô Danh đang phân vân không biết có nên tăng thêm trọng lực trong phòng hay không,nếu không tăng lên thì hẳn sẽ không phá vỡ được bình cảnh, còn nếu tăng thì hẳn có thể thừa nhận được sức nặng này không. Suy nghĩ một hồi Vô Danh vẫn là quyết định tăng trọng lực thêm lần nữa, nếu như không có một viên cường giả chi tâm thì hắn làm sao có thể tiến xa được.

Cắn răng một cái, Vô Danh tăng trọng lực trong phòng lên mười lăm lần.

- GGAAAAAAAAAAAAAAAAA.

Một tiếng hét kinh khủng vang lên, tiếng hét này không phải của ai khác mà chính là Vô Danh, sự thống khổ mang lại từ môi trường gấp mười lăm lần trọng lực bên ngoài đối với một người chỉ có tu vi Luân Xa cảnh tăng năm như Vô Danh quả thực là quá mức kinh khủng, nếu như đối lại là kẻ khác có khi đã trực tiếp ngất đi hoặc thậm chí là chết rồi. Bởi vì Vô Danh có công pháp luyện thể nên mới có khả năng chống đỡ được, nhưng nỗi đau mang lại thực sự quá mức khủng khiếp rồi.

- Rắc...rắc...rắc...

Liên tiếp những tiếng rắc rắc vang lên, xương trong cơ thể Vô Danh có dấu hiệu vụn vỡ, Vô Danh bây giờ đau tới mức muốn khóc rồi, có lúc hắn đã muốn ngất đi, nhưng nếu ngất đi thì bao nhiêu cố gắng của hắn sẽ đổ sông đổ biển mà đi hết, thậm chí chính là chết.

Vô Danh cắn đầu lưỡi, ép bản thân trở nên tỉnh táo, miệng của hắn bây giờ đã chứa đầy máu, Vô Danh rất muốn khóc vì đau, nhưng hắn phải kìm nén, hắn không được khóc.

Kẻ mạnh: Không phải là không có nước mắt mà là kìm nén nước mắt không rơi.

- Rắc...rắc...âm...

Một tiếng vụn vỡ vang lên, cuối cùng bức tường ngăn cách đã bị phá bỏ, Vô Danh bây giờ đã tiến vào cảnh giới luyện thể tăng thứ nhất: bi cảnh.

Các xương bị gãy cũng đang khôi phục lại với một tốc độ chóng mặt, những lớp da cũ cũng đã bị bóc ra thay vào đó là một lớp da mới cứng cáp hơn, bóng loáng trắng trẻo. Không những thế bên trên bề mặt da của Vô Danh cũng đã có một tầng

bảo vệ mập mờ, đây chính là dấu hiệu chứng minh cho việc Vô Danh đã bước vào luyện thể tăng thứ nhất.

Mặc dù đã có một lớp da mới trên cơ thể, nhưng vết sẹo trên mặt của Vô Danh cũng chỉ mờ đi đôi chút mà thôi, vẫn chưa hoàn toàn xóa bỏ được.

Nhưng với kết quả bây giờ Vô Danh đã quá hài lòng rồi.

Vô Danh vẫn ngồi im một lúc đợi cho cơ thể hoàn toàn hồi phục. Trên người Vô Danh không còn vết máu me như mọi khi nữa, mà thay vào đó là một bộ dáng tốt hơn nhiều, mặc dù quần áo trên cơ thể đã rách toác ra rồi.

Vô Danh đứng lên nhìn khắp cơ thể một lượt, cơ bắp của hắn bây giờ đã trở nên tho to hơn, cứng cáp hơn, càng đường nét trên cơ thể càng lúc càng hiện rõ, nhìn có vẻ săn chắc.

Vô Danh ra khỏi phòng sau đó trở về ký túc xá. Lúc Vô Danh rời phòng không lâu, thì mấy phòng bên cạnh cũng mở ra, sau cánh cửa là mấy học viên khắp người đều là máu, đang nể nết từng bước một đi ra khỏi phòng, ánh mắt của chúng hiện lên sự sợ hãi tột độ, nhưng trong đó cũng có một tia vui mừng, bởi vì ba ngày chịu phạt đã qua đi rồi, mà mấy tên này không ai khác chính là mấy người cùng Hoàng Dương chặn giết Vô Danh.

Trời bây giờ cũng đã bắt đầu tối đi rồi, Vô Danh lại trở về ký túc xá để thực hiện công việc quen thuộc của mình.

Vô Danh đã tập luyện trong môi trường trọng lực gấp mười lần hai ngày và gấp mười lăm lần một ngày, cho nên trong ba ngày tu luyện này của hắn đã bằng người khác tu luyện cả mấy tháng rồi, tăng gần cách tới Luân Xa cảnh tầng sáu Vô Danh cũng đã mơ hồ chạm tới được, cho nên hôm nay hắn quyết định dùng cả một cây tằm ma thảo để đột phá bình chương.

Không lâu sau:

- ẦM

Một tiếng ầm vang lên trong cơ thể Vô Danh, cuối cùng hắn cũng đã đột phá tầng thứ năm của Luân Xa cảnh mà tiến vào tầng thứ sáu rồi.

.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Người muốn nhìn thì ta cho người nhìn

Cuối cùng cũng đã đột phá gần cách tầng thứ năm của Luân Xa cảnh mà tiến vào tầng thứ sáu. Ở tầng thứ sáu này có một thay đổi cực kì quan trọng đối với mỗi một tu luyện giả, đó chính là sự xuất hiện của mầm mống linh lực.

Mầm mống linh lực này sẽ là khởi đầu rất quan trọng của mỗi tu luyện giả về sau, vì chỉ khi xuất hiện mầm mống linh lực này trong cơ thể thì mới có thể hấp thu linh khí trong trời đất dụng nạp vào cơ thể mà tăng tu vi của bản thân lên.

Vô Danh ngưng thần, nhìn vào trong đan điền của mình, ở đó có một điểm sáng nhỏ, đây chính là mầm mống linh lực được hình thành ban đầu, nó sẽ dần lớn hơn trong quá trình tu luyện.

Có mầm mống linh lực này rồi, bây giờ Vô Danh đã có thể hấp thu linh khí trong trời đất để tăng tu vi của bản thân lên. Lúc này một đoạn khẩu quyết xuất hiện trong đầu Vô Danh, đây chính là khẩu quyết tu luyện mới khi Vô Danh đạt tới Luân Xa cảnh tầng sáu.

Vô Danh vừa định dựa theo khẩu quyết tu luyện thì đột nhiên trong lòng hắn nảy một cái, tìm của hắn đập nhanh hơn, hắn có cảm giác giống như mình bị ai đó nhìn lên, Vô Danh luôn tin tưởng trực giác của mình, lúc Vô Danh bị rơi xuống vực thì cảm giác này cũng xuất hiện thông báo trước cho hắn, và sau đó quả thật đã có chuyện không may xảy ra, hắn đã bị rơi xuống vực và xuyên không đến đây.

Lần này Vô Danh tuyệt đối tin tưởng vào cảm giác của mình. Vô Danh không dám làm điều gì đại đột, mọi hành động của hắn có thể đang bị người ta theo dõi, nếu như bây giờ đột nhiên hắn có hành động gì đó hay chỉ thay đổi sắc mặt một chút thời thì chắc chắn sẽ bị người khác nhận ra, cho nên Vô Danh mặt không đổi sắc, vẫn tiếp tục ngồi tĩnh tọa trên giường một lúc.

Vô Danh suy nghĩ trong lòng, không biết kẻ đang theo dõi mình là ai, hắn nghĩ lại những việc xảy ra từ trước đến nay, hắn chỉ có gây sự với bọn Hoàng Dương mà thôi, ngoài chúng ra hắn không có gây gổ với người nào khác. Nhưng bọn Hoàng Dương sẽ không có năng lực khiến cho Vô Danh có cảm giác nguy hiểm như vậy, chúng không có bản lĩnh đó, vậy thì người này là ai.

- Đứng rồi..

Trong đầu Vô Danh chợt lóe lên một ý nghĩ, mấy ngày hôm nay hắn liên tục ở trong phòng trọng lực gấp mười lần vậy mà vẫn như không có chuyện gì xảy ra, liệu có phải mình bắt đầu bị những người kia chú ý tới hay không, chẳng lẽ họ đã phát hiện ra điều gì.

Quả thật là như vậy, bây giờ Vô Danh đã bị hiệu trưởng của trường hạ lệnh theo dõi rồi, bởi vì biểu hiện của hắn quá mức không bình thường.

Vô Danh trong lòng tự trách chính bản thân mình, đáng lẽ ra hắn phải nên giả bộ thể thảm hơn một chút để cho người ta không cảm thấy nghi ngờ, bây giờ mà giả bộ thì cũng đã muộn, tất nhất vẫn phải giữ bình tĩnh, làm mọi chuyện hết sức bình thường.

Vô Danh bây giờ phải nghĩ cách để thoát khỏi sự theo dõi của học viện, hoặc là làm cho người ta hết nghi ngờ.

- Được rồi, các người đã muốn nhìn lên thì ta cho các người nhìn.

Vô Danh từ từ đứng dậy sau đó, sau đó liền có hét quần áo ra, rồi từ từ đi vào phòng tắm, trên người hắn bây giờ có rất nhiều tạp chất được bài tiết ra bên ngoài sau khi thành công tiến vào Luân Xa tầng sáu.

Vô Danh vào phòng tắm thì vừa hát vừa nhảy, hắn lắc lắc cái mông xong lại chỉ tay lên trời lắc lắc cái đầu.

- Phụt....

Mấy người trong đội tuần tra của Vạn Xuân học viện được cử đi theo dõi Vô Danh nhìn thấy hắn cứ nhảy múa như thế liền đó hết cả mặt máu mũi cũng xịt ra.

- Khụ.....khụ....khụ....

Mấy tên này họ khan liên tục, bọn chúng đều là trai thẳng cho nên khi nhìn thấy cảnh này cũng có chút không thích ứng được.

- Khụ khụ....các người có biết hắn đang làm cái gì không vậy, ta suýt nữa thì nghẹn chết a...

- Người hỏi ta thì ta biết hỏi ai...nhìn hắn vậy mà sao lại có thể biến thái đến mức đó chứ, người có nước không ta muốn rửa mắt..

- Ta nghĩ hôm nay chúng ta theo dõi đến đây thôi, về thông báo tình hình cho hiệu trưởng rồi nghỉ ngơi được rồi, nhìn hắn cứ như vậy ta có chút không thích ứng được, người ta nổi hết cả da gà rồi đây này.

Mã hiệu trưởng sau khi nghe bọn họ thông báo xong thì nước trà đang uống dở cũng phụt hết cả ra ngoài, sau đó kêu bọn họ tiếp tục theo dõi Vô Danh, không nên vì hành động đó của Vô Danh mà trở nên lơ là.

Vô Danh cứ như vậy bị theo dõi suốt nửa tháng tiếp theo, cảm giác này khiến cho hắn cảm thấy cực kỳ khó chịu, nhưng hắn không thể không nhẫn nại, coi như chưa có chuyện gì xảy ra.

Bây giờ Vô Danh đã hết sạch tài nguyên để tu luyện rồi, hắn không có điểm năng động để đổi thảo dược và đến phòng tập trọng lực, cho nên Vô Danh quyết định đi phía sau núi, tìm kiếm một chút thảo dược, may mắn là hắn cũng tìm được ba cây thảo dược, hắn có thể nhận ra được là nhờ lần trước đến nhiệm vụ điện trong trường có nhìn qua hình ảnh của mấy cây thảo dược này, nhưng ba cây thảo dược này đều thuộc loại dỏm.

Đối với Vô Danh bây giờ thì hắn thấy có thể dùng đã là tốt rồi, đợi một khi không có ai theo dõi hắn nữa thì hắn có thể đi xa hơn ở trong núi mà tìm kiếm thảo dược và linh thảo, chứ không phải đi ở khu rừng núi gần trường như vậy.

Sau mỗi buổi học thì Vô Danh lại đi ra khu rừng bên ngoài trường, tìm mấy cây cỏ thụ to để tập luyện, tiện thể cho mấy người đang theo dõi hắn nhìn một chút.

Vô Danh không có sử dụng quá nhiều sức để bảo vệ cơ thể, hắn muốn tạo ra một chút thương tích để không bị nghi ngờ, nhưng mà cây cỏ thụ kia vẫn bị hắn dẫm đạp cho dần khô héo đi rồi, mười lăm ngày và cuối cùng cây cỏ thụ kia cũng:

- Rầm....

Cây cỏ thụ gãy đôi sau đó đổ ầm xuống, mấy tên đang theo dõi thì cũng tặc lưỡi nhìn Vô Danh.

Mấy người đang theo dõi Vô Danh thờ dãi liên tục, cái tên học viên mang tiếng phé vậy này, có biểu hiện bất thường khiến cho hiệu trưởng phái bọn họ theo dõi hắn, kết quả là mỗi ngày được xem hắn lỏa thể nhảy trong phòng tắm, rồi ban ngày lại được xem hắn luyện quyền cước, tên này hành như cũng có chút vấn đề về nhân cách rồi.

Những ngày đi học thì buổi chiều lại ra khu rừng phía sau luyện quyền cước, đánh liên tục vào cây sấu tiếng liên tục cho tới khi đến tận khuya mới về. Những hôm được nghỉ thì hắn lại ra ngoài tìm ít thảo dược rồi lại hành hạ cái cây cỏ thụ kia. Cây cỏ thụ bị Vô Danh dẫm từ sáng sớm đến trưa, nghỉ ngơi ăn một chút đồ lại tiếp tục dẫm đá từ trưa đến khuya mới nghỉ. Đây là sức của con gì, cái này cũng quá trâu bò ah.

Bọn họ theo dõi Vô Danh suốt mười lăm ngày và cuối cùng cũng kiếm được thể nào là thằng điên.

- Mẹ kiếp nó, người nhìn xem, cái cây kia ba người chúng ta mới ôm hết mà bị thằng ranh đó nửa tháng đánh gục rồi. Nó là cái giống gì ở đâu ra vậy.

- "....."

Hai người kia nghe xong thì mặt cũng nghệt ra không biết nói gì cho phải.

- Chẳng lẽ hẳn đều tập luyện như vậy từ trước đến nay, cho nên mới có thể chịu được mười lần trọng lực gia thân.

- Cũng có thể là thế a.....hắn đúng là tiểu quái vật mà, ta ở tuổi hắn mà bằng được một phần mười như vậy đã là hạnh phúc rồi, đáng tiếc...lĩnh căn của hắn quá mức phế vật....nếu không...

- "....." haizzz. Hai người kia nghe xong cũng thở dài.

Cho người theo dõi Vô Danh suốt nửa tháng những vẫn không thấy có gì bất thường ngoài việc tập luyện giống như quái vật của Vô Danh. Điều này khiến cho hiệu trưởng cảm thấy mình đã nghĩ nhiều, dù sao đây cũng là học sinh của ông ta, tập luyện như vậy là rất tốt, chăm chỉ bù lĩnh căn a, cho nên hiệu trưởng cũng đã cho người ngừng theo dõi giám sát Vô Danh.

Vô Danh diễn suốt nửa tháng nay, cũng mệt chết đi được, cuối cùng hắn cũng có thể thở ra một tiếng mà yên tâm tu luyện.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Từ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Nàng có đồng ý làm bạn gái của ta hay không ??

Trên khuôn viên rộng lớn của trường học, có hàng ngàn học viên quây lại, nam có nữ có. Vạn Xuân học viện chia ra bốn nơi dạy học là Bắc Viện, Nam Viện, Đông Viện, Tây Viện, mà trong đó Bắc Viện là nơi tụ tập nhiều thiên tài hơn những khu khác. Còn Nam Viện là khu chứa toàn những học sinh kém cỏi.

Lúc đầu khi mới thành lập Vạn Xuân học viện, thì bốn phía học viện đều có thực lực như nhau, nhưng dần dần qua thời gian dài, thì Bắc Viện đã trở thành khu đứng đầu trong bốn viện.

Mỗi ba tháng, Vạn Xuân học viện sẽ tổ chức một cuộc thi khảo sát năng lực giữa bốn tiểu viện Đông, Tây, Nam, Bắc với nhau, từ đó mà có sự phân chia xếp hạng.

Tiểu viện nào mà có thành tích tốt hơn thì tài nguyên tu luyện được hỗ trợ hàng tháng cũng cao hơn, việc xếp thứ hạng này nhằm kích thích nhiệt huyết giữa các học viên ở các viện với nhau, từ đó khiến cho các học viên chăm chỉ tập luyện hơn.

Mỗi ba tháng đều có sự thay đổi thứ hạng giữa các tiểu viện với nhau, nhưng vị trí đứng nhất và vị trí đứng bét thì chưa bao giờ có sự thay đổi, xếp ở vị trí đầu vẫn là Bắc Viện, mà cuối cùng chính là Nam Viện.

Vì thành tích như vậy cho nên những giáo viên dạy ở Bắc Viện thường có tiếng dạy tốt hơn ở những tiểu viện khác, từ đó dẫn đến việc ở đây có nhiều học sinh có tư chất tốt hơn gia nhập vào học. Còn những tiểu viện có thành tích kém hơn thì cũng chỉ có thể thu học sinh kém hơn mà thôi.

Lần này cả trường có hai thiên tài nghìn năm khó gặp chính là Nguyệt Nhi và Hoàng Dương, hai người này đều được xếp vào bắc viện để tu tập. Còn Vô Danh thì được xếp vào Nam Viện.

Chính vì điều này, cho nên Vô Danh rất ít khi gặp được Nguyệt Nhi. Đã lâu rồi Vô Danh cũng chưa nhìn thấy nàng, khiến hắn có chút tò mò, không biết nửa tháng này nàng sống như thế nào, việc tu luyện ra sao, có thuận lợi hay không.

Hôm nay là ngày nghỉ nên Vô Danh quyết định đi xem cô nàng kia như thế nào, lâu ngày không gặp khiến hắn có chút nhớ.

Vô Danh đi trên khuôn viên rộng lớn của trường, tiến về Bắc Viện, trên đường đi hắn nhìn thấy rất nhiều nữ sinh đều đeo đồ trang sức, mỗi người đeo lại có một loại khí chất khác nhau. Vô Danh chợt nghĩ đến Nguyệt Nhi, cô nàng này hình như không có đeo bất kì một đồ trang sức nào, Vô Danh liền nghĩ đến việc mua cho nàng một cái vòng tay, nhưng khi hắn nhìn giá trên đó thì hắn lại không có đủ tiền để mua, bây giờ Vô Danh chính là chưa nghèo rồi.

Rất nhanh cũng đã đến Bắc Viện, nhưng Vô Danh mặc dù đã tìm ở rất nhiều nơi nhưng cũng không có nhìn thấy Nguyệt Nhi, rồi hắn nghĩ có thể là nàng đang phải đi học cho nên việc mình tìm không thấy cũng đúng, đột nhiên đi tìm người ta như vậy, đầu phải muốn là tìm được ngay.

Không tìm được Nguyệt Nhi, Vô Danh quyết định xoay người rồi đi. Nhưng vừa quay lưng thì cả người Vô Danh khựng lại, ánh mắt hắn chăm chú nhìn người con gái đứng trước mặt, người này không ai khác chính là Nguyệt Nhi.

Hôm nay Nguyệt Nhi mặc một bộ bạch y, toát lên một loại vẻ đẹp thanh thuần quyến rũ, trông nàng cứ như là một tiểu tiên nữ vậy.

Vô Danh nhìn lướt qua người nàng một lượt, sau đó chăm chú nhìn ngắm khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng, vẫn là đôi mắt đen to tròn ấy, miệng anh đào xinh xắn, tóc dài xõa ra phía sau, ở trên còn có một dải lụa trắng buộc lại.

Bị Vô Danh nhìn một cách chăm chú như vậy, mà Nguyệt Nhi hơi đỏ, vì nàng không có trang điểm, nên dù chỉ là một biến đổi nhỏ trên khuôn mặt Vô Danh vẫn nhìn thấy rõ ràng.

Vô Danh chậm rãi bước từng bước một về phía Nguyệt Nhi, rất nhanh hắn đã đứng sát đằng trước người Nguyệt Nhi:

- Ta đã tìm người rất lâu rồi có biết không??

Vô Danh đứng sát người Nguyệt Nhi, cúi đầu xuống nói.

Vô Danh đột nhiên tiến tới sát người Nguyệt Nhi như vậy, khiến cho nàng có chút không thích ứng được, nhiệt độ ấm áp từ cơ thể Vô Danh tỏa ra nàng cũng có thể cảm nhận rõ ràng, khi hắn nói cảm giác này càng rõ hơn.

Đột nhiên Vô Danh hỏi một câu như vậy, không có theo trình tự gì cả, khiến cho tâm tình của thiếu nữ có chút bối rối, như có con hươu chạy loạn trong lòng vậy, mặt Nguyệt Nhi đỏ lên lan tới tận mang tai. Nguyệt Nhi hơi ngửa đầu, đưa đôi mắt long lanh nhìn Vô Danh, trong mắt nàng giống như có một màn sương mỏng phiêu phù:

- Người tìm ta??

Vô Danh nhìn Nguyệt Nhi mà trong lòng có chút nhận nhạo hắn lên, cô nàng này cứ muốn quyến rũ hắn, hình như nàng không hề biết rằng sự ngây thơ của nàng có sức sát thương mạnh như thế nào đối với nam nhân. Vô Danh nhìn tâm tình của mình xuống nói:

- Chẳng lẽ người không biết là ta đang tìm người, hay là người đang giả bộ không biết??

Bị Vô Danh nói trúng tim, Nguyệt Nhi nhất thời không biết phải trả lời như thế nào. Nhưng cũng không đợi nàng trả lời, Vô Danh đã cầm lấy tay của nàng rồi kéo đi.

- A

Bất ngờ bị kéo đi, Nguyệt Nhi cũng có chút hoảng hốt, đôi mắt của nàng có đôi chút thất thần nhìn Vô Danh đang nắm lấy tay nàng.

Vô Danh bây giờ đã cao hơn trước rất nhiều rồi, không còn dẹt vẻ của một tiểu hài tử nữa, trên mặt của hắn có thêm một vẻ cương nghị, những vẫn còn sự non nớt. Nhiệt độ từ bàn tay của Vô Danh truyền sang bàn tay của Nguyệt Nhi, cảm giác ấm áp khiến cho người nàng cũng có chút nóng lên.

Nếu như hai người có thể mãi như vậy thì tốt biết mấy, một suy nghĩ hiện lên trong đầu của Nguyệt Nhi, nàng cũng bị chính suy nghĩ này của mình làm cho đỏ mặt.

Cuối cùng hai người cũng dừng lại, hiện tại cả hai đang đứng trên một chiếc cầu, phía bên dưới là một hồ nước nhỏ trong vắt. Nguyệt Nhi lên tiếng trước:

- Sao người lại kéo ta đi như vậy chứ, người làm như vậy sẽ khiến người khác hiểu lầm đó.

- Hiểu lầm gì??

Vô Danh liền hỏi lại

- Hiểu lầm chúng ta đang...đang..

- Đang làm sao??

Vô Danh lại tiếp tục hỏi

- Đang như vậy...

Nói xong thì Nguyệt Nhi đưa hai tay lên trước ngực sau đó chạm hai đầu ngón trở lại với nhau, hai mắt của nàng cũng không dám nhìn thẳng vào mắt của Vô Danh mà đảo đi đảo lại sang hai bên.

Vô Danh thấy thế thì bật cười, sau đó nói.

- Chúng ta chẳng phải là quan hệ như thế sao.

- Ta với người như vậy lúc nào chứ.

Nguyệt Nhi bĩu môi nói.

- Nguyệt Nhi..

Vô Danh nhìn Nguyệt Nhi rồi nói, lời nói còn mang theo chút hơi thở nặng nề.

- Có...ch...

- Uhm...um

Nguyệt Nhi vừa mới hé miệng thì Vô Danh đã đến sát người của nàng, Nguyệt Nhi đang muốn lùi lại, thì một vòng tay giữ chặt lấy eo của nàng giữ chặt nàng hơn rồi kéo vào trong. Vô Danh thừa lúc miệng Nguyệt Nhi mở ra mà tiến tới chao cho nàng một nụ hôn chấy bông.

Nguyệt Nhi bị tấn công, thì cổ họng phát ra tiếng "um.um", nàng hơi dẩy dựa muốn thoát ra khỏi lồng ngực của Vô Danh, nhưng nàng càng phản kháng thì Vô Danh càng ôm chặt hơn, hôn nàng mạnh hơn.

Nguyệt Nhi bị hôn đến mức thần trí đều không giữ được tỉnh táo, dần dần bị cảm giác ngọt ngào mang lại từ tình yêu chiếm lấy, Nguyệt Nhi nghĩ đến lần trước, nàng dẩy dựa khiến cho cây thần thương của Vô Danh chọc vào bụng dưới của nàng, nên lần này nàng không dám lơ đãng nữa mà ngoan ngoãn để cho Vô Danh ôm lấy.

Nguyệt Nhi đã không còn không chế được bản thân, nàng cũng bắt đầu phối hợp với Vô Danh, lúc đầu còn có chút ngượng ngùng nhưng sau đó đã tốt hơn trước rất nhiều.

Một lúc sau, cả hai người tách ra, không có nụ hôn nào là mãi mãi, vì lúc này cũng đã hết hơi rồi==))

Cả hai đều thở dốc, mặt Nguyệt Nhi đỏ giống như là gấc chín vậy, Vô Danh nhìn cái cổ trắng nõn pha chút hồng hào kia của Nguyệt Nhi mà muốn cắn cho nàng một cái,nhưng hắn vẫn nhịn xuống vì hắn còn có điều muốn nói:

- Nguyệt Nhi...

- Sao...

Nguyệt Nhi giọng nhỏ lí nhí như con muỗi, nhưng mà Vô Danh vẫn nghe được, chẳng lẽ đây là sức mạnh của tình yêu sao...

- Nàng có đồng ý không??

- Đồng ý chuyện gì??

Nghe Vô Danh hỏi nàng có đồng ý không, Nguyệt Nhi nhất thời không biết là chuyện gì, thuận miệng nói ra, nhưng tình cảnh của hai người bây giờ thì sau khi nói xong Nguyệt Nhi cũng đã đoán được một phần:

- Nàng có đồng ý làm bạn gái của ta hay không??

Bạn đang đọc truyện *Thiên Từ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 29: Muội tin huynh

Nguyệt Nhi ngẩng đầu lên, nhìn vào gương mặt của thiếu niên trước mắt, đôi mắt của nàng giống như có làn nước mỏng phủ trên bề mặt trong rất là đáng yêu mà cũng quyến rũ chết người.

Nàng nhìn khuôn mặt đang cười kia của Vô Danh rồi sau đó có chút ngượng ngùng nói ra từng chữ một, từng chữ này tuy đơn giản nhưng đã làm cho con sông tình trong lòng Vô Danh trôi chảy:

- Muội.....nguyện...ý...

- Uhm...um...

Nguyệt Nhi vừa mới dứt câu, thì Vô Danh đã ôm lấy nàng rồi hôn lên đôi môi mềm mại mọng nước.

Một lúc sau Vô Danh mới buông ra, rồi ôm lấy Nguyệt Nhi, đầu của Nguyệt Nhi nằm ở trên ngực của Vô Danh cảm nhận sự ấm áp mà nó mang lại.

- Muội có yêu huynh không??

Vô Danh ghé sát miệng vào tai của Nguyệt Nhi, giọng nói và hơi thở của Vô Danh phả vào tai nàng, khiến người nàng hơi run lên một chút.

Lúc này Vô Danh đang rất chăm chú lắng nghe, hắn muốn nghe thấy Nguyệt Nhi nói "yêu "hắn. Một lát sau, giọng nói nhỏ nhẹ của Nguyệt Nhi truyền ra.

- Muội...rất...yêu huynh...

Nguyệt Nhi đã phải dồn hết sự can đảm trong lòng ra để nói những lời này, nàng bây giờ cảm thấy rất ngượng.

- Muội nói nhỏ quá, ta không nghe rõ, muội có thể nói lại một lần nữa to hơn không??

Nguyệt Nhi nghe xong thì tức muốn xi khói ra rồi, cái tên này cứ thích giả bộ để chiếm tiện nghi của nàng. Nguyệt Nhi mang theo ánh mắt phẫn nộ nhìn Vô Danh. Vô Danh thấy Nguyệt Nhi nhìn hắn như vậy thì chỉ cười trừ, rồi nói:

- Thế nào, sao muội không lặp lại lời vừa nãy đi, huynh thật sự không nghe rõ mà. Được không??

- Không, đáng ghét, huynh lúc nào cũng chỉ biết chiếm tiện nghi của muội mà thôi.

- Không nói thật sao, nếu muội không nói ta cũng sẽ có biện pháp để cho muội phải nói ra.

- Hừ, muội không tin, huynh thì có biện pháp gì chứ, muội không nói thì huynh có thể ép được sao.

Vô Danh nghe Nguyệt Nhi nói vậy thì cười cười nói:

- Ta sẽ dùng gia pháp để trừng trị cái tội không nghe lời của muội, muội có tin không.

- Hi hi, muội không tin, huynh lỡ dùng gia pháp với muội sao.

Nguyệt Nhi cười hi hi nói. Nhưng rồi khi nàng nhìn thấy khuôn mặt gian xảo của Vô Danh thì lại thầm kêu không ổn rồi.

Và quả thật đúng là như thế.

- Bốp, bốp, bốp.

Vô Danh liền đưa tay đánh vào cặp máng tròn trĩnh của Nguyệt Nhi sau đó nói:

- Đây chính là gia pháp dùng để dạy vợ của Vô gia nhà huynh đó, muội đã biết sự lợi hại của huynh chưa.

Vô Danh liên tục đưa tay đánh nẩy phát vào máng Nguyệt Nhi, vừa cảm nhận sự mềm mại và đàn hồi từ chỗ tiếp xúc mang lại.

Còn Nguyệt Nhi thì ngượng chín mặt, cảm giác nóng nóng ở đó truyền tới khiến cho nàng cảm thấy vừa đau mà lại vừa dễ chịu, nàng cũng không biết đây là cái cảm giác, nhưng mà cảm giác này rất thích, về sau Vô Danh đánh mà cứ như là vuốt ve nàng vậy.

- A, Vô Danh đừng đánh nữa, muội biết huynh lợi hại rồi, muội nói...muội nói là được chứ gì...

Nguyệt Nhi có chút tỳ khuất nói, mắt của nàng rung rung nước như kiểu sắp khóc vậy. Thấy Nguyệt Nhi đã chịu nói thì Vô Danh mới dừng tay:

- Muội nói đi, nhớ nói to vào, ta đang nghe đây...

Nguyệt Nhi kiễng gót chân lên rồi ghé sát miệng vào tai của Vô Danh nói nhỏ:

- Muội rất yêu huynh, đồ ngốc.

- Chút...

Nguyệt Nhi hôn một cái lên má của Vô Danh sau đó chạy lùi lại phía sau, vẫy tay nhìn Vô Danh với ánh mắt cực kỳ mê người.

Vô Danh bị nụ hôn bất ngờ của Nguyệt Nhi làm cho bất động vài giây mới phục hồi được, sau đó hắn liền đuổi theo Nguyệt Nhi...

- Tiểu Hồ Ly, muội dám dụ dỗ ta, ta sẽ cho muội biết hậu quả từ việc làm mà muội vừa gây ra, đừng để ta bắt được a....

- Hi hi, ai là tiểu hồ ly chứ, Vô Danh mau mau đến bắt muội đi.

- Được, bây giờ ta sẽ vận hai trăm phần trăm công lực để bắt muội, sau đó sẽ dạy cho muội một bài học.

Nói là làm, Vô Danh liền dùng hết sức đuổi theo Nguyệt Nhi, sau đó bỗng cả người nặng lên, hai chân của Nguyệt Nhi giữ lấy thắt lưng của Vô Danh, còn tay thì vòng qua sau cổ hắn mà ôm lấy, hai người mặt đối mặt.

Tay của Vô Danh thì không để yên được mà xoa liên tục cặp mông tròn mềm mại của Nguyệt Nhi, làm cho nàng có chút cảm giác hơi khó chịu ở trong người.

- Vô Danh, đừng sờ nữa, nhớ có ai nhìn thấy thì sao.

- Nhìn thấy cũng đâu có sao, họ có thể ăn chúng ta chắc.

Vô Danh tuy ngoài mồm nói như vậy nhưng tay của hắn không làm loạn nữa mà giữ ở eo của nàng. Một hành động nhỏ như vậy thôi cũng khiến Nguyệt Nhi cảm thấy rất ấm áp, vì hắn thật sự nghĩ cho nàng.

- Vô Danh

- Hừ..

- Chúng ta như vậy có phải quá nhanh rồi hay không...

Nghe câu nói này của Nguyệt Nhi, thì Vô Danh cũng hơi thất thần một chút, sau đó hắn mặt của hắn liền trở nên nghiêm túc nói.

- Vậy muội có chê huynh xấu không, có chê huynh cân con đường đi tới tương lai tốt đẹp hơn của muội hay không.

Nguyệt Nhi ôm sát lấy người Vô Danh rồi nói vào tai hắn.

- Nếu muội chê huynh, thì bây giờ chúng ta đã không ở đây thân mật như vậy.

- Vậy ta cũng muốn nói cho muội biết, chúng ta như vậy đã là rất chậm rồi, bởi vì nếu như huynh không bị hủy khuôn mặt thì chỉ dựa vào sự đẹp trai của mình, huynh tin muội đã thích huynh từ ngay cái nhìn đầu tiên rồi.

- Phi....hi hi...

Nguyệt Nhi nhìn khuôn mặt nghiêm túc mà lại nói những lời vô si kia, khiến cho nàng không nhịn được mà phải cười thành tiếng.

- Muội cười gì chứ, huynh thật sự rất là đẹp trai đó, đẹp từ vẻ bề ngoài đến nội thất bên trong đó, muội có muốn xem thử không.

Vô Danh nói xong thì một tay đã cầm lấy tay của Nguyệt Nhi, sau đó muốn nhét tay nàng vào trong quần của hắn.

Nguyệt Nhi mặc dù không hiểu nội thất là cái gì nhưng cũng đại khái đoán ra được ý của hắn, cho nên đã vội vàng rút tay lại.

- Đáng ghét, huynh chi biết ăn hiếp muội.

- Không phải huynh có vốn để ăn hiếp muội sao.

- Hừ, ai nói, về sau chắc chắn muội sẽ mạnh hơn huynh, huynh cứ chờ đó.

Nghe Nguyệt Nhi nói vậy thì Vô Danh liền cười, nhưng khuôn mặt của hắn rất nhanh đã trở nên nghiêm túc:

- Muội sẽ không bao giờ có thể vượt qua huynh, cho nên muội chỉ cần đứng đằng sau, để huynh che chở, bảo vệ cho muội là được rồi, hãy tin huynh.

Nguyệt Nhi nhìn khuôn mặt nghiêm túc có chút cương nghị, cũng ánh mắt đầy tự tin kia mà trong lòng sinh ra một loại cảm giác được che chở, nàng tin cảm giác này, tin những lời mà thiếu niên trước mặt nàng nói ra, cho nên nàng gật đầu nói:

- Muội tin huynh.

Nói xong Nguyệt Nhi hai mắt nhắm chặt lại sau đó hôn lên môi của Vô Danh.

.

.

.

.

.

.

Chương thứ tư rồi, không biết có viết được chương thứ năm không đây, mọi người hãy like sau khi đọc xong để ủng hộ tinh thần của tác nha

Bạn đang đọc truyện *Thiên Từ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 30: Vũ kỹ : Vô Cực quyền

Sau một hồi triển triển với Nguyệt Nhi, hai người cũng đã làm sáng tỏ mối quan hệ của mình. Vô Danh và Nguyệt dành cả ngày hôm nay để đi dạo, vì Vô Danh không có kim tệ trong người nên không thể mua đồ cho Nguyệt Nhi, cho nên hắn quyết định dẫn Nguyệt Nhi ra khu rừng phía sau trường chơi, ở đó hai người sẽ có khoảng không gian riêng tư, và có thể ôn lại kỉ niệm khi hai người còn sống cùng với nhau ở ngôi nhà tranh trên đồi hồi trước, quãng thời gian đó thật sự rất đẹp và hạnh phúc.

Khi trời đã xế chiều, mặt trời cũng sắp lặn, Vô Danh và Nguyệt Nhi đang tựa vào nhau ở dưới một gốc cây cổ thụ trên vách núi, ở phía đằng trước hai người, có một cái bếp củi đã tắt đi, ở đó còn treo một miếng thịt, đây là một ít thịt gà còn sót lại sau bữa ăn của hai người. Mặc dù bữa ăn rất đơn giản, nhưng hai người vẫn cảm thấy rất hạnh phúc, họ ôn lại những kỉ niệm tươi đẹp lúc trước, cùng nhau đi bắt gà rừng về nướng, cùng nhau ngắm ánh hoàng hôn, mọi thứ thật giản dị mà lãng mạn.

Một lúc sau cả hai đứng dậy rồi quay trở về trường học.

Sau khi trở về phòng Vô Danh liền bắt đầu vào công việc tu luyện. Bây giờ hắn đã không còn bị người theo dõi nữa, hắn có thể thoải mái tu luyện được rồi.

Vô Danh ngồi xếp bằng lại, sau đó truyền một đạo ý niệm tới Hồn Độn Thiên Mục, rất nhanh cả người Vô Danh đã biến mất rồi xuất hiện bên trong tiểu thể giới của Hồn Độn Thiên Mục.

Trước khi vào bên trong tiểu thể giới thì Vô Danh đã truyền một tia ý niệm điều khiển hai loại linh căn ánh sáng và bóng tối che dấu khí tức của Hồn Độn Thiên Mục, nên khi Vô Danh đi vào bên trong tiểu thể giới thì Hồn Độn Thiên Mục giống như đã hòa nhập với thiên địa mà không phát hiện bất kì một tia khí tức nào.

Khi Vô Danh xuất hiện bên trong tiểu thể giới thì cảm giác linh lực đậm đặc làm cho cơ thể hắn cảm thấy rất dễ chịu.

Vô Danh không chậm trễ nữa mà ngồi xếp bằng tu luyện. Hai chân bắt chéo, mắt nhắm lại, tay kết ấn, hô hấp theo từng nhịp vững chắc, sau đó hắn dựa vào khẩu quyết của Vô Cực quyết mà vận chuyển hấp thu linh khí từ bên ngoài vào trong cơ thể.

Có một điều mà Vô Danh vẫn chưa biết đó chính là, khi mẫn mống linh lực của hắn xuất hiện, không hề giống những người khác, vì mẫn mống linh lực của hắn đã nằm ở trong đan điền khi vừa mới hình thành, mà mẫn mống linh lực này còn lớn hơn của người khác rất nhiều. Độ to nhỏ của mẫn mống linh lực cũng ảnh hưởng đến khả năng hấp thu ít hay nhiều linh khí ở bên ngoài vào trong cơ thể.

Nếu đổi lại là người bình thường thì mẫn mống linh lực sẽ xuất hiện đầu tiên ở trong xương cốt, sau đó phải tu luyện cho đến khi mẫn mống linh lực này phá cốt ra mà nhập vào trong linh mạch, sau đó lại từ trong linh mạch mà nhập vào đan điền.

Vì Vô Danh dựa vào Vô Cực quyết mà rút gọn được hai bước, nên hắn có thể trực tiếp hấp thu linh khí từ bên ngoài vào trong cơ thể.

- Âm...âm...âm

Vô Danh vừa mới vận chuyển công pháp thì liền có những tiếng âm âm vang lên, linh khí từ bốn phương tám hướng trong tiểu thể giới liền bị hắn hút đến, hình thành một lốc xoáy linh khí khổng lồ ở ngay trên đầu của Vô Danh. Vô Danh nhìn thấy cảnh tượng này cũng kinh ngạc không thôi, sau đó hắn cũng thầm kêu may mắn rằng bản thân không có tu luyện ở bên ngoài mà vào trong tiểu thể giới tu luyện.

Oanh!

Khi Vô Danh vừa mới bắt đầu vận chuyển công pháp trong cơ thể oanh một tiếng, sau đó trong thể nội của hắn xuất hiện một mảnh hư không mờ ảo. Khi vận chuyển từng vòng chu thiên thì mảnh hư vô mênh mông hiện ra, theo đó là kinh mạch trong cơ thể phồng lên, hấp thu toàn bộ linh khí vào bên trong, qua từng vòng tiểu chu thiên, đại chu thiên mà quay trở về đan điền.

- Ô...ô...ô...ô

Trong cơ thể Vô Danh, những tiếng ô ô liên tục vang lên, linh khí từ bên ngoài giống như con lũ tràn vào bên trong cơ thể của Vô Danh, nhưng tràn vào bao nhiêu đều bị hắn hấp thu bấy nhiêu. Linh khí đi qua kinh mạch, bị mảnh hư vô bên trong cơ thể phồng lên, hấp thu toàn bộ linh khí vào bên trong, qua từng vòng tiểu chu thiên, đại chu thiên mà quay trở về đan điền.

Cứ như vậy lặp đi lặp lại, linh khí như nước lũ tràn vào đều bị áp súc lại khiến cho chúng trở nên cực kì tinh khiết, rồi chảy vào trong đan điền của Vô Danh.

Lúc đầu Vô Danh có cảm giác tu vi của mình không có dấu hiện tăng tiến, nhưng hắn lại cảm thấy căn cơ của mình vững chắc hơn rất nhiều, điều này khiến cho hắn cảm thấy yên tâm hơn rất nhiều.

Chỉ khi căn cơ của bản thân vững chắc thì việc tăng tiến tu vi mới trở nên ý nghĩa. Vô Danh tu luyện ngày đêm, quên ăn quên ngủ, hai ngày tiếp theo đều bị hắn dùng vào việc tu luyện.

Sau khi hai ngày này kết thúc thì Vô Danh đã vững chắc dừng lại ở Luân Xa tầng sáu sơ kỳ. Vô Danh đã cảm thấy thành tích này rất là tốt, đây là hắn còn tu luyện ở bên trong tiểu thể giới có linh khí đậm đặc cùng với việc thời gian trong đây trôi nhanh hơn bên ngoài năm lần nên mới có thành quả như vậy.

Nhưng mà cũng có một điều làm cho Vô Danh cảm thấy có chút khó hiểu, vì dường như đan điền của hắn hình như rộng hơn của người khác, khi hắn hấp thu linh khí bên ngoài vào trong cứ giống như là muối bỏ biển vậy, tu luyện mãi nhưng tu vi tăng lên không đáng kể.

Nhưng sau đó rất nhanh hắn cũng đã hiểu ra, việc này đối với hắn chính là có lợi mà không có hại. Mặc dù hắn phải hấp thu linh khí nhiều hơn người khác, tu luyện lâu hơn người khác, nhưng chất lượng bên trong đó thì lại hoàn toàn hơn xa những người khác. Đây chính là một sự khác nhau về chất, điều này có nghĩa là đan điền của Vô Danh rộng hơn người khác, thì khả năng chứa linh khí trong đó cũng nhiều hơn người khác, vậy so sánh ở cùng một cấp độ mà nói hắn hoàn toàn có thể vượt xa người ta, thậm chí chính là khiếu thiên vượt cấp.

Biết được nguyên lí này, Vô Danh liền cười toét hết cả mồm,đây thực sự quả là tiện nghi đi, công pháp Vô Cực quyết này cũng quả là nghịch thiên rồi.

Khi còn ở trái đất Vô Danh đã học qua thái cực quyền, hắn vẫn còn nhớ rõ thái cực tâm pháp, lần này hắn quyết định lôi bộ tâm pháp này ra sửa chữa một chút.

Vô Danh vừa tu luyện xong, bây giờ hắn muốn tĩnh tâm một chút sau đó mới bắt tay vào việc cải tạo lại thái cực tâm pháp.

Rất nhanh Vô Danh đã rơi vào trạng thái định thần, trong đầu hắn bây giờ chỉ xuất hiện thái cực tâm pháp và khẩu quyết của Vô Cực Quyết.

Vô Danh dần dần rơi vào trong trạng thái đón ngộ, trong đầu hắn chỉ còn lại một ý niệm duy nhất sót lại, chỉ khi hắn hoàn thành sửa chữa xong bộ tâm pháp này hắn mới có thể mới thoát khỏi loại trạng thái vô ngã.

" Vô cực nhi sinh, động tĩnh chi ky, âm dương chi mẫu dã. Động chi tác phân, tĩnh chi tác hợp..."

Một đoạn khẩu quyết được Vô Danh diễn hóa ra, sau đó hắn dần dần hoàn thiện bộ thái cực tâm pháp này, khi hắn hoàn toàn diễn hóa xong thì thái cực tâm pháp đã không còn là tâm pháp bình thường nữa, bây giờ Vô Danh có thể cảm nhận được nó không chỉ đơn thuần là quyền kỹ nữa rồi, mà nó ở một phạm trù cao hơn, Vô Danh nghĩ có lẽ nó thừa sức chạm tới đẳng cấp vũ kỹ rồi.

Vô Danh quyết định đặt tên cho bộ Vũ kỹ này là Vô Cực quyền, sở dĩ đặt tên như vậy vì nó có một phần hỗ trợ của Vô Cực quyết.

Vô Cực quyền này của Vô Danh có hai cảnh giới. Cảnh giới đầu tiên chính là khi xuất quyền có thể biết được lực lượng của đối phương đánh tới sau đó có thể mượn lực lượng của đối phương tấn công đối phương. Như vậy sức mạnh mang lại từ Vô Cực quyền ở cảnh giới ban đầu này không chỉ có sức mạnh của chính bản thân mà còn có cả của đối thủ, đối thủ tấn công càng mạnh thì đòn tấn công của Vô Cực quyền cũng tăng lên theo.

Cảnh giới thứ hai, chính là hình thần hợp nhất. Ở cảnh giới này vẫn có hiệu quả của cảnh giới đầu tiên, nhưng ở cảnh giới thứ hai thì lúc này quyền đã tùy tâm mà động, khí lực hoàn toàn nội liễm ở bên trong, từ đó không khiến cho quyền lực mạnh mẽ hơn,bớt tiêu hao hơn, đồng thời còn gây bất ngờ cho đối thủ, làm đòn phủ đầu cũng rất là thích hợp.

Cảnh giới thứ ba chính là kết hợp sức mạnh của thái cực quyền với hai loại linh căn ánh sáng và bóng tối. Vũ kỹ thái cực quyền ở cảnh giới này đã trở nên quá mạnh mẽ rồi. (Tạm thời xin phép không nói nhiều về cảnh giới thứ ba này)

Thu hoạch lần này làm cho Vô Danh cảm thấy rất thỏa mãn, bây giờ hắn cũng đã có vũ kỹ để sử dụng rồi, đây cũng chính là lá bài tẩy bây giờ của hắn. Vô Danh vẫn chưa biết uy lực của bộ vũ kỹ mà hắn vừa sáng tạo như nào, nên không thể đoán được đẳng cấp của bộ vũ kỹ này là Hoàng giai hay là Huyền giai, mà thậm chí cũng có thể là Địa giai ấy chứ.

Vô Danh thở ra một hơi sau đó liền biến mất ở bên trong tiểu thể giới.

.
.
.
.
.

Phù, vậy là một ngày em cũng đã viết được năm chương liền, ah em bị điên rồi, các bác nhớ like ở mỗi chương sau khi đọc xong nha, nếu không có khi em bị điên thật đó?))

Bây giờ cũng đã khá muộn rồi, cho nên nếu như chương có sạn thì các bác cũng thông cảm cho em với nha

Bạn đang đọc truyện *Thiên Từ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.